

**En Varm Appel
fra Hizb-ut-Tahrir
til Muslimerne**

O Muslimer!

Ingen betvivler, at I er sunket ned til dybderne af åndelig nedgang, materiel og intellektuel tilbagestående og politisk forfald. Og ingen er i tvivl om, at de Islamiske forhold i jeres samfund er blevet helt udryddet, og at deres plads er blevet taget af de Kapitalistiske forhold, dvs. de hedenske (*Kufr*) systemers forhold. Hvem nærer tvivl om, at det islamiske broderskabs bånd mellem de Islamiske folkeslag er blevet skåret over, og dets plads er blevet taget af nationalismens bånd, dvs. det fanatiske stammemæssige bånd?

I virkeligheden, dette Islamiske broderskabs bånd er endda på vej til at blive skåret over i en enkeltstående region, for ikke at tale om ét enkeltstående folkeslag, således at det territoriale bånd kendt som patriotisme kan tage dets plads. Af Islams tanker er der intet tilbage hos jer, på nær reglerne om *'ibadaat* (andagterne), og af de Islamiske følelser er der intet tilbage, på nær de gejstlige. Meget af dette er blevet ligeså klart som solen for jer. I begriber det ligesom folkeslag fra andre nationer begriber det. Noget I dog ikke opfatter, men som forstås af jeres fjender, er, at I er på randen til at bevidne tilintetgørelsen af denne storlåede Islamiske Ummah, hvormed dens distinkte kendetegn bliver udslettet, dens særlige egenskaber bliver destrueret, hvorigennem Ummah mister sin gode *Nafsiyyah* (psyke), grundet hvilken dens klare *'Aqliyyah* (mentalitet) afviger, og dens Islamiske *Shakhsiyyah* (personlighed) visner bort.

Specielt nu hvor antallet af troende, som sætter deres loyalitet til Islam fremfor alle andre loyaliteter, er blevet mindre i denne Ummah. De troende, som sætter Allah, Hans Sendebud og Jihad for Hans skyld blandt de højeste prioriteter, er en ligeså sjælden forekomst som røde fosfor. Muslimernes bitre smag af nederlag overfor Kuffar er forsvundet, og mærkes ikke mere, men kun af nogle få, som ikke har nogen effekt på livets gang.

Kampen imellem den Islamiske Ummah, som en Ummah, og Kuffar som folkeslag og nationer, fortsatte i tretten konsekutive århundreder. Konflikten mellem Islam som en Deen, Ummahs unikke levemåde, og Kufr, fortsatte ligeledes gennem alle disse forgangne tretten århundreder. I begyndelsen af det trettende århundrede (nittende århundrede CE) udfordrede det Kapitalistiske system, som er et *kufr* system, Islams system i dets tanker og følelser. Det var blot en kortvarig runde før Muslimerne faldt besejret. Det var et intellektuelt slag, som blev efterfulgt af den destruktive politiske undertvingelse. Men Islam var ikke med sandhed besejret og den vil aldrig blive besejret, i og med den og den alene er sandheden. Hvordan kan det være, at Islam stadig er i kampens arena, mens dens tilhængere blev besejret, og de indså ikke dens

position i kampen? Hvad angår denne udfordring til Islams tanker, så foregik det med et angreb mod de islamiske tanker, ved at bringe omfattende kritik og forfalskning imod dem. *Kufr* Nationerne konfronterede denne ummah, og de krævede løsninger til nye og forskellige problemer: De krævede deres regler (*Ahkam*) og måden hvorpå de skulle løses. Muslimernes position hvad angår disse to emner var en af absolut svaghed. De forsøgte at gøre gengæld, men med fejlagtige og forvrængede forsøg. Muslimerne blev demoraliserede, hvilken førte til ligegyldighed.

Kapitalisterne angreb flerkoneri med påstanden om, at det var uretfærdigt at manden havde lov til at gifte sig med to, tre eller fire kvinder. De beskyldte Islam for at fornedre kvindens ære. Kapitalismens tilhængere bagtalte de islamiske regler om skilsmisse, de formulerede løgne om det såkaldte forræderi mod kvinder og hjemmenes ødelæggelse. "Hvordan kan det være tilladt for en mand at skille sig fra en kvinde når som helst han vil, når de blev bundet sammen med et evigt bånd?" Den angreb Khilafah, og stemplede det som et diktatur. "Hvordan kan styret være retfærdigt, hvis alle de befalende beføjelser er hos ét menneske, som er tilbøjelig til fejl og despoti?"

De hævdede, at Khalifaen (i Muslimernes øjne) havde en religiøs ukrænkelighed, som bevilliger ham frihed fra enhver kritik eller regnskab. De angreb Jihad, og sagde det var en aggression imod andre, og at det betød udgydelsen af blod. Så Jihad blev stemplet som umenneskelig hinsides ord. De angreb konceptet om *Al-Qadaa wal-Qadar*, ved at hævde, at det betød underkastelse til tidens begivenheder, og at det holdt folk tilbage fra at påtage sig livets byrder. På denne måde begyndte de at studere de Shari'amæssige regler og de Islamiske tanker, de forfulgte dem, og bragte omfattende kritik og bagvaskelse imod dem; de afbildede dem som korrupte tanker, som modstred sandheden og behandlede problemer ukorrekt. Udover dette begyndte de at fremlægge deres svar til problemerne, og spurgte hvad Islams holdning var vedr. disse problemer, dermed udspørgende Islam i dens kapacitet for løsninger. De forhørte sig om Islams dom til forsikring. De spurgte om handelsforbindelserne imellem staterne, og hvad den Shari'amæssige regel var til dem: "støtter Islam handelsfriheden eller støtter den handelsbeskyttelsen?"

De forhørte sig om spørgsmålet om det parlamentariske system og frie valg: "Hvad er Islams holdning til dem?" De søgte svar om tilbøjeligheder i lovgivning: "prioriterer Islam den materielle tilbøjelighed eller den åndelige tilbøjelighed?" Er det tekstens ånd eller dens bogstav, som skal tages i betragtning? De forhørte sig om almene friheder som individets frihed, ytringsfrihed og religionsfrihed. "Er Islam kommet med nogle af disse friheder?" De filosoferede om det åndelige aspekt: "er det tanker og tænkning? Eller er det moral og dydige gerninger? Eller er det ligesom de gamle tænkere sagde, at *Ruh* (ånd) er legemets modsætning, og at mennesket er sammensat af legeme og ånd?" Via denne fremgangsmåde fremhævede de problemer, som har fundet sted, og som finder sted hos mennesket, problemer som kun udspiller sig i et samfund som det Kapitalistiske samfund, og ikke i det Islamiske samfund. Så de spurgte om løsningerne til disse problemer. Dette var misbilligende spørgsmål, der

antydte at Islam var uegnet i denne henseende, og at den ikke rummede nogen forklaring til dem, og at Islam ikke har kapacitet at give løsninger.

Kapitalisme var ikke kun tilfreds med det, men gav sig til at kritisere de Islamiske følelser. Så den fordømte Muslimens overholdelse af Islams regler. De sagde overholdelse af reglerne producerer partigænger blind tro og modbydelig fanatisme, og at man bør gøre oprør imod den slags. De angreb Muslimens had til Kufr og Kuffar, og deres kærlighed til Islam og Muslimerne. De kaldte dette for religiøs bigotteri. Kapitalisterne sagde et menneske er bror til et andet menneske, om han kan li' ham eller hader ham. "Der er ingen forskel på en Muslim og en Jøde." Kuffar sagde at ethvert menneske berettiget til sin egen religion og sin egen holdning, og det er alt sammen blot holdninger, uden mulighed for at foretrække den ene fremfor den anden. "Så hvorfor skulle der være diskrimination imellem religioner, og diskrimination i kærlighed og afsky imellem mennesker?" Udover dette vækkede de nationalistiske tendenser. I Tyrkerne fremprovokerede de følelsen af suverænitet (overlegenhed), og ansporede dem imod Araberne. Samtidig fremprovokerede de ligeledes i Araberne følelsen af suverænitet, og sendte dem imod Tyrkerne. De bagtalte den Islamiske entusiasme, som bliver vred for Allahs Helligdomme, og sagde det var religiøs fordomsfuldhed.

De begyndte at tale for at man skulle forlade Islam og ikke overholde dens regler. De kaldte dette for religiøs tolerance. De fordømte også, at man udtrykte vrede overfor kritikere af den Bærende Qur'an og dem der fornærmer Profeten (saaws), eller tilsviner de Noble Sahabah (raa). De hævdede, at det hele var akademisk undersøgelse og debat. De sagde for eksempel, at Qur'anen fortæller historien om Ibraheem (as), men at der i historien ikke findes nogen med navnet Ibraheem til bekræfte denne historie, og at Muhammed (saaws) hævdede, at Qur'anen er fra Allah (swt) men Muhammed (saaws) bragte Qur'anen fra sit eget geni, og han hævdede den var fra Allah, således at folk ville følge ham. De sagde meget mere end det, og så insisterede de, at Muslimerne ikke skulle blive rasende over disse løgne, og at de burde acceptere denne blasfemi, fordi dette var gjort i den akademiske undersøgelses navn!

På denne måde begyndte de at forfølge de følelser, som er karakteriseret af Islams tanker, hvad angår følelser af lykke, vrede, utilfredshed, godkendelse, kærlighed og afsky. De ændrede motivet bag disse følelser, så de mister deres kvalitet som Islamiske følelser.

En iøjenfaldende udfordring blev kastet ned til Islam med det systematiske angreb på dens tanker, regler og følelser. Det var naturligt, endda uundgåeligt, at Muslimerne skulle have accepteret denne udfordring, og kastet sig selv ind på den intellektuelle kampbane med Kuffar. Det var desuden obligatorisk for dem at bære initiativet imod *Kufr* og *Kuffar*, fordi de (Muslimerne) er Da'wah bærere, og folk som leverer et Budskab.

Men realiteten var, at Muslimerne svækkedes af denne udfordring på en måde, som foranledigede spot og latterliggørelse af dem, og dækkede dem med skam og

ydmøgelse. Så de kom med undskyldninger for Islam angående dens regler om polygami (flerkoneri). De begyndte at forsvare det ved at sige, at polygami kun kan forekomme i en tilstand af retfærdighed. De undgik det faktum, at Islam tillader skilsmisse, og sagde at den kun tillader det indenfor bestemte betingelser. De accepterede anklagerne imod den Islamiske Khilafah og var tavse overfor det, og de forsøgte at ændre dens system i slutningen af den Osmanniske æra. Efter dens afskaffelse undgik de at nævne den, eller havde ikke modet til at nævne den offentligt. De veg bort angående spørgsmålet om *Jihad*, og betragtede det som et angreb på Islam. Så de besvarede denne anklage ved at sige, at *Jihad* er defensiv krig og ikke offensiv. De fraskrev sig det faktum, at *Jihad* er kampen imod *Kuffar* fordi de er vantrø. De forsvarede *al-Qadaa wal-Qadar* ved at sige, at Islam har beordret os til ikke at diskutere det, og fortolkede det således som en tilladelse til inaktion og underkastelse. På denne måde godtog de hvad *Kuffar* sagde, og lod Islam stå på anklagebænken. De fortsatte med at forsvare Islam på en måde, som kun kan fortolkes som et chokerende nederlag i konfrontationen med *Kuffar*.

En direkte konsekvens af denne ydmøgelse var, at alle de angrebne regler blev forladt, og Kapitalismens regler og tanker tog deres plads. Hvad angår de nye spørgsmål og problemer, som kun finder sted i det kapitalistiske samfund, så fortolkede de Islam og forvrængede den i relation til dem. De sagde, at islam indeholder holdningen om *al-Masalih al-Mursalah* (ukvalificerede interesser), altså stemmer Allahs lov overens med menneskets interesser.

De sagde, at visdom (*al-Hikmah*) er den troendes tabte ejendom, og han bør tage den hvorend han finder den. Baseret på det forsøgte man at forlige løsningen, som det kapitalistiske system bragte, med Islam. De adopterede det som Islam, men Islam er uforenelig med den slags idéer.

De sagde, at Islam ikke forbyder *Sikurtah* (forsikring). Begrundelsen var baseret på, at det var en kontrakt. Andre sagde, at der ikke findes noget bevis, som forbyder det, så det er tilladt, fordi alting oprindeligt er tilladt (*mubaah*). Der var folk iblandt dem, som sagde at forsikring er en tilladt garanti (*dhamanah*), hvilket Islam tillader. De sagde vedrørende udenrigshandel, at den bør finde sted i overensstemmelse med Muslimernes interesser. Så staten burde muliggøre den i forhold til interessen, hvormed der handles ifølge *al-Masalih al-Mursalah*. De tillod det parlamentariske system ved at sige, at det var *Shura* og Islam tillader *Shura*. De fulgte hvad den franske borgerret dikterer angående forstandens tilstand og tilbøjeligheder i lovgivning, derfor sagde de: Det vigtigste er tekstens ånd, og sagen afhænger af intentionen. De hævdede på vegne af Islam, at den indeholder princippet: Det vigtigste i kontrakter er mål og meninger, og ikke ord og udtryk. Som bevis citerede de Sendebudets (saaws) udtalelse:

حَدَّثَنَا الْحَمِيدِيُّ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الرُّبَيْرِ قَالَ حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ الْأَنْصَارِيُّ قَالَ أَخْبَرَنِي مُحَمَّدُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ التَّمِيمِيُّ أَنَّهُ سَمِعَ عَلْقَمَةَ بْنَ وَقَّاصٍ اللَّيْثِيَّ يَقُولُ سَمِعْتُ عُمَرَ بْنَ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَلَى

قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ ^{الْمُنْبِرَ} إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَى فَمَنْ كَانَتْ هَجْرَتُهُ إِلَى دُنْيَا يُصِيبُهَا أَوْ إِلَى امْرَأَةٍ يَتَكْحَمُهَا فَهَجْرَتُهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ

”Sandelig, handlinger udføres udelukkende med intentioner...” [Saheeh al-Bukhari, Hadeeth nr. 1]

De hævdede også, at Islam kom med generelle friheder, og beordrede folk til at overholde dem, og at Islam er frihedens religion. De gik videre ligesom de Kristne før dem, og sagde at det åndelige aspekt er ånden i modsætning til legemet, og at mennesket er sammensat af materie og ånd. Så ånden bør ikke dominere kroppen, og kroppen bør ikke dominere ånden. Dermed blev de forvirrede og vildfarne overfor *Kuffars* udfordring. De studerede ikke problemerne for at udlede løsninger, eller studere reglerne i Bogen (dvs. Qur'anen) og Sunnah. Derimod adopterede de velvilligt Vestens løsninger til disse problemer. Muslimer accepterede dem derefter som Islamiske løsninger på basis af, at Islam ikke forbyder dem. Nogle accepterede dem på basis af holdningen om *al-Masalih al-Mursalah*, som blev fremlagt af bestemte imamer, og ikke ifølge hvad den Bærende Qur'an og Hadeeth havde bragt. De kapitalistiske regler blev derfor introduceret idet man hævdede, at de var fra Islam. Det var uundgåeligt, at lovene i samfundet og Muslimernes indbyrdes transaktioner (*Mu'amalaat*) ville fortsætte uden hensyn til, om de var Islamiske eller ej. Altså blev de kapitalistiske regler grundfæstede, og Islam blev glemt. Dette muliggjorde ændringen af de fælles følelser, så længe det var nemt at ændre tankerne. Dermed blev aversion overfor den strenge overholdelse af Islams regler udbredt, fordi folk betragtede det som religiøs fanatisme. Derefter spredte aversionen sig til at omfatte diskriminationen imellem Muslimer og *Kuffar*, og imellem Islam og andre religioner. Konceptet om 'Nationalisme' kom for at provokere følelserne, og den Islamiske entusiasme blev begravet. Så at vise vrede overfor ethvert angreb på den Bærende Qur'an blev (nu) betragtet som et tegn på tilbagestående og forfald. Dette var fordi dette angreb, i deres øjne, udgjorde en upartisk akademisk undersøgelse. Hermed blev de Islamiske følelser udslettet. Intet var tilbage af de Islamiske følelser udover de gejstlige følelser, dvs. følelserne indenfor tilbedelse. Dette var det chokerende nederlag, som Muslimerne mødte overfor det kapitalistiske systems konkurrence med Islam. Dette ville næsten have været et nederlag for Islam, hvis de Islamiske tanker, som blev angrebet, faktisk ikke var korrekte og sande, men derimod falske ligesom angriberne beskrev dem; og på den anden side, de angribende kapitalistiske tanker var ikke falske, ligesom de beskrev, men endda sande og stemte overens med realiteten. Dette ville også have været tilfældet, hvis de Islamiske følelser, som blev angrebet, ikke var egnet for mennesket ud fra den betragtning, at de er følelser som modstrider menneskets sublime værdier og natur. Hvis dette var tilfældet ville nederlaget ikke kun have været begrænset til Muslimerne, hvad angår tankerne de bærer på, forholdene ifølge hvilke de handler med hinanden, og den politiske situation. Derimod ville dette nederlag have ført til udryddelsen af Islam fra den intellektuelle og følelsesmæssige eksistens, ligesom den blev fjernet fra den politiske eksistens. Men realiteten står i modsætning til det, fordi nederlaget overfor

det kapitalistiske systems korstog imod Islam var et nederlag for Muslimer og ikke for Islam. Det er derfor faktorerne for at føre angrebet igen imod det kapitalistiske system og *Kufr* stadig eksisterer på samme måde som de eksisterede, da de overvandt *Kufr* og *Kuffar*. Disse faktorer er Islams tanker og følelser. Dette er noget, som er grunden til håb, og påmindelse om sejrens dage, anstifter oprejsningen, bevæger den menneskelige disposition (*Fitrah*), og gør tilbagevendelsen til at bære den Islamiske *Da'wah* til verden til en forestående realitet, og ikke kun et ønske eller længsel.

Hvad angår at Islams tanker er de eneste sande og korrekte tanker, og at den kapitalistiske aggressors tanker er falske og usande, så bevises dette ud fra selve tankernes realitet. Så de kapitalistiske tanker, som betragter polygami som en fejltagelse, almindeligvis det betragtes som korrekt at begrænse manden til en kone, er løsninger som applikeres over menneskets realitet, og ikke en eller anden logisk hypotese. Hvor i alverden eksisterer der et samfund, hvori der ikke er mere end en kvinde til hver mand? Der findes ikke noget samfund i verden hvor der ikke er et par mænd, som har mere end en kone. Men nogle af dem kalder deres partnere for elskerinder eller kærester, og nogle af dem kalder dem koner. Reglerne der tillader polygami, som giver en mand valget imellem at praktisere den eller lade den være, hvormed den anden, tredje eller fjerde kvinde bliver en juridisk anerkendt kone, og ikke en elskerinde eller kæreste, stemmer de overens med menneskets naturlige disposition (*Fitrah*) og behandler problemet? Eller stemmer de regler der forbyder polygami overens med menneskets naturlige disposition (*Fitrah*) og behandler problemet? Dette er især tilfældet når de er tavse om deres illegale forhold til mere end en kvinde, eftersom det ikke tillades mere end en. Eller er det at man gør ægtefællers liv sammen til noget, som er et forhold baseret på accept?

قَامِسَاكَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٍ بِإِحْسَانٍ

"Enten lever I med hende på bedste vis, eller lader hende gå med venlighed." [MOQ *Al-Baqarah* 2:229]

Han ville blive sammen med hende, hvis det var muligt for ægtefællerne at leve sammen i lyksalighed, eller han ville skille sig fra hende hvis livet sammen var årsagen til deres elendighed; stemmer dette ikke overens med ægtefællers lyksalighed og sindsro? Eller opnår pålægningen af et tvunget liv sammen, selv hvis det forårsager den værste type af elendighed, lyksalighed og sindsro for ægtefællerne?

Styrets realitet er således, at Ummah har autoriteten til at overdrage ansvaret til hvem den vil. Hvad angår praktisering af denne autoritet, så kan det udelukkende gøres af én person; det vil uomtvisteligt ikke tilkomme to eller mere end det. Men denne ene person vil begrænse sig til et specifikt program, som han mener, er korrekt, og han kan ikke overskride det. Hvad der kontrollerer denne enkeltstående regent, udover motiverne fra hans erkendelse af systemet hvormed han er begrænset, dvs. udover hans *Taqwa* eller hvad der kaldes hans samvittighed, er nationen han regerer over, som stiller ham til regnskab verbalt, hvis han misapplikerer systemet, eller med vold

hvis han forråder systemet. Dette er betinget af, at Ummah ikke er ulydig overfor ham i det han beordrer af *Fard*, *Mandoub* og *Mubah*, men ikke adlyder ham i nogen forbudt og syndig handling. Dette er *Khilafahs* realitet. Så hvilket af de to styresystemer stemmer overens med realiteten, og er korrekt i sin applikation: Islams system, eller det demokratiske system, som hævder, at det er nationen, som praktiserer styret? Denne påstand er umulig at implementere, derfor er det en løgn, fordi den eneste, som besidder autoriteten i et demokrati, er premierministeren med ministrenes assistance.

Angående *Jihad*, så er det en bagvaskelse af Islam, at sige den udelukkende er en defensiv krig. Ydermere modstrider udtalelsen *Jihads* realitet i Sendebudets (saaws) tid, indtil ophøret af den Islamiske stat. Dette er fordi Muslimerne selv plejede at indlede kampen imod *Kuffar*, og de plejede at adoptere dette som en metode for udspredelsen af Islam. Det er en løgn imod den Bærede Qur'an, fordi Allah (swt) siger i de utvetydige *Ayaat* i Hans (swt) Bog:

قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَن يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ

”Bekæmp dem der ikke erkender Allah, og den Sidste Dag, og som ikke forbyder hvad Allah og Hans Sendebud har forbudt, og dem der ikke anerkender Sandhedens Deen blandt Skriftens Folk, indtil de betaler Jizyah med villighed, og føler sig underdanige.” [MOQ at-Tawbah 9:29]

Han (swt) sagde også:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً

”O I der har Iman! Bekæmp dem, som er tættest på jer af Kuffar, og lad dem opleve strenghed fra jer.” [MOQ at-Tawbah 9:123]

Han (swt) sagde også:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ

”O Profet! Opfordr de Troende til kamp!” [MOQ Al-Anfaal 8:65]

Det er tydeligt, at *Jihad* er en materiel kamp imod *Kuffar*, for at oprette Islams styre. Dens årsag er for at bekæmpe *Kuffar*, som har afvist Islam, efter at den er blevet præsenteret for dem på en måde, der tiltrækker opmærksomhed, dvs. Islam skal tilbydes på en måde, som tiltrækker opmærksomhed, og derefter vil *Jihad* finde sted. Dette er noget enhver ideologi, som anerkendes af enhver nation, dikterer over den. Den forbereder den materielle magt og opnår ydermere en stærk militærånd. Baseret på denne materielle magt indleder den politiske kampe og diplomatiske manøvrer, hvormed der skabes en situation, hvorigennem kaldet leveres, og statens politiske status fremmes. Når den materielle friktion finder sted, er kamp uundgåelig. Den Kolde Krig i dag repræsenterer præcis denne situation, da begge lejre forsøgte at

udsprede sin egen ideologi. Deres veloprustedede militærstyrker var således beredte til at deltage i kamp, hvis dette skulle materialisere sig i sidste ende.

Ligeledes eksisterede der en lignende situation før begyndelsen af Anden Verdenskrig mellem Nazisterne og den såkaldte Frie Verden. Før det var det mellem Islam og Kapitalisme, og så videre. Det er livets realitet, at der findes tanker, som modstrider hinanden. Disse tanker legemliggøres i stater, og der anvendes materiel magt, for at udsprede og forsvare dem, ved hjælp af politiske, kulturelle, økonomiske og militære midler. Dette er *Jihads* realitet. Det vil sige, at kæmpe med materiel magt for tankens skyld, efter at man har udtømt de politiske og kulturelle fremgangsmåder.

Men den Islamiske hær, eller *Jihads* ånd, er ikke ligesom det tyske militær, som er en militærmagt beregnet til at placere det (tyske) folk over andre folk. Derimod er det den militærmagt, som fjerner de materielle hindringer, som står i vejen for det Islamiske Kald, for at få folket til at omfavne Islam, og tilslutte sig resten af Muslimerne, for at forme én Ummah, hvori der ikke findes overlegenhed hos en Muslim over en anden, medmindre det handler om *Taqwa* (frygt for Allah).

Al-Qadaa wal-Qadar, som et begreb bestående af disse to ord, er de handlinger, som falder indenfor den sfære, der dominerer mennesket, dvs. som finder sted imod hans vilje, sammen med tingenes egenskaber. Hvad angår den specifikke betydning af ordet *Qadar*, så er det Allahs (swt) Viden. Altså har det intet at gøre med menneskets frivillige handlinger, for hvilke han stilles til regnskab af Allah (swt), ligesom han stilles til regnskab i *Dunya* af Staten, forældre og værger. Hvor var fatalismen, da Muslimerne, med denne forståelse, erobrede verden, og underkuede andre nationer?

Ydermere tvinger adopteringen af dette koncept personen til at undersøge, studere og vurdere udkommet og konsekvenserne af en handling, før den påtages, så han er klar over aspekterne vedrørende skyld og ansvarlighed. Der er også synet på handlingen, efter den er sket med eller uden hans valg, at den er sket og afsluttet. Altså skal man acceptere at den er sket, men ikke nødvendigvis acceptere hvad der er sket, og således handle for at ændre det. Så begivenheden der indtraf som en *Qadar* (skæbne) ifølge Allahs (swt) Viden, skal mennesket acceptere er sket og afsluttet. Han skal ikke føle irritation eller bekymring. Han skal heller ikke acceptere hvad der er sket, hvormed den forlades uden behandling. Derimod skal han ikke acceptere situationen, som opstod på grund af det der skete, for dermed at behandle den bagefter.

Disse to synspunkter sammen er uundværlige, for at livet kan fortsætte med vitalitet og styrke, på en real og praktisk måde, i overensstemmelse med de høje værdier.

Det er et faktum, at han stilles til regnskab for de frivillige handlinger, hvorimod han ikke bebrejdes for de ufrivillige handlinger, fordi det ikke er indenfor hans kunnen at afværge dem. Derudover, enhver handling som har fundet sted, ville ikke være indtruffet, medmindre det var i overensstemmelse med Allahs (swt) Viden (*'Ilm*). Alt

dette sikrer tilstedeværelsen af disse to synspunkter. Med andre ord, det lader en person udføre sine handlinger, ikke baseret på forestilling, teoretiske hypoteser, eller lyster, og heller ikke forbundet til fortsat sorg, og bedrøvelse over hvad der allerede er sket; derimod bevæger han sig kraftfuldt på en reel og praktisk måde, i overensstemmelse med de høje værdier, som livet påkræver.

Det er derfor synet på *Qadar* alene, og *Qadaa* og *Qadar* sammen, inciterer mennesket og gør ham aktiv, og det beskytter ham fra håbløshed og sorg, ligesom det beskytter ham fra dovenskab og sløvhed. Fokus er ikke på de frivillige handlinger før man påtager sig handlingerne; derimod drejer det sig om handlingerne, efter de er blevet udført, og de handlinger der fandt sted udenfor den sfære, som han kontrollerer. Dette er fordi disse begivenheder har fundet sted og sagen er afsluttet. Så han skal ikke føle sorg eller smerte, hvilket piner sjælen, og får den til at afvige fra sit sublime mål i livet, og indtræde livets kampbane. Dette er langt fra hvad kapitalisterne har med hensyn til den pinefulde smerte og ulykkelige sorg, der føles af taberne, som lader ordet ”held” spille så stor en rolle i deres liv. Så erkendelsen af *Qadar*, og erkendelsen af *Qadaa* og *Qadar*, er en af de største velsignelser for sindet, og en af de største motivationsfaktorer til at springe ind på livets kampbane med modighed og værdighed. Dette er fordi indenfor den sfære, som mennesket kontrollerer, så er han ansvarlig for alle sine frivillige handlinger. Han er forpligtet til at være bevidst om dem, og besidde ansvarlighed. Hvis en fejltagelse eller vildledt handling fandt sted, så må han bære konsekvenserne. Men han skal også indse at hvad der skete, korrekt eller ukorrekt, skete med Allahs (swt) Viden og Indsigt. Det var uundgåeligt, at det skulle ske. Derfor skal han ikke være beskæftiget med det, men derimod bevæge sig videre, dvs. holde ud i livet. Hvad angår den sfære som kontrollerer ham, og hvori der indtræffer handlinger uden hans vilje, så er han ikke ansvarlig for dem, og han vil ikke bære deres konsekvenser.

De indtraf ydermere med Allahs (swt) Viden og Indsigt (*Ihaatah*), altså var det uundgåeligt, at de skulle ske. Derfor er det ikke tilladt for mennesket at holde sig beskæftiget med hvad der skete; derimod skal han bevæge sig videre. Dette er et af de største kendetegn en person kan besidde i dette liv.

Dette er realiteten af nogle af de Islamiske tanker, som blev angrebet voldsomt af de vantro kolonialister. Dette er også realiteten af de kapitalistiske tanker, hvormed de Islamiske tanker blev kritiseret. Fra denne realitet bliver det klart, at de angrebne tanker er sande, og tankerne som angreb, er falske. Den intellektuelle svaghed hos bæreren af den sande tanke, i sin opfattelse af den, betyder ikke, at den ikke er sand, bare fordi den der bærer på den ikke var i stand til at forklare den, eller fordi han lod den stå anklaget. Ydermere betyder veltalenheden hos bæreren af falskhed ikke, at den ikke er fabrikeret, bare fordi dens bærer var i stand til at forklæde falskhed som sandhed. Derimod er den sande tanke det, som stemmer overens med realiteten, som den antyder, eller den stemmer overens med en naturlig disposition (*Fitrah*), hvormed mennesket er blevet skabt.

Med andre ord, sandheden er det, som stemmer overens med realiteten, mens falskheden er det, som ikke stemmer overens med realiteten. Altså handler det om tankens natur og realitet, og ikke dens bærer, om han kunne forklare den på en kraftfuld måde eller ej.

Eksempelvis siger kommunisterne, at tanker er materiens refleksion på hjernen. Dette betyder at opfattelsen af materie er realitetens indtryk på hjernen, og fra dette opnår man en opfattelse. Hvis denne tanke er sand, så vil den stemme overens med realiteten, og hvis den er falsk, vil dens manglende overensstemmelse være tydelig.

Når der kommer angreb eller kritik fra ethvert menneske, så kigger vi ikke på angriberens veltalenhed eller retorikken i hans forklaring, for at afgøre om den er sand eller falsk, og vi bruger heller ikke hans manglende evne til at udtrykke svaghed i forklaringen; derimod kigger vi på realiteten af den tanke, hvormed han angriber.

Hizb-ut-Tahrir har angrebet konceptet og sagt, at denne definition af tænkningen (*at-Tafkeer*) er fejlagtig udfra to vinkler: For det første finder der overhovedet ikke nogen refleksion sted imellem materien og hjernen. Dette er fordi refleksion af lyset for eksempel, er at det falder af materien; det reflekteres fra den, ligesom refleksionen af lyset fra en lampe på en væg osv. Intet af dette finder sted fra materien. Der er ingen refleksion, hverken fra materien på hjernen, eller fra hjernen på materien. Hvad der eksisterer, er sansning af materien, af en af sanserne. Så emnet er sansning, og ikke refleksion. Dette er tydeligt i berøring, lugt, smag, og hørelse. Hvad angår øjets syn, som er et diskutabelt emne, hvad der finder sted er refraktion og ikke refleksion. Lyset brydes i øjet, og materiens billede formes på nethinden, og reflekteres ikke udadtil.

Det er en sanseproces, og ikke en refleksionsproces. Dette beviser, at hvad kommunisterne havde sagt om tænkningens definition, er fejlagtig.

Det er derfor kommunisternes tanke er faldet sammen overfor det sande angreb. Hvad angår den anden vinkel vil den simple sansning af materien ikke producere en bevidsthed (*Idraak*). Den producerer kun en sansning uanset hvor mange typer af sansning der forekommer. For at tanken kan produceres, så skal der eksistere tidligere oplysninger, som forklarer denne realitet, dvs. denne materie. Uden tidligere oplysninger vil der ikke være nogen bevidsthed, men blot sansning. At en person kan afgøre sin position overfor en realitet, når han sanser den, betyder ikke, at han blev bevidst om den. Dette er fordi han ikke kan afgøre sin position overfor den, medmindre det vedrører instinkterne og de organiske behov, eller når det vedrører en ændring i realitetens form. Hvad angår alt andet end det, med hensyn til at kende dens realitet, så kan han ikke afgøre sin position overfor det overhoved. Ved at teste tingen via mere end en sansning eller forskellige typer af sansninger, så kan mennesket vide om tingen kan spises eller ej, om den forårsager smerte eller nydelse,

eller om dens form er ændret. Alt dette er muligt for dyrene, ligesom det er muligt for mennesket, og intet af dette kaldes bevidsthed (*Idraak*) - dvs. tænkning - derimod er det en sansning, og intet mere. Når denne materie ikke vedrører instinkterne, som for eksempel en sten, uanset hvor mange gange den sanses, vil dens essens ikke blive opfattet, men det er kun ændringen i dens form, som opfattes. Når oplysninger gives med sansningen, vil bevidsthed, dvs. tænkning, finde sted. Et simpelt bevis på det er spørgsmålet om opfindelser. Opfindelser finder sted på grund af eksperimenter, hvor tidligere oplysninger er blevet tilføjet. Uden oplysninger kan der ikke forekomme nogen opfindelse. Med oplysninger mener vi ikke oplysninger om realiteten, men oplysninger, hvorigennem realiteten kan forklares. Altså er kommunisternes definition også fejlagtig ud fra denne vinkel.

Således besejres denne tanke, og det bliver klart, at den er falsk, grundet dens modsigelse med realiteten. Det er derfor *Hizb-ut-Tahrir*, efter at have demonstreret falskheden ved den kommunistiske tanke, definerede tænkning som overførslen af realiteten via sanserne til hjernen og applikationen af tidligere oplysninger, som forklarer denne realitet. Der skal med andre ord eksistere en hjerne, sansning, objekt og tidligere oplysninger så bevidsthed, dvs. tænkning, kan forekomme, og man kan have intellekt. Det er derfor konceptet er blevet angrebet og overvundet, fordi dets påstande ikke stemte overens med realiteten. Det bliver også klart, at den Islamiske tanke, hvormed den kommunistiske tanker blev angrebet, er sand fordi den stemmer overens med realiteten.

Så i dette spørgsmål har *Hizb-ut-Tahrirs* tanke overvundet den kommunistiske tanke.

Ydermere, eksempelvis definerer den kapitalistiske tanke samfund som noget der består af individer, dvs. at et individ, plus et andet individ og et tredje individ osv. udgør samfund. Samfundet ifølge dem udgør altså en gruppe individer, som har samlet sig sammen. Hvis denne tanke er sand, vil den stemme overens med realiteten, og hvis den er falsk, vil dens manglende overensstemmelse med realiteten være tydelig. Da, når den kritiseres og angrebes, så skal den kritiseres alene ud fra dette.

Hizb-ut-Tahrir har angrebet den og sagt, at denne definition er forkert, fordi et individ, plus et andet individ og et tredje individ kun udgør en gruppe, og ikke et samfund. Når der opstår permanente forhold imellem disse individer, så bliver de et samfund, og når der ikke er nogen permanente forhold imellem dem, så former de ikke et samfund. Dette er fordi rejserne af det største skib selv hvis de var tusindvis af dem de ikke er andet end rejseledsagere, hvor hvert enkelte tager til den havn, han ønsker at tage til. Mens indbyggerne i en landsby på omkring to hundrede mennesker eksempelvis, udgør et samfund, fordi de har permanente forhold.

Derfor er kapitalisternes definition tydeligvis fejlagtig, fordi hvis en gruppe individer ikke lader permanente forhold opstå iblandt dem, kan de overhovedet ikke være et samfund på nogen som helst måde.

Altså besejres den kapitalistiske tanke vedrørende definitionen af samfund, og det er tydeligt den er falsk grundet dens modsigelse til realiteten. For at opfatte definitionen af samfund korrekt er man nød til at studere det dybt. Forhold opstår imellem individer på basis af deres interesser. Altså er det individernes interesser, som frembringer forholdene. Individernes tanker skal forenes om noget hvad angår om det er en interesse eller ej, for at forholdet kan eksistere. Deres accept, vrede, fryd og sorg hvad angår den, skal også forenes. Med andre ord skal deres følelser forenes, for at forholdet kan eksistere. Systemet, hvormed de behandler denne interesse, skal også være det samme, for at forholdet kan eksistere. Når tankerne modstrider hinanden med hensyn til interessen: (den ene betragter det som en interesse, og den anden betragter det ikke som en interesse), eller når følelserne modstrider hinanden (den ene fryder sig over det, mens den anden er vred over det), eller hvis systemerne modstrider hinanden (hvor man ønsker at behandle det med et bestemt system, og den anden ønsker at behandle det med et andet system). Hvis et af disse elementer, altså tanker, følelser, og systemer, var forskellige vedrørende en sag, vil der ikke være noget forhold, dvs. intet samfund. Efter at have demonstreret fejlagtigheden i den kapitalistiske angående definitionen af samfund, så kom *Hizb-ut-Tahrir* og definerede samfund som en samling af mennesker, tanker, følelser og systemer. Med andre ord, det er foreningen af individers tanker, følelser og systemer angående interessen, som former forhold, hvormed der eksisterer et samfund. Med denne forståelse er den kapitalistiske tanke blevet angrebet og afsløret, fordi den modstrider realiteten, og det er klart at tanken hvormed den blev angrebet er sand, fordi den stemmer overens med realiteten. Altså har *Hizb-ut-Tahrirs* tanke nedlagt den kapitalistiske tanke i denne sag, og så fremdeles.

Hvis tanken, hvormed kapitalisterne angreb, og udfordrede Islam, var korrekt, var Islam blevet overvundet, og ikke Muslimerne. Men tanken, hvormed de underminerede Islam, stemmer faktisk ikke overens med realiteten, og den Islamiske tanke, som bliver angrebet, er i virkeligheden det, der stemmer overens med realiteten. Altså er den sande Islamiske tanke blevet udfordret af en falsk tanke, men de der bar på sandheden var ikke bevidste om det, udover den svækkede intellektuelle overbevisning. Dermed blev Ummah ramt af et chokerende nederlag.

Dette var hvad angår de islamiske tanker og regler, som blev angrebet af kapitalistiske tanker og regler. Hvad angår angrebet på den Islamiske *Shari'ah*, så anvendte de nye sager, og sager som udelukkende eksisterer i det kapitalistiske samfund, for at vise at *Shari'ah* ikke er i stand til at behandle nye problemer. Vinklen i den Vestlige diskussion var således, at de ville fremlægge holdningen fra det kapitalistiske system vedrørende et problem, og derefter angribe Islam ved at sige, at sådan en holdning ikke eksisterer i Islam, og at den heller ikke har sådan et synspunkt. Altså konkluderede de, at Islam har en ufleksibel lovgivning, som er ude af stand til at tilpasse sig tiden og som ikke giver behandlinger til de problemer der eksisterer til enhver tid. Den fejler derfor i at tillade åger (*Riba*), selvom tidsalderen

har behov for det. Den er også ude af stand til at forklare afgørelsen med hensyn til forsikring, trods det faktum, at den handel og industri, som opstod i denne tid, forlanger det. Derudover kan den ikke forklare handelsrelationerne imellem stater, ifølge det tidsalderen kræver. Altså er den ikke egnet til at være lovgivning for en nation eller et system for en stat i den moderne tidsalder, og i de nye tidsaldre, hvor der vil være nye problemer og sager, som opstår med tiden. Dette er diskussionsgrundlaget, som Vesterlændingene fastlagde, og de førte diskussionen med Muslimerne på dette grundlag, og udfordrede Islam med det. Muslimerne deltog også i diskussionen på dette grundlag. Det er derfor de blev forvirrede, i og med det ikke var tilladt for diskussionen, at den skulle føres på den måde. Derimod opstod forvirringen på grund af det umulige ved at føre diskussionen, og på samme tid holde den i harmoni med sine egne fundament og forgreninger. Når diskussionsgrundlaget er forskelligt, så forvirres diskussionen.

Grundlaget for diskussionen burde være følgende: Er den Islamiske *Shari'ah* egnet til at være grobund for tanker, således at det er muligt at udlede alle typer af forhold imellem folk fra dens beviser? Er den også en frugtbar kilde for frembringelsen af kollektive principper og generelle tanker? Har den evnen til at behandle problemer hos folk fra forskellige baggrunde og nationaliteter? Hvis det er tilfældet, så er denne *Shari'ah* velegnet, ellers er den ikke. For at bevise dette, præsenteres de nye sager for den, og dens holdning søges. Dens tekster studeres, for at undersøge muligheden for at udlede regler og principper, og muligheden for at klassificere de forskellige sager under den. Dette er grundlaget for diskussionen. At anmode *Shari'ah* om at give holdninger, som fortæles af det kapitalistiske system, eller det der er fremherskende i denne tidsalder, og bæres af majoriteten, så er dette ikke grundlaget for diskussionen, og det er heller ikke tilladt, at det er således. Dette er fordi emnet er *Shari'ahs* egnethed til denne og enhver tidsalder, og ikke om den har evnen til at give en specifik holdning.

Derfor studeres oprindelsen til den vestlige lovgivning, og det grundlag hvorpå den er etableret. Derefter studeres man, om den er egnet til at behandle problemer i enhver tidsalder, og forblive overensstemmende med dens grundlag, eller om den kun er egnet gennem fortolkning, manipulation og forklaring, og afvigelse fra dens grundlag. Den Islamiske lovgivning og grundlaget hvorpå den er etableret studeres derefter, for at se om end den er egnet til at behandle problemerne i enhver tidsalder, og forblive overensstemmende med dens grundlag, uden at afvige fra det grundlag. Hermed adskilles realiteten af den sande lovgivning fra den falske lovgivning. Altså er den sande lovgivning den, hvis grundlag er sandt, ved at stemme overens med realiteten og den naturlige disposition (*Fitrah*). Dette fundament skal være absolut og utvetydigt, og ikke spekulativt (*Dhanni*) hvor det muligvis kan være rigtigt eller forkert. Hvad angår det faktum, at den er egnet til alle tider, folkeslag og generationer, så er dette tydeligt ud fra dens evne til at frembringe afgørelser over ethvert spørgsmål, som mennesket møder i enhver tid og i ethvert land; med andre ord, dens brede retningslinjer hvorfra hver eneste løsning udledes uden afvigelse fra

grundlaget hvorpå lovgivningen er baseret, og uden afvigelse fra de brede retningslinjer, hvorfra løsningerne udspringer. Hvis disse forudsætninger opfyldes i lovgivningen, er den velegnet til alle tider. Men hvis den var ude af stand til at give en holdning medmindre det skete via manipulation og forklaring som afviger fra grundlaget og de brede retningslinjer, så vil det være en specifik lovgivning til et specifikt folk, i en specifik tid. Den vil ikke være velegnet for menneskeheden. Den vil ikke engang være egnet for dette folk, men udelukkende i en bestemt tidsperiode, og dens egnethed vil ende og således vil folket ændre den, og bringe en anden lovgivning.

Altså burde nye sager have været præsenteret for Islam med hensyn til problemets realitet og ikke angående det kapitalistiske systems holdning til dem. Derefter vil det blive undersøgt for at afgøre om en løsning kan udledes fra dens brede retningslinjer, mens den er overstemmende med grundlaget hvorpå Islam er etableret, og overensstemmende med selve grundlaget for de brede retningslinjer.

Den der undersøger de vestlige og Islamiske lovgivninger vil opdage, at den vestlige lovgivning har et falsk grundlag, korrupte behandlinger, og kan ikke give løsninger til nye problemer, uden at afvige fra grundlaget, se bort fra det og give en holdning som ikke har nogen relation til det, og som i virkeligheden modstrider det. Den der undersøger den Islamiske lovgivning vil opdage, at den har et korrekt grundlag, som er absolut og ikke spekulativt. Behandlingerne i denne lovgivning er sande, og stemmer overens med menneskers realitet og naturlige disposition. Derudover har den evnen til at udlede enhver holdning til ethvert problem, uden at afvige fra grundlaget, hvorpå den er etableret, eller se bort fra de brede retningslinjer, hvorfra holdningen udledes.

Vestlig lovgivning er etableret på basis af en ukorrekt forståelse af, hvad der er retten (*Al-Haqq*). Alle dens legislative teorier bygger på denne forståelse. Derfor definerede den retten som: 'En interesse, som har en finansiell værdi, anerkendt af loven'. Denne forståelse af retten er fejlagtig, og dermed er al lovgivning, som er baseret på den, ugyldiggjort. Angående dens ugyldighed er realiteten af en ret ikke en interesse som har en materiel værdi; derimod er det en absolut interesse. Den kan have en finansiell værdi (nogle gange), eller også har den ikke. Begrænsning af retten til en interesse, som har en finansiell værdi fører til to ting: For det første, det inkluderer ikke de interesser, som ikke har en finansiell værdi, eksempelvis ægteskab og skilsmisse, osv., indeholdt i de ægteskabelige rettigheder, og ligesom alle familierettighederne. Ligeledes inkluderer det ikke interesser med en etisk (moralisk) værdi, eksempelvis at beskytte ens ære og værdighed, hvilket er ethvert menneskes ret til trods for, at det ikke er en finansiell værdi og faktisk slet ikke kan betragtes som en finansiell værdi overhovedet. For det andet, så kræver evaluering af ting med en finansiell værdi tilstedeværelsen af en måleenhed, hvormed man kan vurdere retten. At forstå retten til at være en værdi i sig selv, gør det umuligt at finde en enhed hvormed dens værdi kan vurderes. Derfor er definitionen af retten i denne forstand ugyldig.

Vesterlændingene har også opdelt retten i to hovedkategorier: Retten relateret til personens forhold, som kaldes personretten, og retten der er relateret til personens forhold til penge, som kaldes ejendomsretten. Den personlige ret ifølge kapitalisternes synspunkt, er båndet imellem to personer, kreditoren og debitoren. Dette defineres som: ”Båndet imellem to personer, kreditoren og debitoren, ifølge hvilket kreditoren bemyndiges til at kræve, at debitoren giver noget, påtager sig en handling eller afholder sig fra en handling.” Personretten er ansvarligheden. På dette grundlag udføres transaktioner, som betegnes persontransaktioner. Nogle af disse transaktioner er: Monetær overførsel, salg, bytte, firma, gave, forlig, forpagtning, lån, fuldmagt, forvaltning, pant og forvaring.

Hvad angår ejendomsretten, så er det ikke et forhold i denne betragtning, men en bemyndigelse, som gives af loven til en specifik person over en specifik ting. Dette er blevet defineret som: ”En specifik autoritet, som gives af loven til en specifik person over en specifik ting.” Ejendomsretten er relateret til penge, og ikke en person. På basis af ejendomsretten udføres transaktioner, som betegnes ejendomstransaktioner ligesom retten til ejerskab, midler for tilegnelse af ejerskab, belåne ejendom, livsforsikring og franchiserettigheder.

Denne opdeling af rettigheder giver ingen mening. Der er ingen forskel på hvad der kaldes personret, og ejendomsret. Der er ingen forskel på transaktioner, som de bygger på disse opdelinger. Der er ingen forskel på forpagtning og belåning af jord. Hvordan kan man lægge forpagtning ind under personret, og belåning af jord ind under ejendomsret, selvom begge er forholdet mellem to personer, og emnet er ejendom? Derudover er definitionen antaget baseret på logiske formodninger, og ikke en beskrivelse af en realitet, eller en bedømmelse på realiteten.

Når man definerer ejendomsretten som: *”En specifik bemyndigelse skænket af loven til en specifik person over en specifik ting”*, så betyder denne definition ud fra dens mening, at forholdet opstår mellem personen og tingen, og ikke mellem personen og en anden. Men i virkeligheden opstår forholdet ikke mellem personen og tingen; derimod er det et forhold, der opstår mellem en person og en anden, og emnet er genstanden. Transaktionerne, som inkluderes under betydningen af ejendomsretten, ligesom midler for ejerskab, belåning af flytbar ejendom, belåning af landejendom, og livsforsikring, indikerer alt sammen dette, og indikerer ikke noget andet. Altså er det et forhold mellem en person og en anden, og emnet er tingen, og ikke et forhold mellem en person og tingen. Hvad angår definitionen af personretten som: *”Båndet mellem to personer, kreditoren og debitoren, ifølge hvilket kreditoren bemyndiges til at kræve, at debitoren giver noget, påtager sig en handling, eller afholder sig fra en handling”*, så betyder denne definition ud fra dens mening, at retten er et bånd mellem to personer, uanset om en ting eksisterede eller ej. Men realiteten er, at forholdet ikke eksisterer på en måde, som frembringer et forhold, undtagen hvis der var en ting hvormod forholdet vedrører. Derudover giver dette forhold, som kaldes et

bånd, ingen af de to personer en ret til at kræve noget fra den anden, for således at sige, at det giver kreditoren en ret til at kræve noget af debitoren. Tværtimod giver det begge personer en ret til at kræve noget fra den anden. Transaktionerne, som inkluderes under betydningen af personretten, ligesom salg, hyre og traktater, antyder alt sammen, at tingen er grundlaget for forholdet, og uden den ville der ikke være noget forhold eller ret. Det antyder også, at forholdet giver begge personer en ret til at kræve noget af den anden. Men typen af krav varierer. Sælgeren kræver en pris, og køberen kræver varen osv. Ydermere, at opdele retten i personret og ejendomsret, giver ingen mening reelt, og de er faktisk samme ting. Dette er fordi spørgsmålet vedrører personens forhold om end det var med en anden person, som besidder noget, ligesom i et salg; eller det var med en genstand, som har en person knyttet til den, ligesom en gave, eller om det var med en genstand alene, ligesom den velgørende *Waqf* (donation). Derfor er der ingen forskel på den første kategori, som kaldes personretten, og den anden kategori, som kaldes ejendomsretten. Der er ingen forskel på belåning eller franchise, som nævnes under ejendomsretten, og pengeoverførsel, salg, firma, hyre og repræsentation, som nævnes under personretten. Det er fordi sagens kerne enten er forholdet mellem en person og en anden person, og emnet er ejendommen, eller med ejendommen, som annekteres til personen, eller med ejendommen udelukkende. Disse tre former er alle sammen én ting, som er organisering af menneskers forhold. Derfor er opdeling af retten i denne forstand ugyldig.

Ydermere er den borgerlige ret en fremtrædende del af den Vestlige lovgivning, dvs. lovgivning relateret til alle transaktioner, om end det er dem der organiserer individets forhold til sin familie, eller individets forhold til andre vedrørende formue. Angrebet på den Islamiske lovgivning omhandlede den borgerlige ret. Denne borgerlige ret er blevet opsummeret af Vesten ved at opdele retten i personret og ejendomsret. Personretten blev gjort til ansvaret, og på dette grundlag blev Ansvarsteorien (*Nadhariyyat ul-Iltizaam*) udviklet.

Den er juridisk kilde for alle Vestlige love, om end af latinsk eller tysk kodificering.

De er alle sammen etableret på basis af Ansvarsteorien. Ansvar er blevet givet et antal definitioner, hvor de alle drejer sig om at gøre ansvaret til et spørgsmål om enten at give ejendom, påtage sig en handling, eller afholde sig fra en handling. Ansvar er blevet defineret som: ”*En aftale ifølge hvilken en eller flere personer lover en eller flere personer at give noget, påtage sig en handling, eller afholde sig fra en handling.*” Det er også blevet defineret som ”*En juridisk sag, ifølge hvilken en person skal overføre en ejendomsret, påtage sig en handling, eller afholde sig fra en handling.*” Når disse definitioner sammenlignes med den kapitalistiske definition af personret (som et bånd imellem to individer, en kreditor og en debitor, hvor kreditoren tillades at forlange, at debitoren giver noget, påtager sig en handling, eller afholder sig fra en handling), så bliver det klart, at Ansvarsteorien i sig selv er personretten. Altså blev dette tredje skridt et af grundlagene for (Vestlig) lovgivning,

(hvor kapitalisterne først) definerede retten, derefter opdelte de den i personret og ejendomsret, og senere hen, på basis af personretten, etablerede de Ansvarsteorien, og gjorde den til grundlaget for enhver borgerlig ret i Vesten. Denne teori betragtes som en af de mest vigtige i den Vestlige lovgivning. Den der studerer Vestlig jurisprudens og Vestlig lovgivning (al-taqneenat) på omfattende vis, vil forstå denne teoris enorme betydning og fare. Denne teoris vigtighed for den borgerlige ret kan sammenlignes med rygradens vigtighed for menneskeskelettet. Hvis der er modsætning og falskhed i denne teori, vil fejlene og falskheden i hele den Vestlige lovgivnings kollektion og alle dens kanoner (love) blive afsløret.

Hvad der også vil blive klart, er det underlige og overraskende angreb fra kapitalismen imod den Islamiske *Shari'ah* med disse korrupte love og angrebet imod Islams sande lovgivning med denne falske lovgivning, hvormed Muslimerne oplevede et nederlag.

For lige at vende tilbage til diskussionen om Ansvarsteorien, eller personretten, kan man se, at ansvaret eller personretten, ifølge det kapitalistiske synspunkt, er baseret på et juridisk forhold mellem kreditoren og debitoren. Dette bånd ud fra dette synspunkt, er en bemyndigelse der gives til kreditoren over debitorens krop og ikke hans ejendom.

Dette er forskellen på ejendomsretten og personretten. Den første er en bemyndigelse der gives til en person over en materiel ting, mens den anden er en bemyndigelse, der gives til en person over en anden person. Altså er den bemyndigelse der tildeles kreditoren, over debitoren, omfattende og kunne inkludere sådanne ting som dødsstraf, retten til slaveri, og råderet. Eftersom denne teori er baseret på personlig frihed kræves det at ethvert individ har friheden til at underskrive en kontrakt hvori han kan forpligte sig til hvad han vil, uanset hvilken bedrag, der måtte ramme ham som en konsekvens deraf. Så han er fritstillet til at forpligte sig eller gøres ansvarlig for hvad han vil, og derfor hvis han forpligter sig til noget, er han pålagt at opfylde det han forpligtede sig til. Kapitalisterne fastlagde kilderne for Ansvaret (*Al-Iltizam*), og de har forsøgt mange gange at regulere disse kilder.

Blot ved at undersøge den kapitalistiske definition af Ansvarsteorien eller personretten, kan man fremhæve dens falskhed direkte ud fra falskheden i definitionen af retten (*Al-Haqq*) alene, eftersom teorien udspringer fra den. Man kan også opdage denne teoris falskhed ud fra opdelingen af retten i personret og ejendomsret for den er et resultat af denne opdeling og en del af den. For at enhver kan påpege de falske transaktioner, der er udsprunget fra denne teori, og dermed erfare og begribe Vestlig lovgivnings ugyldighed, er det nødvendigt at fremhæve nogle af de fejl (**khada' og fasad**), der er udkommet fra denne teori.

Definitionen af Ansvarsteorien er: ”En aftale i overensstemmelse med hvilken kreditoren...” indikerer, at denne teori skal betragtes som en aftale baseret på en

kontrakt. Denne definition ekskluderer de transaktioner der udelukker enhver form for aftale, ligesom uddelingen af et tilskud for eksempel, selvom dette ville være omfattet af personretten. Også udelukket fra denne definition er de transaktioner der udspringer fra en person og som ikke involverer nogen andre ligesom de transaktioner som de kalder for det "individualistiske ønske" eksempelvis oprettelsen af aktie- og anpartsselskaber, testamentering, og kompensation, eller prismæssig incitament. Trods det klassificerede kapitalisterne alle disse under Ansvarsteorien. Ydermere er der mange andre transaktioner som finder sted mellem forskellige mennesker, som ikke omfattes af denne definition, som for eksempel velgørenhedsdonationer, at give skat (*Zakaah*) og almisse (*Sadaqah*) og så videre, noget der indikerer denne definitions ugyldighed. Idet definitionen af noget altid er baseret på en beskrivelse af realiteten, er det enten definitionen eller selve realiteten, som er falsk. Det er derfor nødvendigt at undersøge realiteten nøje, og på akkurat vis omdefinere den korrekt. Den alternative definition af Ansvarsteorien er "*En juridisk sag, ifølge hvilken...*", betyder, at ansvaret skal betragtes som en juridisk sag, selvom det egentlig er et forhold, som er blevet anerkendt af loven, og ikke blot en juridisk sag.

Eksempelvis et dekret, udstedt af staten, til befolkningen angående ikke at fælde bestemte skovområder eller bare skove generelt, er en juridisk sag hvor man forpligtes til at afholde sig fra at udføre en bestemt handling. Med andre ord ville sådan en befaling blive betragtet ud fra ansvars vinklen, til trods for, at det egentlig ikke har nogen forbindelse til ansvar. Dette eksempel fremhæver denne definitions ugyldighed.

Holdningen om, at ansvar er baseret på et legalt bånd, mellem kreditoren og debitoren, er også forkert, om end det beskrives som et personligt eller et finansielt bånd. Dette er fordi det ikke er et bånd, men derimod et menneskeligt forhold som opstod på grund af menneskets søgen efter at opfylde sine organiske og instinktive behov; samtidig omgås han med andre mennesker. Derfor kunne dette være et forhold mellem to mennesker med hensyn til en interesse (*maslaha*), eller et forhold (udspringende) fra et menneske, eksempelvis erklæringen af skilsmisse, nedskrivning af et testamente, og velgørenhedsdonation. Det drejer sig ikke om eksistensen af to mennesker, eller eksistensen af et menneske med en materiel genstand. Hvad man derimod skal kigge på, er behandling og løsning af menneskets problem på en måde, der organiserer hans instinkter og organiske behov, og regulerer hans forhold. Sandheden, som indikeret af realiteten af menneskets eksistens, er at ansvar i sig selv ikke eksisterer. Det korrekte emne er forholdet mellem to mennesker med hensyn til en interesse, som skal behandles, og organiseres af loven. Begivenheder, spørgsmål, sager og problemer, som mennesket forårsager, er kilden til disse forhold, (og ingen andre faktorer er involveret). Det er loven, som afgør at tage sådan et forhold i betragtning eller ej, og intet andet. Der er intet ansvar i denne sag, hverken i den finansielle eller personlige forstand.

Dette er fordi sagen ikke handler om et forhold mellem en kreditor og en debitor, og heller ikke om et bånd imellem et individ og en materiel genstand. Derimod opsummeres sagens kerne i et forhold, som eksisterer mellem to individer over en specifik interesse.

Interessen kunne være relateret til ejendom eller (en u håndgribelig) besiddelse, eller den kunne eksistere når forholdet genereres eller når forholdet eksekveres (føres ud i livet). Forholdet genereres af interessen, dvs. tilegnelsen af en gavn eller fjernelse af en skade, og det organiseres af loven. Så spørgsmålet om salg er et forhold mellem to personer når det genereres, hvis emne er ejendom. Incitamentet hvad angår belønning til individet, som finder tabt ejendom, er et forhold mellem to personer når forholdet eksekveres, og handler om ejendom.

Ægteskab er et forhold mellem to personer, men det omtalte emne er en interesse, som ikke er materiel (ejendom). Udover forholdet mellem to personer, eksisterer der også forhold, baseret på spørgsmålet om ejendom eller materielle genstande, såsom velgørende donationer (*Waqf*), at give *Zakaah* og almisse (*Sadaqah*), opbygning af tilbedelsessteder, og oprettelse af offentlige tjenester, såsom forsyning af græsgange og drikkevand og lignende. Alt dette fører til den konklusion, at ansvaret, ifølge forståelsen, som er baseret på Vestlig lovgivning, og hvorfra de Vestlige kanoner og love udsprang, hverken eksisterer udfra det personlige eller finansielle aspekt.

Ansvaret, ifølge den betydning de ønskede, som er individets rettigheder, eksisterer altså heller ikke. Derfor er transaktioner (*Mu'amalaat*) ikke en myndighed, som et individ har over en materiel genstand, og er heller ikke et bånd imellem to individer. Derimod er det et forhold imellem to individer angående en interesse, som er anerkendt af loven. Dette gælder transaktioner, som opstår imellem to individer når forholdet genereres, f.eks. en lejekontrakt, eller når forholdet eksekveres, f.eks. en belønning der gives til individet, som udfører en bestemt handling. Det gælder også transaktioner, der udspringer fra et individs handlinger, ligesom med et testamente, skilsmisse, *Waqf*, og lignende.

Derfor er Ansvarsteorien fejlagtig, og alle de juridiske udledninger, som bygger på teorien, eller udspringer fra den, er dermed falske, fordi de er detaljer af en fejlagtig kilde. Det der vil overbevise individet om Ansvarsteoriens fejlagtigheder og falskhed, er et gennemsyn af de besvarelser fra denne teori og dem der fremmer den, når de stod overfor problemer, som opstår, og fortsat finder sted i samfundet i tidens løb. Det er blevet påvist, at både teorien og dens fortalere ikke kunne imødekomme disse samfundsmæssige problemer, altså tyede dens fortalere til fejlfortolkning, fordrejning og afvigelse fra teorien, for at finde løsninger til disse nyopståede problemer.

Ansvarsteorien har eksisteret lige siden Romernes tid, og er blevet adopteret af Vestlig lovgivning lige siden dengang. Men da de samfundsmæssige affærer begyndte at udvikle sig, så manifesterede korruptionen sig i teorien for dem, som talte for den,

og påviste dens ugyldighed for dem. Men de anså denne korrupsion for at være en manglende evne (i teorien) til at omfatte livets problemstillinger, og ikke at den er ugyldig. Så påtog de sig at ændre den, med påstanden om, at teorien udvikler sig.

Resultatet var, at de afveg fra teorien, og de ændrede grundlaget for teorien under påskud om udvikling, dvs. ændring fra situation til situation, og under påskud om fleksibilitet, dvs. plads til fortolkning. Faktisk er der adskillige faktorer, som fremhævede ugyldigheden af Ansvarsteorien, påvirkede den, og forårsagede at den blev ændret, for at stemme overens med vilkår gennem de forskellige tidsperioder. Socialistiske teorier, som opstod i Europa forud for den Kommunistiske ideologis opståen, afslørede denne teoris uegnethed, og dette tvang juristerne til at ændre deres holdning vedrørende denne teori.

Principper og love blev introduceret i arbejdskontrakter, for at beskytte arbejderne og give dem rettigheder, som ikke havde eksisteret tidligere, såsom retten til at oprette fagforeninger, retten til at afholde landsmøder, og retten til at strejke. Men teksten i den romerske udgave af Ansvarsteorien, tillod ikke den slags principper eller rettigheder. Teorien bag selve kontrakten lyder, at det er en aftale mellem to individer, som genererer ansvaret, men teoriens styrke blev afvæbnet af kontrakter, som nu byggede mere på gruppens solidaritet end på individets ønske/vilje.

Desuden eksisterede idéen om bedrageri ikke; Ansvarsteorien tillod det ikke engang. Enhver teori baseret på individet ville betyde, at individet skal være absolut fritstillet i sit foretagende til at gøre præcis hvad han vil indenfor kontraktens rammer, uanset hvad der måtte ramme ham af skade eller bedrag (*Ghubun*). Da falskheden i Ansvarsteorien, og teorier om individet begyndte at dukke op, blev teorien om bedrageri indsat i en del kontrakter, hvorefter den begyndte at udvide sig, indtil det blev en generel teori, som omfattede alle kontrakter i de moderne love.

På grund af fremkomsten af nye tanker om livets affærer, som modsagde de gamle tanker, og på grund af tilsynekomsten af de gamle tankers falskhed, blev Ansvarsteorien afsløret som korrupt. Ydermere, brugen af maskiner, industrielt fremskridt og udbruddet af to verdenskrige, frembragte alt sammen praktiske sager som påviste Ansvarsteoriens korrupsion. Anvendelsen af maskinteknologi udsatte individerne for fare, og risikoen for at komme til skade.

Førhen havde Ansvarsteorien ikke pålagt noget ansvar på andre end individet. Da ansvaret blev overført fra individet til maskinen, blev teoriens uegnethed afsløret yderligere. Altså var et individ ikke nød til at betale en erstatning for påført skade til et andet individ medmindre han med vilje satte sig for at skade denne person. I dette tilfælde ville han blive pålagt at betale kompensation (erstatning) for skaden, som blev påført det andet individ. Med andre ord, den som formodes at have begået fejlen, betragtes som ansvarlig, og skal kompensere for den påførte skade. Og dette omfattes ikke af Ansvarsteorien.

Så der opstod en forsikringsaftale i den Vestlige lovgivning som ikke kun blev afgrænset til individet, men også andre parter blev involveret; altså opstod der en teori, som stipulerede andres interesser.

Eksempelvis kan en mand tegne en livsforsikring til sine børns fordel, uanset om der var børn tilstede på det tidspunkt, hvor forsikringen blev tegnet, eller ej. Og det modstrider Ansvarsteorien, fordi dette er et bånd imellem to individer, og hvis der ikke var nogen børn tilstede, da forsikringsaftalen blev indgået, kan børn der ikke var til stede på kontrakttidspunktet, ikke få gavn af båndet, selvom kontrakten i den vestlige lovgivning omfatter dem. Derudover, idéen om at garantere valutaens værdi, den påtvungne fastsættelse af varepriser, lønsatser, og i kontrakter relateret til ansvarlighed indenfor den offentlige transport, alt sammen noget, som modstrider Ansvarsteorien, men det blev alligevel indført i de moderne love.

Der var andre ting, såsom bedrageri gør kontrakten ugyldig, regler der ikke tillader enighed om noget, som forstyrrer den offentlige orden, og afholdelse fra at skade andre på ulovlig vis. Et eksempel på det, er når en landmand skødesløst tillader sit kvæg at græsse på sin nabos afgrøder; og den ubekræftede kædehandel som forhindrer en person i at tjene på bekostning af en anden person, såsom at bygge et hus på andres ejendom, eller betaling af en gæld, som ikke eksisterer, dvs. det nyttesløse arbejde. Alt dette er i modstrid med Ansvarsteorien, og indikerer dens ugyldighed. Disse emner og sager, begrænser og modstrider personretten, og destruerer den, i den forstand, at det er en absolut, eller ubegrænset ret. Men ifølge det kapitalistiske synspunkt, som allerede er blevet beskrevet, så er ansvaret grundlagt på et bånd mellem kreditoren og debitoren, som forpligter individet til at overføre eller bære en ret. Dette betød fraværet af aftalen om accept af gældsrevet eller løftet. Med andre ord igangsætter det et løfte uden accept fra individet som er involveret i overførslen. Det betyder også, at der ikke er nogen stipulation om, at kreditoren accepterer overførslen af gælden, fordi den juridiske implikation går ud på, at person pålægges overførsel af retten som et aktiv eller en ret, noget der ikke ville garantere rimelighed og retfærdighed. Blot at informere personen hvortil ansvaret er blevet overført er ikke nok; det er nødvendigt at han accepterer det, fordi kontrakten i gældsrevet er kun gyldig hvis alle underskrivere af kontrakten accepterer det.

Dette er en opsummering af de nyopståede problemer, som Ansvarsteorien stod overfor; hvorfra det kan ses, at denne teori ikke kan være et grundlag for tænkning. Der er mange forskellige forhold mellem folk, som ikke kan udledes på basis af denne teori, ligesom det faktum, at enhver form for bedrageri ville gøre den kontrakt ugyldig. Den har heller ingen spændvidde til generalisering, fordi ansvaret for antaget fejl, såsom påført arbejdsskade efter anvendelse af maskine, veksler, og andre parter

gavn såsom at tegne en forsikring til fordel for endnu ufødte børn, den individuelle vilje, såsom den velgørende donation, og oven i købet det kapitalistiske anparts- (eller andels-) selskab, og tilsvarende kontrakter og transaktioner; ingen af dem er inkluderet i Ansvarsteorien, hverken i dens ordlyd eller mening. Teorien er også uegnet til mange generelle regler, såsom bedrageri i kontrakter, eller ikke at spendere på det, som modstrider moral og den offentlige orden. Den har ikke evnen til at forene de forskellige folkeslag og kulturer i en samlet lovgivning, hvilket blev bevist af dens mangelfuldhed da Socialismens teorier opstod, og den industrielle revolution indtraf. Den er også forkert i sit grundlag, fordi den bygger på to (identiske) koncepter, som omhandler individets frihed og ejerskabsfriheden; og disse to friheder forårsager korrupsion blandt befolkningen, og muliggør udnyttelse og imperialism. Dette er fordi loven, som beskytter opfyldelsen af disse to friheder, var bygget på basis af Ansvarsteorien, noget som forårsager korrupsion og lidelse.

Dette er realiteten af den Vestlige lovgivning, som udfordrede den Islamiske lovgivning. Med andre ord, dette er realiteten af det kapitalistiske system, som udfordrede det Islamiske system. Med hensyn til den Islamiske lovgivning, som blev angrebet, og kritiseret voldsomt af den Vestlige lovgivning, så er den ikke bygget på spekulative teorier, hvorfra der udspringer regler og løsninger, ligesom det er tilfældet med den Vestlige lovgivning. Derimod udspringer den fra en absolut verdensanskuelse (*'Aqeedah*), som ikke rummer tvivl. Dens kilde er ikke en teori om retten, og den udspringer heller ikke fra personretten og ejendomsretten. Derimod er dens kilde en absolut *'Aqeedah* (verdensanskuelse), som man når frem til via forstanden, og som erkendes med absolutthed. Altså, hvad end der udspringer fra den verdensanskuelse, er Islamisk lovgivning, og hvad end der ikke udspringer fra den, er ikke Islamisk lovgivning. Så hvilken af disse to er den korrekte lovgivning? Er det den lovgivning, som har sin oprindelse i en rationel verdensanskuelse, som ikke rummer tvivl, eller lovgivningen, som er udledt fra spekulative teorier, især da fejl begyndte at vise sig i disse teorier, idet de blev mødt med nye begivenheder, udover det faktum, at denne definition påviste sin manglende overensstemmelse med sandheden og realiteten?

Den Islamiske lovgivning udspringer fra den Islamiske *'Aqeedah*, dvs. *Iman* (erkendelse) på Allah (swt), Hans Engle, Hans Bøger, Sendebude, og den Sidste Dag. Den udspringer med andre ord fra Bogen (*Qur'an*) og Sunnah der er blevet bevist med absolutthed gennem rationel tænkning at være åbenbaring fra Allah (swt). Hvad end der er blevet forstået fra åbenbaringen med hensyn til beviser, principper og regler, udgør Islamisk lovgivning. Derfor, når Islamisk lovgivning studeres, eller når Islam studeres som sådan, så studeres den på basis af, at det er åbenbaring fra Allah (swt), og ikke produktet af mennesker. Dette er grundlaget, når det drejer sig om studiet af Islam, og grundlaget for synet på Islam. Derfor skal det absolutte rationelle bevis på, at Islam er åbenbaring fra Allah (swt), grundfæstes, hvorefter lovgivningen adopteres fra hvad der er kommet i åbenbaringen, dvs. fra det, som er blevet

grundfæstet med det absolutte rationelle bevis, at Allah (swt) har åbenbaret et system til menneskeheden.

Islam er blevet åbenbaret af Allah (swt), fordi det er hvad der er blevet bragt af den Bærede *Qur'an*, og af Sendebudets *Ahadeeth*. Hvad angår den Noble *Qur'an* er det blevet bevist med det absolutte bevis, at den er Allahs (swt) Tale (*kalaam-ullah*), og at *Qur'anen* er en Arabisk Bog, som Muhammed (saaws) bragte, og sagde den er fra Allah (swt). Den Noble *Qur'an* kunne være kommet fra Araberne, og Muhammed (saaws) transmitterede den fra dem, eller den kom fra Muhammed (saaws), og han var den der transmitterede den, men hævdede, at den er fra Allah (swt), eller den er virkelig og sandelig fra Allah (swt). Den kan ikke være kommet fra andre end disse tre kilder, fordi den Bærede *Qur'an* er på Arabisk, med hensyn til sit sprog og stil. Hvad angår at den skulle være fra Araberne er det falsk fordi den udfordrede dem alle til at bringe noget lig den:

فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ

”Så bring ét kapitel lig den!” [MOQ Yunus 10:38]

فَأْتُوا بِعَشْرٍ سُورٍ مِّثْلِهِ

”Så bring ti kapitler lig den!” [MOQ Hud 11:13]

Araberne forsøgte at bringe noget lig den, men de var ikke i stand til det. Det er derfor ikke fra Arabernes tale, fordi de var ikke i stand til at producere noget lig den trods udfordringen, og trods deres indsats for at bringe noget lig den. Hvad angår, at den skulle være fra Muhammed (saaws), så er dette falsk, fordi Muhammed (saaws) var en af Araberne, og lige meget hvor stort et geni han måtte have været, så var han stadig et menneske, og en del af sit samfund og nation. Så længe Araberne var ude af stand til at bringe noget lig den Bærede *Qur'an*, så er dette også gældende for Araberen Muhammed (saaws), som heller ikke kunne bringe noget lig den. Altså er den Noble *Qur'an* ikke fra ham. Ydermere har Muhammed (saaws) efterladt sande *Ahadeeth* (*Ahadeeth Saheehah*) og andre *Ahadeeth*, som er blevet rapporteret via kontinuerlig transmission (*Tawaatur*), hvis autenticitet er uanfægtelig. Skulle en af disse beretninger blive sammenlignet med en *Ayah* fra den Noble *Qur'an*, ville man ikke finde nogen lighed imellem dem i stil. Desuden plejede han (saaws) at recitere den åbenbarede *Ayah*, og derefter sige *Hadeethen* samtidig, hvormed forskellen i stil imellem dem var tydelig. En mands tale, uanset hvor meget han prøver at skjule den, vil ikke desto mindre forblive den samme i stil, fordi stilen er en del af selve manden. Eftersom der ikke er nogen lighed imellem en *Hadeeth* og en *Ayah* i stil, er den Bærede *Qur'an* absolut ikke fra Muhammeds tale, grundet den klare og tydelige forskel imellem den og Muhammeds (saaws) tale. Idet et menneske ikke kan adskille sig fra den tid han lever i, ville han ikke være i stand til at lave en anden tale, end sin egen tids tale, uanset hvor meget han forsøgte at producere den. Derfor vil han ude af stand til at adskille sig fra sin entitet, dvs. af den grund, så ville han ikke kunne lave en anden tale end sin egen, med hensyn til mening og stil. Litterære kritikere

nedskrev poesi tilhørende *Jahiliyyah* (præislamisk) tiden, og sagde efterfølgende, at den Noble *Qur'an* ikke tilhørte den tid. Disse kritikere formåede at distingvere den, og relatere den til den Abbasidiske, Umayyadiske og Andalusiske tidsperiode. En sådan sag gør det absolut, at et menneske ikke kan adskille sig fra sin tids tale, eller sin egen tale. På grund af den stilmæssige forskel i den Noble *Qur'an* fra Muhammeds (saaws) *Hadeeth*, er den Bærede *Qur'an* ikke Muhammeds (saaws) tale. Da det er blevet bevist, at denne *Qur'an* ikke er Arabernes tale, eller Muhammeds (saaws) tale, så er den absolut Allahs (swt) tale, og et mirakel for den der bragte den.

Hvad angår det faktum, at Sendebudets (saaws) *Hadeeth* er en åbenbaring fra Allah (swt), så indikeres dette af det faktum, at han er Allahs Sendebud. Ligesom den Noble *Qur'an* er *Hadeethen* hans (saaws) budskab, som Allah (swt) åbenbarede til ham. Det er blevet bevist, at Muhammed (saaws) er Allahs Sendebud, fordi han er den der bragte den Bærede *Qur'an*, som er Allahs (swt) Tale og *Shari'ah*. Idet ingen andre end Profeterne bringer Allahs (swt) *Shari'ah*, så er han (saaws) absolut Sendebud og Profet. Det er derfor hans *Hadeeth* er åbenbaring fra Allah (swt), fordi det er *Ahadeeth* fra et Sendebud, som Allah (swt) sendte, for ikke at glemme, at den Noble *Qur'an*, som er blevet bevist med absolutthed at være Allahs Tale, tydeligt udtaler, at Sendebudets *Hadeeth* er åbenbaring fra Allah (swt). Han (swt) sagde:

إِن أُتْبِعُ إِلَّا مَا يُوحَى إِلَيَّ

”Jeg følger blot hvad der åbenbares til mig.” [MOQ *Al-An'aam* 6:50]

Og Han (swt) sagde:

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ إِن هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ

”Og han snakker ikke udfra sine egne lyster. Det er ikke andet end Åbenbaring, som åbenbares.”

[MOQ *An-Najm* 53:3-4]

Og Han (swt) sagde:

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ

”Sig: ’Jeg advarer jer udelukkende med åbenbaringen.’” [MOQ *Al-Anbiya* 21:45]

Hermed er det absolutte og rationelle bevis blevet etableret, at Bogen og *Sunnah* er en åbenbaring fra Allah (swt). Da det kun er disse to, som udgør den Islamiske *Shari'ah*, er det blevet bevist med det rationelle og absolutte bevis, at den Islamiske *Shari'ah* er åbenbaring fra Allah (swt).

Så enhver nævnt tanke i den Noble *Qur'an* eller *Sunnah* skal være åbenbaring fra Allah (swt). Altså, alt hvad der er blevet udledt fra Bogen og *Sunnah* skal også være en del af åbenbaringen. Derfor bliver det klart, at den Islamiske *Shari'ah* ikke er et

sæt af spekulative teorier som iværksættes over nye begivenheder. Men denne *Shari'ah* indeholder generelle meninger, bragt af Sendebudet (saaws), som en åbenbaring fra Allah (swt). Disse meninger iværksættes over nye begivenheder. Ved at iværksætte meningene udledes reglerne til disse begivenheder. Disse udledte regler betragtes i sig selv som en del af åbenbaringen. Det er derfor, at de retslærde har defineret den Islamiske dom som: "Lovgiverens Tale, relateret til tjenerens handlinger." Altså er det hvad Allah (swt) har henvendt sig med til Sendebudet, så han kan viderebringe det til folket, fordi det er blevet taget fra ordlyden eller meningen i Lovgiverens Tale.

Dette er præmissen, hvorpå studiet af den Islamiske *Shari'ah* skal baseres, dvs. at det er en åbenbaring fra Allah (swt). Det er dette synspunkt, indfaldsvinklen skal begrænses til. Det er en *Shari'ah*, som er kommet fra Allah (swt). Når det er blevet bevist, at den er kommet fra Allah (swt), så skal den studeres ud fra denne betragtning dvs. ud fra den betragtning, at man studerer Allahs (swt) *Shari'ah*. Når en regel bliver udledt, så udledes den også i den forstand, at den tages fra Allahs (swt) *Shari'ah*. Når man studerer dens løsning til et problem, så skal den studeres som værende en løsning fra Allah (swt).

Så kriteriet for denne løsning tages ud fra den kilde, hvorfra den udsprang, og ikke ud fra, om den stemmer overens med eller modstrider en interesse hos den, som anvender løsningen. Den bedømmes heller ikke ud fra om den stemmer overens eller ej, med hvad der er fremherskende i den (aktuelle) tidsperiode. Dette er fordi løsningens formål er at være sand (korrekt), og sandheden er kun det, som kom fra Allah (swt).

Altså når det drejer sig om, at forklare gyldigheden af den Islamiske *Shari'ah*, og dens velegnethed for mennesker i enhver æra, så kræver det, at man spørger: Er det åbenbart fra Allah (swt) som en *Shari'ah* til folk? Når dette emne er blevet bevist, så er det absolut, at det er den sande *Shari'ah*.

Dette er fordi en af Guddommelighedens Attributter, som kræves af den Guddommelige Mægtighed, er opnåelsen af absolut perfektion, og ufejlbarlighed fra enhver mangelfuldhed.

Det er blevet bevist, at Hans (swt) Lov er korrekt, og velegnet i den form, den er kommet i; og det er også blevet bevist, at den er kommet til alle mennesker i alle tidsaldre, og til enhver generation. Han (swt) sagde:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ

"Og Vi har udelukkende sendt dig til hele menneskeheden." [MOQ Saba' 34:28]

Og Han (swt) sagde:

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا

”Sig: ’O mennesker! Jeg er sandelig Allahs Sendebud, sendt til jer alle sammen!’”

[MOQ Al-A’raaf 7:158]

Det er uundgåeligt, at denne *Shari’ah* også skal være kilde for tænkning, hvorfra alle menneskelige forhold skal udledes. Det er også uundgåeligt, at den skal være vidtrækkende, hvormed nye og forskellige episoder inkluderes. Derefter vil den uden tvivl være frodig jord for etablering af omfattende principper, og generelle tanker. Så længe den er til mennesker, som værende mennesker, vil den utvivlsomt behandle problemerne for alle mennesker, uanset hvor forskellige de måtte være i nationalitet eller omgivelser. Det hele nødvendiggøres ud fra det faktum, at det er en *Shari’ah* fra Allah (swt), som Han har åbenbaret til Sin Profet, så han kan bære den videre til folk, for at de skal handle ifølge den. Dette er sagen vedrørende den Islamiske *Shari’ah*, som er Lovgiverens Tale relateret til tjenerens handlinger, dvs. det er en behandling til alle problemer, som blev åbenbaret af Allah (swt). Så når Han (swt) forbød åger/renter, så spørger man ikke om dette forbud stemmer overens med tidsperioden eller ej, eller om det stemmer overens med den moderne civilisation eller ej. Det eneste man spørger om, er om forbudet er blevet udledt fra det, som blev åbenbaret fra Allah (swt). Hvis det er fra åbenbaringen, så er det en korrekt regel, ellers er det ikke. Det er ukorrekt, at sige, at dette hindrer handelsrelationer, og afskærer de økonomiske forhold med omverden og isolerer landet. Det er ukorrekt at sige dette, fordi grundlaget, hvorpå livssynet er etableret, er at gøre denne *Shari’ah* til et kriterium for handlinger. Kun denne *Shari’ah* skal dømme, dvs. kriteriet skal kun være *Halaal* og *Haraam*. Derfor tages alt andet end *Shar’* ikke i betragtning, men forkastes.

Ligeledes når Allah (swt) forpligter manden til at forsørge (*nafaqah*) sin kone på passende vis (*bil ma’roof*), også selvom hun er rig, så er det forkert at spørge, om forpligtelsen er i overensstemmelse med den moderne tidsperiode eller ej.

Det er forkert at sige ægtefællerne samarbejder i livet, altså skal de samarbejde i vedligeholdelsen af huset. Det er heller ikke rigtigt at sige forsørgelsen er til den fattige kone, og ikke til den rige. Den slags spørgsmål og udtalelser skal ikke formuleres. Derimod skal man spørge om denne pligt er blevet udledt fra hvad denne åbenbaring (*wahi*) har bragt fra Allah (swt). Hvis det er tilfældet, så er reglen korrekt, ellers er den ikke. På samme måde, så tillod Allah (swt) mennesket at bruge sine penge på de tilladte ting ligeså meget han vil, og på hvad han vil. Så en ægtemand vil måske eksempelvis købe smykker og prydelser til sin kone, til en værdi af en halv million dinarer; og han vil måske bruge en million dinarer på at opføre legepladser til sine børn, som de kan lege på; til sine ti sønner vil han måske købe syv biler hver, så de kan bruge en hver dag. Fordi Allah (swt) har tilladt alt dette, skal man ikke sige at det modsiger den økonomiske interesse, eller at det ikke stemmer overens med personens interesse, eller at det ikke accepteres af forstanden. Det skal slet ikke blive sagt, men man skal derimod kun spørge om denne tilladelse er blevet udledt fra hvad åbenbaringen har bragt fra Allah (swt). Hvis det er tilfældet, er reglen korrekt, og så

fremdeles. Den fundamentale sag er at vurdere reglens gyldighed eller ugyldighed baseret på det faktum, at den er udledt fra hvad åbenbaringen (*wahi*) har bragt fra Allah (swt). Hvis den tages fra hvad åbenbaringen har bragt, så er den gyldig, ellers er den ikke.

Enhver anden betragtning har ingen værdi overhovedet. Dette er med hensyn til Islams grundlag. Hvad angår selve realiteten af Islam, så er Islam tanker. En tanke er en bedømmelse på en begivenhed. Altså består Islam af bedømmelser på begivenheder. Derfor skal den intellektuelle proces beskæftige sig med alt hvad der er blevet bragt af åbenbaringen.

Hvad end Islam har bragt skal forstanden opfatte og sanse, eller opfatte selve oprindelsen, som åbenbaringen har bragt. Derfor skal forstanden opfatte teksten, som indeholder hvad åbenbaringen har bragt, om end både ordlyden og meningen er fra Allah (swt), eller meningen er fra Allah (swt), men ordlyden er fra Sendebudet (saaws). Der findes ikke andet i åbenbaringen udover dette. Der findes intet i åbenbaringen, som forstanden ikke kan opfatte, hverken i sin eksistens, eller i eksistensen af dens oprindelse. Der findes heller ikke nogen tekst, som forstanden ikke kan opfatte. Så Islam er tanker, dens grundlag er forstanden, og selve værktøjet til forståelsen af den, er forstanden. Altså er forstanden det eneste fundament, hvorpå Islam er etableret. Det er fundamentet, hvormed vi forstår Islams tekster. Altså er erkendelse af Islam afhængigt af forstanden, og forståelsen af hvad den har bragt, er også afhængigt af forstanden. Islam er ligesom enhver eksisterende tanke i ethvert studie: Eksistensen af dens realitet skal opfattes af forstanden eller eksistensen af dens oprindelses realitet, som vi diskuterer, skal opfattes gennem forstanden. Samtidig skal dens tekst, som indeholder dens tanker, også forstås af forstanden, og dens meninger skal opfattes. Så der findes ikke nogen mystiske ord i Islams tekster, som kun Allah (swt) kender bedst, hverken i den Bærede *Qur'an*, eller i det noble Sendebuds (saaws) *Hadeeth*. Han (swt) sagde:

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

”... Og Vi nedsendte Påmindelsen til dig (Muhammed) så du kan forklare folk, hvad der er blevet nedsendt til dem, (i håb om at) de vil tænke sig om.” [MOQ An-Nahl 16:44]

Så når det siges Islam er underlagt forstanden, så er udtalelsen korrekt. Når det ligeledes siges, at kriteriet for Islam er forstanden, så er det også korrekt. Dette er fordi Islams grundlag er forstanden, og selve forståelsen af Islam og handling på basis af den, afhænger af forstanden som et værktøj i denne forståelse og handling.

Men forstanden har en realitet, altså skal forstanden anvendes ifølge sin realitet, således at processen for dens anvendelse kan blive kaldt den rationelle proces.

En del af forstandens realitet er, at der skal være en sanselig realitet, for at tænkning kan eksistere. Hvis der ikke er nogen sanselig realitet, vil der ikke være nogen rationel proces, dvs. ingen brug af forstanden. Altså vil der ikke være nogen opfattelse, medmindre der er en sanselig realitet, og ingen tænkning medmindre der er en sanselig realitet. Hvis der ikke er nogen sanselig realitet, vil sagen være imaginær og bedragerisk, og ikke fra intellektet, tænkningen eller opfattelsen. Derfor kræves det ikke af forstanden, at den opfatter en realitet, som ikke er sanselig, fordi det er umuligt for den at opfatte den, dvs. det er umuligt for den rationelle proces at forekomme. I sådan et tilfælde skal forstanden acceptere eksistensen af sådan en realitet, fremfor at acceptere dens natur, hvis dens eksistens er blevet bevist med absolutthed; ellers afviser forstanden den uden forbehold, hvis dens eksistens ikke er blevet bevist med absolutthed.

Derfor kræves det ikke af forstanden, at den opfatter Allahs (swt) Essens, fordi Hans Essens ikke er sanselig, altså er det umuligt at opfatte den. Derimod er det blevet opfattet, udfra skabelsens realitet, at de absolut har en Skaber (*Khaaliq*).

Gennem dette opfatter man eksistensen af Allah (swt) som en sanselig opfattelse fordi denne eksistens har en realitet, som er indikeret af skabelsens eksistens. At de opfattede og sanselige ting eksisterer, er en absolut sag, fordi de bevidnes gennem sensorisk sansning. At de opfattede og sanselige ting er afhængige af noget andet end dem, dvs. de har en egenskab af behov, er en absolut sag. Dette er fordi vi ved at betragte dem, kan se, at de ikke agerer eller ændrer sig fra en tilstand til en anden uden noget andet. Hvis substansen ikke var brandbar, ville ilden ikke brænde den. Bestemte syrer opløser bestemte elementer men de opløser ikke andre. Bestemte elementer kan kombineres, og reagere sammen med andre elementer, og forme en blanding, men med andre elementer former de ikke blandinger. To hydrogen atomer kombineres med et oxygen atom, for at producere vand men to hydrogen atomer kombineret med to oxygen atomer laver tungt vand, en substans der ikke er egnet til at opretholde kontinuerligt liv. Disse ting agerer ikke frit i alt, og ændrer sig heller ikke fra en tilstand til en anden, medmindre det foregår i en situation, som er begrænset til specifikke tilfælde. De kan ikke agere udover disse tilfælde medmindre der sker en ændring i dem eller i andre substanser end dem, eller gennem en anden faktor. Derfor er de afhængige, selvom man formoder, at de behøver disse faktorer og betingelser.

Altså er ild ikke i stand til at brænde, men kun med tilstedeværelsen af en brandbar substans. Så for at ild kan brænde har det behov for en brandbar substans. Syre kan kun opløse specifikke elementer, som er opløselige. Altså har de behov for opløselige elementer, for at kunne lave en opløsning.

Elementer kan ikke kombinere og reagere (kemisk set), men kun med tilstedeværelsen af elementer, som har evnen til at reagere og kombinere. De er afhængige af elementer, som har evnen til at reagere og kombinere, for at forme

blandinger, så reaktionen kan finde sted, og den kemiske blanding kan blive formet. For at vand kan transformere sig til tungt vand så har det behov for at nogen tilføjer et andet oxygen atom for hvert andet hydrogen atom, for at det kan transformeres til tungt vand. Det er ukorrekt at sige det har behov for hvad der allerede er til stede i det; derimod behøver det en yderligere kvantitet til det som allerede er i det, og behøver også nogen, som vil tilføje denne kvantitet, og dermed er det afhængigt. Det er ukorrekt at sige, at tingene i universet behøver hinanden, men i helhed er de ikke afhængige af noget andet. Dette er ikke sandt fordi dette behov diskuteres og forklares kun i forhold til den anden særlige ting. Dette behov skal sanses, og ikke bare formodes hypotetisk for en ting som ikke eksisterer; derimod formodes dens eksistens blot. Følgelig er det ukorrekt at sige, at ild behøver en brandbar substans, så hvis de mødes vil de ikke have behov for noget andet fordi det er en hypotetisk formodning. Behovet, som eksisterer i ild, og behovet, som eksisterer i en brandbar substans, er behovet for en ting, som eksisterer, og den sanses af en af sanserne, eller opfattes af forstanden.

For at kunne blive opfattet af forstanden, så kræves det af objektet, at sansningen falder på dens essens, så behovet kan forklares i forhold til en ting, som eksisterer.

Kombinationen af ild og en genstand, producerer ikke noget, som hverken har behov, eller er uafhængigt. På samme måde så producerer kombinationen af universets objekter ikke noget, som hverken har behov, eller er uafhængigt.

Behovet eller uafhængigheden repræsenteres i det bestemte objekt, og der findes ikke noget objekt, som er udgjort af alt hvad der eksisterer i universet, for dermed at kunne beskrive objektet som noget, der har behov eller er uafhængigt. Hvis det siges, at samlingen af alting i universet i helhed er uafhængigt eller har behov, så er det en beskrivelse af en ting, som ikke eksisterer, men det formodes at eksistere. Beviset i diskussionen er angående en bestemt tings behov, som eksisterer i universet, og ikke samlingen af ting, som formodes at forme en kollektiv ting, ved at samle sig sammen, og så derefter tillægge den behov eller uafhængighed.

Derfor er det ukorrekt at rejse sådan et spørgsmål, for det er spekulativt og imaginært. Det er ikke virkeligt, og ikke engang hypotetisk. Det er også ukorrekt at sige ting behøver hinanden, altså er der ikke noget belæg for at de behøver en Skaber. Dette er fordi beviset ligger i fremlæggelsen af behovet som det er og ikke selve behovet for en Skaber.

Blot tilstedeværelsen af behov i et enkelt objekt, er et bevis på, at behovet eksisterer i alting.

Desuden er det også fejlagtigt at sige, at enhver bestanddel er afhængig af en anden del, så alle bestanddelene er afhængige af hinanden, og hvad der følgelig er blevet bevist er, at alting er afhængig af en anden ting, men dette beviser ikke, at tingene er

absolut afhængige. Det bør ikke påstås. Dette er fordi tingens afhængighed, selv hvis det blot var (afhængigt) af én anden ting i verden, beviser, at der ikke findes noget i universet, som er absolut uafhængigt, og det betyder derfor, at det er afhængigt, selv hvis det blot var (afhængigt) af én ting i universet.

Dens beskrivelse med afhængighed er blevet bevist, ligesom beskrivelsen med gang er blevet bevist for den, som tog et enkelt skridt, og ligesom beskrivelsen med tale er blevet bevist for den, som sagde et enkelt ord. Så afhængighed, gang og tale osv. indikerer kategorien, dvs. indikerer naturen. Altså når en tings eksistens er blevet bevist bare én gang, så beviser det eksistensen af dens essens. Så ved blot at bevise afhængighed af en ting, hvor afhængigheden indikerer attributten, dvs. essensen, så etablerer dette afhængighedsattributten for alting i universet. Så hver eneste bestanddels afhængighed af en anden del, beviser absolut tilstedeværelsen af afhængighedsattributten i alting i universet. Alt dette er håndgribeligt og sanseligt i relation til alle de ting, som eksisterer på jordens overflade.

Angående universet, mennesket og livet; universet består af planeter, hvor hver enkelt planet bevæger sig i overensstemmelse med et bestemt system, som ikke kan ændres. Dette system er enten en del af universet, eller det er en af dets attributter, eller det er noget andet end det. Det kan kun være en af disse tre muligheder. Hvad angår, at det skulle være en del af universet, så er dette ugyldigt, fordi den bane, som planeten bevæger sig ad, er specifik, og planeten kan ikke færdes udover den. Banen er ligesom en vej, og planeten er ligesom den der går på den. Systemet, som planeten bevæger sig ifølge, er ikke kun dens bevægelse; derimod er den begrænset til at bevæge sig i den bane. Det er derfor systemet ikke kan være en del af det. Selve bevægelsen er heller ikke en del af planetens essens. Derimod er det dens handling. Det er derfor, at det ikke er muligt for den at være en del af den. Hvad angår påstanden om at systemet er en af planetens attributter, så er dette også ugyldigt, fordi systemet ikke blot er planetens bevægelse, men dens bevægelse i en specifik bane. Altså er det ikke bevægelsen alene, men bevægelsen på en specifik måde. Det er ikke ligesom synet, som er en del af et øjes attribut, men det er det faktum, at synet i øjet kun kan ske på en specifik måde. Det er ligesom vand, som kun ændrer sig til damp ved en bestemt temperatur. Altså drejer det sig ikke om planetens bevægelse, synsevnen i øjet eller ændringen som vand undergår; derimod er det planetens bevægelse i en bestemt bane, øjets syn under særlige omstændigheder og vandets ændring ved en bestemt temperatur. Dette påtvinges over planeten, øjet og vand. Dette er systemet. Selvom ethvert objekts bevægelse er en af objektets attributter, så indikerer det faktum, at sådan en bevægelse kun kan finde sted i en bestemt situation, at dette ikke er en af objektets attributter; ellers ville det en af objektets attributter, at organisere sin egen bevægelse. Så ville det være i stand til at planlægge et andet system, hvis organisering var en af dets attributter.

Realiteten siger noget andet, altså er det ikke blandt dets attributter. Fordi systemet ikke er en del af objektets attributter, eller en del af selve objektet, så må systemet

være noget andet. Dette beviser i sig selv, at ethvert objekt i realiteten er afhængigt af noget andet, dvs. selve universet er afhængigt af systemet. Det er ukorrekt at sige, at det bevæger sig ifølge en specifik bane, eller at det er en kollektiv attribut, som udspringer fra hele samlingen af de himmelske legemer.

Overvej eksemplet med hydrogenatomet der besidder unikke kendetegn og oxygenatomet, som har sine egne unikke kendetegn. Hvis de kombineres for at producere en ny substans, ville denne substans have sine egne kendetegn. Disse kendetegn er et sæt unikke attributter for den nye molekyle og er ikke de samme kendetegn for hydrogen- eller oxygenatomet. Det er noget andet end spørgsmålet om planeterne eller andre himmelske legemer. Den slags legemer kan ikke komme sammen, for at skabe et nyt himmelsk legeme, med et andet sæt kendetegn. Derimod har hver eneste planet sine egne særlige kendetegn, og ikke nogle i en situation hvor to eller flere himmelske legemer kommer sammen, for at frembringe et nyt legeme - simpelthen fordi sådan en ting ikke ville ske. Det er også ukorrekt at sige, at dette skyldes tyngdekraften fordi tyngdekraften er relateret til bevægelse ligesom livet i en menneskekrop; men bevægelsen er ikke blandt livets attributter. Skønt en planets bevægelse skyldes, at den har tyngdekraft, så er bevægelsen ikke en af tyngdekraftens attributter, og derfor af den grund, er bevægelsen i en bestemt bane ikke en af tyngdekraftens attributter. Altså er bevægelsen en af planetens attributter, hvorimod bevægelsen i en bestemt bane er systemet. Med hensyn til behovet i vand (H_2O) og luft (oxygen), så er det sanseligt og håndgribeligt. Ligeledes er menneskets behov for liv, føde og lignende, både sanseligt og håndgribeligt.

Derfor er universet, mennesket og livet afhængigt.

Det er også uakkurat at sige, at disse ting i universet, som er afhængige af hinanden, er forskellige former af den samme ting. Det vil sige, de er alle sammen udkommet fra materien i forskellige former, og de udgør endda alle sammen en ting, som er materien, og dermed er materien afhængig af sig selv og ikke noget andet. Dette er usandt, fordi materien ikke kan forme sig i forskellige former, medmindre det sker gennem bestemte omstændigheder, som pålægges den fra en ekstern kilde. For eksempel hvis vand skal transformeres til damp så har det behov for en bestemt kvantitet varme, og hvis et æg skal blive til en kylling, så har det behov for at blive pålagt bestemte vilkår. Altså kan materien ikke ændre sig selv til andre former, medmindre det sker ved at den bliver pålagt bestemte vilkår, som ikke opstår fra materien selv. At disse vilkår pålægges materien vil sige at disse vilkår opstår fra noget andet end materien, så materien er afhængig af disse vilkår, for at enhver transformation af dens tilstand kan forekomme. Materien er også afhængig af de faktorer, som er ansvarlige for frembringelsen af disse vilkår, som gør det muligt for transformationen at finde sted.

Følgelig, eftersom materien ikke kan ændre sig uden disse vilkår og eksterne faktorer, så kan det derfor ikke være noget med egenskaben til at skabe andre ting. Derimod er

det noget, som er blevet skabt. Hele verden er enten en skaber eller det er blevet skabt, og der er ikke nogen tredje mulighed. Ydermere kan det, som er karakteriseret med behov ikke være evig (*Azali*) fordi termen *Azali*, når den applikeres over et bestemt objekt betyder, at dette objekt ikke er afhængigt af noget andet. Dette er fordi, hvis objektet i sin opførelse eller transformation kræver noget andet, så er det af den grund tydeligvis afhængigt af noget andet til sin skabelse eller eksistens. Hvis det kræver et eksternt vilkår til dets skabelse, så eksisterede vilkåret før dets skabelse og derfor er denne ting ikke evig (*Azali*). Den tydelige definition af *Azali* er at det ikke er afhængigt af noget; og eftersom tingen med behov ikke er *Azali*, så er det absolut blevet skabt.

På grund af det faktum, at alle sanselige ting har behov, og er afhængige af andre ting er absolut, så betyder det at konklusionen, at de er blevet skabt af en skaber, også er en absolut sag. Altså indikerer dette, at beviset for en skabers eksistens, er absolut og udover enhver tvivl.

Skaberen kan ikke være skabt, og skal være *Azali*. Hvis skaberen havde været skabt, så ville Han ikke kunne være skaberen. Dette er fordi der ikke kan være andet end en Skaber og skabelse som er to distinkte entiteter. Som det kan ses, er det et af Skaberens kendetegn ikke at være skabt, altså er Skaberen noget, som ikke er blevet skabt. Det er forkert at sige Skaberen er skaberen af alt og skabt af noget andet, fordi det foreliggende emne handler ikke om en bestemt ting, såsom mennesket eller en maskine, men om skabelsen og Skaberen i Hans kapacitet til at have frembragt ting ud af intet. En skaber kan ikke være skaber, og skabt på samme tid, for Skaberen er en adskilt entitet, og distinkt fra skabelsen.

Hvad angår spørgsmålet om at være *Azali*, dvs. det har intet startpunkt eller begyndelse, fordi et startpunkt eller begyndelse betyder, at Skaberen blev skabt på et bestemt tidspunkt. At være skaber vil sige at være *Azali*, fordi ordet *Azali* betyder, at ting er afhængig af det, men det er overhovedet ikke afhængigt af noget. Altså er ordene *Azali* og Skaber meningen med termen Allah, dvs. Skaberen er Allah (swt).

Hvad angår forstanden; de ting, som forstanden opfatter, er mennesket, livet og universet. Det er allerede blevet bevist, at disse ting er begrænset, hvilket betyder de er blevet skabt. Mennesket er skabt for han vokser i ethvert aspekt til et bestemt punkt, som han ikke kan overskride. Eftersom mennesket kan klassificeres som noget, der besidder fælles kendetegn, kan der derfor ikke være nogen forskel på to individer, hvad angår de menneskelige kendetegn.

Altså hvad der gælder et menneske, må gælde for et andet menneske, og denne generalisering kan applikeres over ethvert objekt såsom guld, løven blandt dyrene, eller æblet blandt frugterne. Altså hvad der er gældende for et objekt eller type generelt, må også være gældende for alle dele af det objekt.

For eksempel, ethvert menneske som lever, vil dø, hvilket vil sige, at han er begrænset; og at acceptere dette faktum vil sige at acceptere idéen om, at mennesket er begrænset. Man kan også se, at millioner og atter millioner i enhver æra er døde, og alligevel er antallet af mennesker steget støt gennem tiden.

Det vil sige mennesket som et individ vil dø, men menneskeracen vil fortsætte med at blomstre. Mennesket er en specifik kategori, som repræsenteres i sin helhed af individer, hvor de alle sammen besidder de samme menneskelige kendetegn, ligesom enhver anden kategori, såsom vand, olie, et hvilket som helst dyr, eller enhver plante.

Derfor skal enhver bedømmelse på et hvilket som helst objekt i realiteten, ikke fokusere på det totale antal, men derimod på enhver entitet eller essens indenfor denne kategori; og hvad der gælder for ethvert individ indenfor den kategori, kan også applikeres over hele kategorien, uanset det totale antal individer i kategorien.

Eftersom hele menneskeracens identitet kan bekræftes i et enkelt menneskeindivid, når et menneske dør, så betyder det at det menneskes essens eller identitet er gået bort. Hvad vi bevidner som mennesker, skal ikke anses for at være en bedømmelse, fordi det er en observation af noget andet end det, som der skal laves en bedømmelse på. Det er en observation af det totale antal individer frem for selve kategorien; derudover er det en ufuldstændig observation. Vi kan se, at uanset hvor meget vand der tages fra søer og have, så formindsker det ikke vandstanden, og ligeledes olien formindskes ikke uanset hvor meget olie der pumpes fra jorden, og trods den forøgede konsumering af hvede, så fortsætter det mængdemæssige niveau med at stige. At kigge på det totale antal betyder, at det ser ud til disse kategorier ikke formindskes, men realiteten er, at når en del af ethvert objekt dør eller forsvinder, så formindskes kategorien som helhed. Altså, når en enkel person dør, så formindskes menneskeracen som en helhed, dermed er mennesket begrænset.

Også livet er begrænset fordi hvad der bevidnes af sanserne er, at det ender i ethvert individ. Følgelig er livet begrænset. Livet i mennesket er det samme som livet i et dyr. Det kan ikke eksistere udenfor og uafhængigt af individet men hviler i ham. Det er noget som kan sanses, men ikke berøres. Man kan differentiere imellem hvad der er levende, og hvad der er dødt. Så den sansede ting, som eksisterer i det levende objekt, og hvori vækst og bevægelse er symptomer på liv, manifesteres i ethvert individ, og forbindes ikke til noget som helst andet. Det er det samme i ethvert levende individ, og det manifesteres i ethvert menneske. Derfor, når livet ender i individet, så betyder det, at dette særskilte liv er bragt til ende; altså er livet begrænset.

Universet er også begrænset, fordi det er en samling af himmelske legemer, og ethvert legeme er begrænset. Eftersom hver eneste planet har en bestemt størrelse og form vil det totale antal af begrænsede ting altid være begrænset - uanset hvor mange planeter, der er. Men idéen om begrænsning ligger ikke i planeternes antal men i det

faktum, at de har et startpunkt og et slutpunkt, dvs. en begyndelse og en slutning. Tilstedeværelsen af et startpunkt indikerer eksistensen af grænser. Dette er fordi alt hvad der forøger sig i størrelse eller alder er begrænset, og enhver forøgelse finder sted, fordi en grænse placeres ovenpå en anden grænse, hvormed den totale helhed forbliver begrænset. Derfor er selve universet begrænset, og dermed er mennesket, livet og universet begrænset.

Når vi undersøger den begrænsede ting, så opdager vi, at den ikke er *Azali* (evig); ellers ville den ikke være begrænset. Dette er fordi enhver sanset ting enten har en begyndelse, og derfor ikke er evig, eller har ingen begyndelse, og derfor er evig. Vi har allerede bevist, at enhver begrænset ting har en begyndelse, og er derfor ikke evig, fordi betydningen af termen *Azali* er det, som ingen begyndelse har. Så hvad der ingen begyndelse har, vil ikke have nogen ende, fordi eksistensen af en slutning betyder givetvis eksistensen af en begyndelse. Begyndelsen kan kun forekomme et bestemt punkt, hvilket betyder, at der er et slutpunkt, om end i tid eller sted. Dette er en uundgåelig sag i de ting, som er håndgribelige og de ting, som er opfattede. Derfor har alt hvad der har en begyndelse eller startpunkt også en slutning eller slutpunkt. Termen *Azali* indikerer noget der ingen begyndelse eller slutning har, og dermed er ingen begrænset ting *Azali*, og dette gælder for mennesket, livet og universet. At de ikke er *Azali* betyder de er blevet skabt af noget andet end dem. Denne anden faktor er Skaberen, dvs. Skaberen af mennesket, livet og universet; og eksistensen af mennesket, livet og universet beviser Skaberens eksistens. Skaberen er enten blevet skabt af noget andet, skabt af sig selv, eller er *Azali*, og kan ikke noget andet end disse (muligheder). At Han er skabt af andre end Ham, er ugyldigt, fordi Skaberen ville da være begrænset; noget, som allerede er blevet bevist til ikke at være tilfældet.

At Han skulle være skaber af Sig Selv, er også ugyldigt, fordi dette indikerer, at Skaberen blev skabt af Sig Selv, og ydermere er Sin Egen Skaber; noget, som tydeligvis er irrationelt. Altså er Skaberen *Azali*, dvs. har ingen begyndelse og ingen ende. Skaberen er ikke afhængig af noget andet, mens alt er afhængig af Ham.

Dette er indikationen, eller betydningen af ordet, Allah (swt). Med andre ord, det der er blevet karakteriseret med dette karaktertræk, *Azali*, er Skaberen, som er Allah (swt). Opfattelsen af denne eksistens er finder sted gennem sanserne, fordi dette er en sanselig realitet. Men essensen af denne *Azali*, dvs. essensen af entiteten, som kaldes Allah (swt), kan ikke sanses, fordi forstanden er ikke i stand til at opfatte den. Men det er forkert at sige, at dette udgør erkendelse af noget ukendt, fordi Allah (swt) er ikke ukendt.

Han (swt) kendes gennem Sine Attributter og karaktertræk. Dette er en erkendelse af, eller *Iman* på, noget der kendes, og ikke på noget ukendt. Det er også usandt at sige denne *Azali* er noget, som blev opfattet, fordi Han (swt) tydeligvis ingen begyndelse har, og alligevel trods dette, så kan menneskets forstand ikke opfatte essensen af

denne *Azali*, men kun Hans eksistens. Det er usandt at sige, at mennesket er blevet tvunget til at erkende noget han ikke kan opfatte.

Dette er fordi hvad mennesket er blevet pålagt at erkende og acceptere, er opfattelsen af Skaberens eksistens. Denne opfattelse er blevet realiseret ud fra eksistensen af alle de håndgribelige ting; så det eneste forstanden er blevet pålagt at opfatte, er den sanselige realitet.

Gennem brugen af den intellektuelle proces så kræves det ikke af forstanden at stræbe efter at nå frem til et andet resultat end det, forstanden er i stand til at forstå. Det er umuligt at nå frem til nogen som helst anden konklusion gennem den intellektuelle proces. For at kunne nå frem til en hvilken som helst anden konklusion ville kræve en helt anden proces. For eksempel udfører en videnskabsmand et rationelt eksperiment, for at splitte atomet men det er ikke påkrævet, at han gennem denne proces når frem til erkendelsen af Allahs (swt) eksistens. Dette kræver noget andet. Derfor er det ikke overraskende at se den geniale mentalitet, som kan foretage de mest nøjagtige eksperimenter eller beregninger, og opnå de bedst mulige resultater, ligesom eksemplet med videnskabsmanden og atomet, og alligevel ser man sådan en mentalitet gå i kirke, for at bede til et livløst stykke træ, som tror på, at Tre er Én, og Én er Tre, og at Messias er Allahs (swt) søn. Det er ikke underligt at se dette, fordi hans mentalitet ikke blev brugt til at komme frem til en forståelse af Allahs (swt) eksistens, og af Hans Attributter og karaktertræk.

Hans mentalitet blev brugt til at splitte atomet, og begrænsede sig til at udføre videnskabelige eksperimenter. På grund af denne mentalitet er det ikke usædvanligt at opleve en videnskabsmand, som vil studere planterne nøje, se præcision og visdom i skabelsen, og alligevel fejle i at komme frem til den naturlige konklusion, at Allah (swt) eksisterer. Han fortsætter i stedet for med at være en ateist, som benægter Allahs (swt) eksistens. En sådan adfærd er ikke usædvanlig, fordi den rationelle proces, som blev anvendt af videnskabsmanden, da han studerede planterne, var kun beregnet til at producere og opnå information. Den korrekte konklusion fra denne proces ville være, at præcisionen i skabelsen hverken kan eller vil ske ved en tilfældighed, og kan ikke ske, medmindre det er via en skabers handlinger. Denne forståelse kræver en anden rationel proces, som ikke blev iværksat af videnskabsmanden, og den forblev uanvendt i diskussionen vedrørende Skaberens eksistens. Derfor var det ikke underligt, at videnskabsmanden ikke nåede frem til erkendelsen af Allahs (swt) eksistens fra denne videnskabelige proces.

Når den menneskelige forstand bruges til at forstå en legislativ tekst, er der ikke behov for denne rationelle proces til at konkludere om end nogen løsninger, som udledes fra teksten, er rigtige eller forkerte. Det eneste som kræves af forstanden er, at den forstår løsningerne til forskellige problemer og situationer, som teksten indeholder, og ikke om løsningen er korrekt eller ukorrekt. For at kunne konkludere om løsningen er korrekt eller ukorrekt kræver en anden rationel proces hvori selve

forstanden frem for teksten vil blive brugt som et bevis for løsningerne, uanset om teksten er lovgivning fra Allah (swt) eller lovgivning fra mennesket.

Så når forstanden diskuterer eller studerer en paragraf i den Vestlige civilloy, har den behov for at komme frem til en forståelse af hvad denne lov handler om, og ikke om den er rigtig eller forkert. For at vide om den behandling er rigtig eller forkert er der behov for en anden rationel proces, hvori forstanden frem for teksten er beviset for behandlingen; uanset det faktum at teksten er åbenbaring fra Allah eller fra mennesket.

I dette tilfælde kan forstanden anvendes som et bevis for meningen eller forståelsen af teksten, og ikke selve teksten. I diskussionen om meningen eller forståelsen, som udledes fra teksten, er det teksten frem for selve forstanden, som vil være beviset for denne forståelse.

Dette er den uundgåelige sag angående forstanden. Derfor når menneskets hjerne benyttes i Islam for at opnå bestemte resultater, skal der observeres en distinktion i anvendelsen af den indenfor verdensanskuelsen, for at komme frem til en forståelse af erkendelsen (*Iman*), og i anvendelsen af den indenfor de Islamiske regler (*Ahkam Shar'iyah*), for at komme frem til en forståelse af de *Shari'amæssige* tekster. Når forstanden tages i brug for at vurdere verdensanskuelsen så bruges resultatet som udkom fra denne proces til at konkludere, om den udkomne tanke er rigtig eller forkert. Det er fordi forstanden bruges til at vurdere tankens gyldighed eller ugyldighed. Når forstanden bruges til at vurdere de Islamiske regler, er det eneste som kræves fra forstanden, at den kender tanken eller forståelsen, som blev frembragt fra dette studie af teksten, dvs. hvad den er, og ikke om den frembragte forståelse fra teksten er rigtig eller forkert. Det eneste, der er behov for, er at kende den forståelse eller tanke, som blev udledt fra teksten. Alle beviser, som blev udledt fra denne forståelse kommer fra teksten og ikke fra menneskets forstand. Derfor er forstandens rolle i forståelsen af de Islamiske tekster begrænset til forståelsen og intet mere. Forstanden bedømmer ikke, og den kan ikke bedømme, om reglerne er rigtige eller forkerte, eller korrekte eller korrupte, fordi dette ikke er grundlaget for udledning af reglerne.

Derimod kommer reglernes beviser fra de Islamiske tekster, og hvad end disse tekster har indikeret af andre beviser. Hvad der kræves fra teksterne er forståelsen af hvad de indeholder og ikke om end det er rigtigt eller forkert. Hvad angår verdensanskuelsen, er det den menneskelige forstands opgave at udlede, om end denne verdensanskuelse er gyldig eller ugyldig. Dette er måden hvorpå forstanden anvendes i Islam. Den anvendes indenfor verdensanskuelserne som et bevis for dem, og som kontrollant for om de er rigtige eller forkerte.

Den menneskelige forstand anvendes indenfor de Islamiske tekster til at forstå de regler, som blev udledt fra dem, og intet mere. Dette er fordi forstanden kan bruges til

at afveje verdensanskuelserne, sammen med den Noble *Qur'an* og Sendebudets (saaws) *Sunnah*.

Når den handler om de Islamiske regler, så kan det menneskelige sind ikke bruges som bevis, det er kun de Islamiske tekster, som kan bruges, dvs. den Bærede *Qur'an* og Sendebudets (saaws) *Sunnah*, og hvad end der blev udledt fra dem, såsom *Ijma'a us-Sahabah* (Generel Konsensus), og *Qiyaas* (Analogi).

Et Islamisk bevis til enhver tanke forbundet til verdensanskuelserne skal være absolut (*Qat'i*). Dette er noget end de Islamiske regler, hvor det udledte bevis kan være spekulativt (*Dhanni*).

Dette er fordi verdensanskuelsernes tanker er grundlaget, hvorpå Islam er etableret for Muslimen, og Islam etableres på basis af dem i livets affærer. Islam har derfor forpligtet, at de tanker, som adopteres fra verdensanskuelsen, skal tages med absolutthed, og den forpligtede også, at beviset eller belægget for denne verdensanskuelse skal være absolut.

التصديق 1 الجازم 2 المطابق للواقع 3 عن دليل 4

Verdensanskuelsen (*Al-'Aqeedah*) i Islam, er den absolutte overbevisning, som stemmer overens med realiteten med absolutthed (via bevis); en overbevisning der ikke er absolut, kan ikke anses for at være fra den Islamiske verdensanskuelse (*'Aqeedah*). Også den absolutte overbevisning, der ikke stemmer overens med realiteten, betragtes ikke som en del af den Islamiske *'Aqeedah*.

I tankerne som adopteres fra verdensanskuelsen er der to sager: for det første, overbevisning med absolutthed, og for det andet, tankens bekræftede overensstemmelse med realiteten. Begge sager skal eksistere for at sikre at den udledte tanke er fra den Islamiske *'Aqeedah*. Med sine udtrykkelige *Ayaat* kom den Bærede *Qur'an* med den absolutte befaling, at verdensanskuelsen (*Al-'Aqeedah*) skal adopteres med absolutthed, og forbød klart og tydeligt, at denne *'Aqeedah* tages fra spekulative beviser.

Allah (swt) siger:

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيُسَمُّونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةَ الْإِنثَى وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ
[لا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا] النجم 27-28

"Dem der benægter det Hinsides, navngiver Englene med hunkønsnavne. Men de har ingen derom. De følger blot et gæt, og gætterier er ingen erstatning for Sandheden." [MOQ An-Najm 53:27-28]

Og Han (swt) siger:

إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءَ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ

[وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ] النجم 23

”Dette er blot navne, som I har navngivet dem med - I og jeres fædre - for hvilket Allah ikke har nedsendt nogen autoritet. De følger blot et gæteri og hvad de selv ønsker, hvorimod Retledningen visselig er kommet til dem fra deres Herre.” [MOQ An-Najm 53:23]

Og Han (swt) siger:

وَأِنْ تُطِعْ أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ
[وَأِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ] الأنعام 116

”Og hvis du adlyder de fleste på jorden vil de vildlede dig fra Allahs Vej; de følger blot et gæt, og de lyver.” [MOQ Al-An'aam 6:116]

Og Allah (swt) siger:

وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ
[وَأِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ] يونس 66

”... Og dem, som tilbeder, og påkalder andre udover Allah, de tilbeder faktisk ikke (Allahs såkaldte) partnere; de følger blot et gæt, og de opfinder løgne.” [MOQ Yunus 10:66]

Disse *Ayaat* er *Shari'amæssige* beviser, som fastholder, at verdensanskuelsen kun kan tages med absolutthed, og den kan ikke tages med tvivl eller spekulation. Meningen med anvendelsen af disse *Ayaat* som bevis, er at de omhandler verdensanskuelsen, så emnet i disse *Ayaat* er begrænset til verdensanskuelsen. Derudover, så fordømte Allah (swt) dem, som bygger deres verdensanskuelse på tvivl, og Han (swt) kaldte dem for løgnere. Denne fordømmelse er et absolut forbud imod at bygge en verdensanskuelse, som bygger på spekulation.

Allah (swt) har sagt om dem, som ikke erkender det Hinsides, at de ikke byggede deres erkendelse på viden ('ilm), dvs. på absolut vished, men i stedet byggede den på tvivl eller spekulation. Derefter afsluttede Allah (swt) disse *Ayaat* ved at sige, at tvivl eller spekulation ikke gavner overfor sandheden. Vedrørende dem, som mener at Englene er hunkøn, har Allah (swt) sagt, at deres holdning ikke var bygget på vished, men de fulgte tvivl, og hvad deres indre ville have. Allah (swt) betragtede *Dhalaal* (vildledning) som et synonym for *Kufr* (hedenskab), som var et resultat af at have fulgt tvivlen, som ikke er andet end falskhed. Angående dem, som tilbeder idoler har Allah (swt) sagt, at gennem tilbedelsen af Allah (swt), og at tilskrive Ham (swt) idoler, med tanken om at de ville gavn af dette, den slags mennesker følger spekulation, og fabrikerer løgne. Det er derfor tydeligt, at disse *Ayaat* omhandler verdensanskuelsen udelukkende. Disse *Ayaat* er også eksplicite i fordømmelsen af de individer, som bygger deres verdensanskuelse på tvivl og spekulation og ikke på vished, ved at beskrive dem som løgnere, og dem som følger sine lyster, men hvad disse individer følger, vil ikke være til nogen gavn overfor sandheden. Det indikerer

også klart og tydeligt at dem som bygger deres livssyn på spekulation, for dem vil en sådan erkendelse ikke være til gavn foran Allah (swt). I stedet skal den slags mennesker undersøge og granske nøje, for at sikre sig, at deres erkendelse er bygget på vished, og absolut sandhed, altså skal beviserne være afgørende, og må ikke spekulative.

Altså skal tanken, som kommer fra denne *'Aqeedah* etableres med et absolut bevis (*Daleel Qat'i*) og den kan ikke etableres med et spekulativt bevis (*Daleel Dhanni*), selv hvis det er et *Shari'amæssigt* bevis. Den som bygger sin erkendelse på et spekulativt bevis anklages ikke for *Kufr*, fordi da Allah (swt) kritiserede det i de nævnte *Ayaat* sagde Han (swt) ikke, at personen var faret vild, eller var blevet vantro, men sagde blot, at han lyver, følger sine lyster, og at hvad end han har fulgt, ikke vil gavne ham i forhold til sandheden. Dette gør ham ikke til en *Kaafir*, men han vil være syndig, og vil have begået *Haraam*, ved at bygge sin *'Aqeedah* på spekulation (*Dhann*). Det er fordi han har overtrådt en ordre, som Allah (swt) havde pålagt ham. Allah (swt) har befalet opbygningen af denne *'Aqeedah* på basis af vished (*Yaqeen*), men han byggede sin erkendelse på spekulation (*Dhann*). Så han gjorde hvad Allah (swt) havde forbudt ham at gøre, derfor har han begået noget som er *Haraam*. Allah (swt) forbød ham udtrykkeligt at bygge sin erkendelse på spekulation, men han gjorde det (alligevel). (Altså er mekanismen, for etablering af Islam i både individet og samfundet, blevet defineret klart og tydeligt). Angående naturen af de afgørende beviser som denne *'Aqeedah* tages fra, opdager vi ved at undersøge Islams *Shari'amæssige* beviser, at de afgørende beviser er begrænset til tre kategorier, og de er: Forstanden, den Noble *Qur'an* og *Hadeeth Mutawaatir*, hvortil det er blevet bevist med absolutthed uden en skygge af tvivl, at Sendebudet (saaws) sagde det; Islams *'Aqeedah* tages ikke fra andet end disse tre beviser. Det er forbudt at tage denne *'Aqeedah* fra noget som helst andet end dem, fordi det ville udgøre spekulation og ikke vished (*Yaqeen*).

Hvad angår regler (*Ahkam*) så stipuleres det ikke, at beviser for deres adoptering skal være afgørende; det er derimod tilstrækkeligt for dem, at de er spekulative (*Dhanni*).

Når en Muslim har den mindste mængde af tvivl (*Ghalabat udh-Dhann*) om, at denne *Hukm* er Allahs (swt) *Hukm* til sagen, så bliver det tilladt for ham at adoptere den; faktisk bliver det Allahs (swt) afgørelse for hans vedkommende. Altså når en *Ayah* i den Noble *Qur'an* er åben for tolkning, så er beviset et spekulativt bevis (*Dalaalah Dhanniyah*). En person kan forstå den på en bestemt måde, mens en anden person kan forstå den på en anden måde og begge er gyldige som *Hukm Shar'i*. Samme holdning gælder en *Hadeeth Mutawaatir*. Når den er åben for flere betydninger, er dens bevis til en *Hukm Shar'i* et spekulativt bevis. Også en *ikke-Mutawaatir Hadeeth* er spekulativ i sin indikation, og er ikke absolut. Den er et bevis for en *Hukm Shar'i* og den er spekulativ uanset om dens ordlyd kun indikerer en betydning eller flere betydninger. Det er dog tilladt for en at adoptere den *Hukm*, som den indikerer.

Beviset for det faktum, at det spekulative bevis er tilstrækkeligt for adoptering af en regel, kommer fra hvad Imam Al-Bukhari har berettet fra Nafi', som berettede via Ibn 'Umar (ra), som sagde, at Profeten (saaws) på *Al-Ahzaab* dagen, sagde:

حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ أَسْمَاءَ حَدَّثَنَا جُوَيْرِيَةُ بْنُ أَسْمَاءَ عَنْ نَافِعٍ عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ الْأَحْزَابِ لَا يُصَلِّينَ أَحَدٌ الْعَصْرَ إِلَّا فِي بَنِي قُرَيْظَةَ فَأَذْرَكَ بَعْضُهُمُ الْعَصْرَ فِي الطَّرِيقِ فَقَالَ بَعْضُهُمْ لَا نُصَلِّي حَتَّى نَأْتِيَهَا وَقَالَ بَعْضُهُمْ بَلْ نُصَلِّي لَمْ يَرِدْ مَتَا ذَلِكَ فَذَكَرَ ذَلِكَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَلَمْ يُعْتَفَ وَاحِدًا مِنْهُمْ

“Lad ingen af jer lave *Salaat ul-‘Asr*, medmindre det sker hos Bani Quraydha”.

Tiden til *Salaat ul-‘Asr* kom på vejen dertil, hvor en del af dem sagde, ”Vi vil ikke bede før vi kommer dertil”, mens andre sagde, ”Vi skal hellere bede; fordi det er ikke hvad der ønskes fra os”. Dette blev nævnt for Profeten (saaws), som ikke kritiserede nogen af dem. [Saheeh al-Bukhari, Kitab al-Maghazi, Hadeeth Nr. 3810]

Det demonstrerer, at Sendebudet (saaws) anerkendte adoptering af en Shari'amæssig regel med den mindste mængde af tvivl (*Ghalabat udh-Dhann*). For ikke at nævne, at Profeten (saaws) på et tidspunkt sendte tolv gesandter til tolv konger, for at kalde dem til Islam. Hver enkelt gesandt blev sendt individuelt til hver enkelt beliggenhed. Hvis det at bære kaldet gennem en mands beretning ikke havde været obligatorisk at følge, ville Sendebudet (saaws) ikke havde været tilfreds med at sende en person for at bære kaldet (*Da'wah*).

Dette er klart et bevis udfra Sendebudets (saaws) handling, at rapporten fra en person (*Khabr ul-Waahid*) er et bevis for overbringelse (*tableegh*), og beretningen fra en person (som vi ved) er spekulativ (*Dhanni*). Den Bærende Profet (saaws) sendte også breve til guvernører (*Wulah*) med enkeltstående sendebude. Det faldt ikke en eneste *Wali* ind, at han skulle ignorere implementering af hans (saaws) ordre på grund af det faktum, at sendebudet var en enkelt person. Derimod plejede de at overholde de regler og instrukser, som sendebudet bragte fra Profeten (saaws).

Altså er dette klart et bevis udfra Sendebudets (saaws) handling, at enmandsberetningen (*Khabr al-Ahaad*) er et bevis hvad angår pligten om at handle efter en *Hukm Shar'i* og Sendebudets (saaws) påbud og forbud.

Ellers ville Sendebudet (saaws) ikke have været tilfreds med at blot at sende en person til guvernøren (*Wali*). Det er velkendt, at en persons rapport er spekulativ. Altså udgør alt dette et bevis på, at den mindste mængde af tvivl (*Ghalabat udh-Dhann*) er tilstrækkelig for adoptering af *Ahkam Shar'iyah*.

Disse *Ahkam Shar'iyah* er løsninger til livets problemer, dvs. de udgør Islamisk lovgivning. Med andre ord, de er regler for menneskets handlinger, som værende mennesker. Så studiet af den Islamiske lovgivning er et studie af disse *Ahkam Shar'iyah*.

Den Islamiske lovgivning bevæger sig ikke ad samme rute, som tages af den Vestlige lovgivning. Den gør sandelig ikke frihed til diskussionsemnet, om end det handler om at bekræfte eller afvise den. Derimod gør den menneskers handlinger til det fundamentale diskussionsemne. Altså er lovgivningen kommet for at give løsninger til menneskers handlinger.

Den kom ikke for at anerkende eller benægte frihed. Den betragter ikke menneskets ud fra den betragtning, at han påtager eller afholder sig fra sine handlinger på basis af frihed. I stedet har Islam den holdning, at disse handlinger udkommer fra mennesker, og at det er nødvendigt at kende deres regler.

Det er derfor den har omtalt nogle handlinger, og gjorde dem obligatoriske, og den har fastsatte straffe, som Staten applikerer over dem, som ikke påtager sig disse forpligtelser. Den har omtalt andre handlinger, og forbød dem, og fastsatte straffe, som applikeres af Staten over dem, som begår disse handlinger dvs. dem der begår denne *Haraam*. Islam lovede straf på Dommens Dag til enhver, som forlader en *Fardh*, eller begår en *Haraam*. Islam har klassificeret bestemte handlinger, og anmodede om deres udførsel, men den fastsatte ikke nogen straf for Staten, hvis de blev forladt, og den fremlagde heller ikke en straf i det Hinsides, fordi de blev forladt. Disse er hvad der kendes som *Al-Mandoobaat* (de opfordrede handlinger). Den definerede et andet sæt af handlinger, og anmodede om, at de ikke blev udført, men den fastlagde ikke nogen straf for Staten hvis de blev begået. Den omtalte også andre handlinger, og gav os valget imellem at udføre dem eller ej, dvs. den gjorde dem tilladt. Derfor er emnet ud fra den Islamiske lovgivnings syn på menneskets handlinger at den behandlede en del af menneskets handlinger, så den forpligtede bestemte handlinger og forbød andre. Den behandlede også en del af menneskets handlinger, så den anbefalede dem, uden at fastlægge nogen straf, hvis man ikke besvarede denne anbefaling. Den søgte at hindre folk fra andre handlinger uden at fastlægge nogen straf, hvis man ikke afholdte sig dem, dvs. hvis man udførte disse handlinger. Den behandlede andre særlige handlinger, som mennesker udfører og tillod deres udførsel eller afholdelse.

Dette er den Islamiske lovgivnings holdning til mennesket; derfor er frihed overhovedet ikke et emne i den Islamiske lovgivning, om end for at afvise eller anerkende den.

Men klassificeringen af reglerne relateret til menneskers handlinger i *Fardh*, *Haraam*, *Mandoob*, *Makrooh*, og *Mubah* betyder ikke, at den Islamiske lovgivning lavede en liste over bestemte handlinger og gjorde dem obligatoriske, lavede en liste over andre handlinger og forbød dem, lavede en liste over en tredje kategori af handlinger, og opfordrede til deres udførsel, lavede en liste over en fjerde kategori, og talte imod at folk skulle udføre dem, og kaldte de resterende handlinger *Mubah*.

Derimod er den Islamiske lovgivning påbud og forbud fra Allah (swt), som har anført generelle meninger af defineret beskrivelse, ligesom salg eksempelvis, som ikke er begrænset til et bestemt beløb, dvs. ethvert salg. Disse påbud og forbud giver derefter en anmodning eller et valg.

Anmodningen den giver, er enten en absolut anmodning om at udføre en handling, eller en ikke-absolut anmodning om at udføre en handling. Den kan være en absolut anmodning om at forlade en handling, eller en ikke-absolut anmodning om at forlade en handling. Så denne anmodning eller valg er en afgørelse (*Hukm*) hvad angår menneskets handlinger. Så den Islamiske dom (*Hukm*) er Lovgiverens Tale relateret til tjenerens (menneskets) handlinger.

Typen af *Hukm*, med hensyn til hvorvidt det, at påtage sig, eller at forlade handlingen, er bindende eller ej, eller tilladelsen til at udføre handlingen eller ikke udføre den, er noget, som forstås fra denne Tale, dvs. fra anmodningen eller valget. Med andre ord er det noget, som forstås fra Allahs (swt) påbud og forbud. Derfor er det mennesket denne *Hukm* henvender sig til, og det er en *Hukm* som applikeres over hans handlinger.

Denne *Hukm*, som han henvendes med, handler ikke om at give ham frihed til at gøre hvad han vil, eller at begrænse den. I stedet er det en løsning til ethvert problem, som opstår i dette liv, dvs. det er en klargørelse af dommen til enhver handling, som udspringer fra mennesket i hans kapacitet som værende et menneske. Det er på dette grundlag at reglernes tekster er kommet i den Noble *Qur'an* og den Velsignede *Hadeeth*. Så alle de *Ayaat* der indeholder *Ahkam* (regler), og de *Ahadeeth* der indeholder *Ahkam*, indeholder påbud og forbud fra Allah (swt), som Han (swt) åbenbarede til Sin Profet og Sendebud Muhammed (saaws). Denne åbenbaring (*Wahi*) er enten i ordlyd og mening, hvilket er den Bærede *Qur'an*, eller den er i mening, men Sendebudet (saaws) udtrykte den med sine egne ord, hvilket er *Hadeethen*. Disse påbud og forbud er løsninger til ethvert problem, som opstår for mennesket i dette liv, dvs. de indeholder klargørelsen af enhver *Hukm* til enhver handling, der udspringer fra mennesket som værende et menneske, uanset hvorvidt denne *Hukm* handlede om en tilladelse eller et forbud. Så tilladelsen er en *Hukm*, som kræver bevisførelse, ligesom med forbudet.

Den som studerer disse påbud og forbud, dvs. Lovgiverens Tale, vil opdage, at de relaterer til menneskets handlinger som værende et menneske, og forbundet til handlinger, som gives en generel beskrivelse, dvs. de er kommet med generelle meninger, som er gældende for alt, hvad der hører ind under dem. Altså i sin anmodning eller valg når den giver løsninger til problemer, dvs. en *Hukm* til begivenheder, så fremlagde den denne *Hukm* i form af brede retningslinjer, dvs. en generel mening. Så den gav dommen til en handling, men den gav også dommen til handlingens kategori, dvs. dens type, med en generel beskrivelse. En *Hukm Shar'i* er ikke begrænset til en handling eller et sæt af handlinger. Derfor er den applikabel

over enhver handling i sin kategori eller type, og over alt, som indikeres af den generelle beskrivelse, eller hvad der hører ind under den generelle mening, hvis beskrivelsen ikke blev givet en 'Illah (årsag). Den er også applikabel over alt det den generelle beskrivelse er gældende for, eller hvad der hører ind under den generelle mening, hvilket vil inkludere alt hvad reglens årsag ('Illah) på grund af beskrivelsen, er gældende for, hvis beskrivelsen har fået en 'Illah. Den siger således, at dette er dommen (Hukm) til salg, eller dommen til valget (el. beslutningen) om at sælge, eller dette er reglen for udveksling osv. Altså siger (Lovgiverens) Tale:

وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ

”... Allah gjorde handel tilladt.” [MOQ Al-Baqarah 2:175]

Og den siger:

حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ حَدَّثَنَا شَيْخٌ عَنْ قَتَادَةَ عَنْ صَالِحِ بْنِ الْخَلِيلِ عَمْدِ بْنِ الْحَارِثِ رَفَعَهُ إِلَى كَيْسَانَ بْنِ حَزَامٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْبَيْعَانِ بِالْخِيَارِ مَا لَمْ يَتَفَرَّقَا أَوْ قَالَ حَتَّى يَتَفَرَّقَا فَإِنْ صَدَقَا وَبَيْنَا بُرُوكَ لُهُمَا فِي بَيْعِهِمَا وَإِنْ كَتَمَا وَكَذَبَا مُحِقَّتْ بَرَكَتُهُ بَيْعَهُمَا

”De handlende har valget (til at handle), medmindre de går...”

[Saheeh Al-Bukhari, Kitab Al-Buyoo', Hadeeth nr. 1937]

Og den siger:

حَدَّثَنَا سُوَيْدُ بْنُ نَصْرٍ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الْمُبَارَكِ أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ عَنْ خَالِدِ الْحَدَّاءِ عَنْ أَبِي قَلَابَةَ عَنْ أَبِي الْأَشْعَثِ عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ الذَّهَبُ بِالذَّهَبِ مِثْلًا بِمِثْلٍ وَالْفِضَّةُ بِالْفِضَّةِ مِثْلًا بِمِثْلٍ وَالنَّمْرُ بِالنَّمْرِ مِثْلًا بِمِثْلٍ وَالنَّبْرُ بِالنَّبْرِ مِثْلًا بِمِثْلٍ وَالْمَلْحُ بِالْمَلْحِ مِثْلًا بِمِثْلٍ وَالشَّعِيرُ بِالشَّعِيرِ مِثْلًا بِمِثْلٍ فَمَنْ زَادَ أَوْ أَزَادَ فَقَدْ أَرَبَى بَيْعُوا الذَّهَبَ بِالْفِضَّةِ كَيْفَ شِئْتُمْ يَدًا بِيَدٍ وَبَيْعُوا النَّبْرَ بِالنَّمْرِ كَيْفَ شِئْتُمْ يَدًا بِيَدٍ

قَالَ وَفِي الْبَابِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ وَأَبِي هُرَيْرَةَ وَبِلَالٍ وَأَنْسِ قَالَ أَبُو عِيْسَى حَدِيثَ عُبَادَةَ حَدِيثَ حَسَنٌ صَحِيحٌ وَقَدْ رَوَى بَعْضُهُمْ هَذَا الْفَيْثَ عَنْ خَالِدٍ بِهِذَا الْإِسْنَادَ وَقَالَ بَيْعُوا النَّبْرَ بِالشَّعِيرِ كَيْفَ شِئْتُمْ يَدًا بِيَدٍ وَرَوَى بَعْضُهُمْ هَذَا لِحَدِيثِ عَنْ خَالِدٍ عَنْ أَبِي قَلَابَةَ عَنْ أَبِي الْأَشْعَثِ عَنْ عُبَادَةَ عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْحَدِيثَ وَزَادَ فِيهِ قَالَ خَالِدٌ قَالَ أَبُو قَلَابَةَ بَيْعُوا النَّبْرَ بِالشَّعِيرِ كَيْفَ شِئْتُمْ فَذَكَرَ الْحَدِيثَ وَالْعَمَلُ عَلَى هَذَا عِنْدَ أَهْلِ الْعِلْمِ لَا يَرَوْنَ أَنْ يُبَاعَ النَّبْرُ بِالنَّمْرِ إِلَّا مِثْلًا بِمِثْلٍ وَالشَّعِيرُ بِالشَّعِيرِ إِلَّا مِثْلًا بِمِثْلٍ فَإِذَا اخْتَلَفَ الْأَصْنَافُ

فَلَا بَأْسَ أَنْ يُبَاعَ مُتَقًا إِذَا كَانَ يَدًا بِيَدٍ وَهَذَا قَوْلُ أَكْثَرِ أَهْلِ الْعِلْمِ مِنْ أَصْحَابِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ قَوْلُ سُفْيَانَ الثَّوْرِيِّ وَالثَّبَاتِيِّ وَمَهْدٍ وَحَقِّ قَلِّ الشَّافِعِيِّ وَالْحَجَّافِيِّ فِي الْقَوْلِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَيْعُوا الشَّعِيرَ بِالنَّبْرِ كَيْفَ شِئْتُمْ يَدًا بِيَدٍ قَالَ أَبُو عِيْسَى وَقَدْ ذَكَرَهُ قَوْمٌ مِنْ أَهْلِ الْعِلْمِ أَنْ يُبَاعَ

الْحِنْطَةُ بِالشَّعِيرِ إِلَّا مِثْلًا بِمِثْلٍ وَقَوْلُ مَالِكِ بْنِ أَنَسٍ وَالْقَوْلُ الْأَوَّلُ أَصَحُّ

”Sælg guld for sølv som I vil, fra hånd til hånd (dvs. på stedet)...”

[Sunan At-Tirmidhi, Al-Buyoo' 'an Rasool-illah, Hadeeth nr. 1161]

Den sagde også:

حَدَّثَنَا مُعْتَمِرٌ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ شَرْحَبِيلٍ أَنَّ ابْنَ عُمَرَ وَأَبَا هُرَيْرَةَ وَأَبَا سَعِيدٍ حَدَّثُوا
 أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ الذَّهَبُ بِالذَّهَبِ مِثْلًا بِمِثْلٍ وَالْفِضَّةُ بِالْفِضَّةِ مِثْلًا بِمِثْلٍ عَيْنًا بَعِينٍ مَنْ زَادَ أَوْ
 أَرَادَ فَقَدْ أُرْبَى قَالَ شَرْحَبِيلُ إِنْ لَمْ أَكُنْ سَمِعْتُهُ فَأَدْخَلَنِي اللَّهُ النَّارَ
 [Musnad Imam Ahmed, Hadeeth nr. 11130]

JEG KUNNE IKKE FINDE DEN *HADEETH*, SOM BOGEN NÆVNER:
 [الذهب بالذهب والفضة بالفضة يدا بيد عينا بعين مثلا بمثل فما زاد فهو ربا]

”Guld for guld, sølv for sølv, fra hånd til hånd, aktiv for aktiv, og lige for lige; og hvad der forøger den er åger/renter (*Riba*).”

Lovgiveren siger ligeledes: Dette er dommen (*Hukm*) til fordeling af byttet (*Al-Fai*), og dette er indikationen til dommen vedrørende pengenes cirkulering udelukkende blandt de rige. Dette er også dommen vedrørende græsgange, og dette er indikationen til dommen relateret til de offentlige midler. Dette er ligeledes dommen med hensyn til statens begunstige til sine borgere af det som ikke ejes af nogen, og dette er dommen hvad angår mineralressurser. Altså omtaler den fordeling af byttet (*Al-Fai*) til Emigranterne (*Al-Muhajiroon*), og ikke Støtterne (*Al-Ansar*).

Allah (swt) siger:

مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ كَيْ لَا يَكُونَ
 دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ

”Hvad Allah gav som bytte (*Fai*) til Sit Sendebud fra landsbyernes folk, tilhører Allah, Hans Sendebud, slægtninge, de forældreløse, de fattige, og den rejsende, så det ikke (kun) cirkulerer iblandt de rige af jer.” [MOQ *Al-Hashr* 59:7]

Og den siger:

حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ سَعِيدٍ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ خُرَاشٍ بْنُ خُوَيْبِ بْنِ حَوْشِبِ بْنِ الشَّيْبَانِيِّ عَنِ الْعَوَّازِ بْنِ حَوْشِبٍ عَنْ مُجَابِدٍ عَنْ
 ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمُسْلِمُونَ شُرَكَاءُ فِي الثَّمْرِ فِي الْمَاءِ وَالْكَلْبِ وَاتَّارِ وَثَمْدٍ
 حَرَامٌ

قال أبو سعيد يعني الماء الجاري
 ”Muslimerne (eller alle borgere under *Khilafah*) er fælles om tre ting: Vand, græsgange og ild (brændstof osv.)... ” [Sunan Ibn Majah, *Kitab Al-Ahkam*, Hadeeth nr. 2463]

En anden tekst siger:

>> عن عمر بن قيس المأربي قال استقطعت رسول الله صلى الله عليه وسلم معدن الملح فأقطعنيهِ فقيل يا >>
 >> رسول الله إنه بمنزلة الماء العذ يعني أنه لا ينقطع فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم فلا إذن

Det blev berettet af 'Umar bin Qays at-Ma'rabi som sagde: "Jeg spurgte Allahs Sendebud (saaws), om jeg kunne få en bestemt saltmine, så han gav den til mig. Der blev sagt til ham: "O Allahs Sendebud! Den er fra vandet." - dvs. den udtømmes ikke (foreløbig) - hvorefter Sendebudet (saaws) sagde: "**Så kan du ikke få den.**"

Altså gælder teksten for menneskets nye og alsidige gerninger, uanset hvor moderne de måtte være. Altså bliver løsningerne udledt fra disse generelle meninger, til ethvert nyt og alsidigt problem, som hænder for mennesket. Enhver begivenhed som indtraf, var underlagt en *Hukm*, og der findes ingen begivenhed, som ikke er underlagt en *Hukm*. Der findes ikke noget problem, som kan opstå i realiteten (og ikke hypotetisk), som ikke er underlagt en *Hukm*. Lovgiveren har bragt teksten i denne form, og har overladt det til mennesket at stræbe, og yde sit yderste, for at udlede reglerne (*Ahkam*) til nye og alsidige spørgsmål fra disse tekster. Den gjorde ikke kun *Ijtihad* til *Mubah* (tilladt), men den gjorde det til en pligt, baseret på kollektiviteten (*Fardh 'ala Al-Kifayah*), som skal eksistere til enhver tid. Hvis der nogensinde er et tidspunkt hvor der ikke er *Mujtahidoon*, vil alle Muslimerne være syndige.

Dette er realiteten af den Islamiske lovgivning, og dette er realiteten af Vestlig lovgivning. Dette er den enorme forskel på begge lovgivninger: en lovgivning, som er bygget på et falskt spekulativt grundlag, der giver korrupte løsninger, og en lovgivning, som er bygget på et sandt absolut grundlag, der giver korrekte løsninger. De skal ydermere betragtes som de eneste sande løsninger.

Men hvad der egentligt skete var, at den Vestlige lovgivning åbent udfordrede den Islamiske lovgivning, og som en konsekvens af denne udfordring blev Muslimerne besejret. Resultatet af dette nederlag var dernæst, at Muslimerne blev helt overvundet politisk og fuldstændig fragmenteret. En person bliver ramt af overraskelse og forundring, når han opfatter falskheden i den vestlige lovgivning, og dens manglende evne til at behandle menneskers problemer. Derefter opfatter den Islamiske lovgivnings korrekthed, og dens evne til at behandle et hvilket som helst problem, som præsenteres for mennesket, og løser det korrekt. Dog ser han Muslimernes tab, dem der følger den sande ideologi, overfor den falske ideologis udfordring.

Samtidig med, at Muslimerne blev bombarderet af den Vestlige lovgivning, som udfordrede Islams system med det kapitalistiske system, blev de forbavset over den mægtige industrielle revolution, som fandt sted i Vesten. Så de blev drevet til at besvare udfordringen på basis af det fejlagtige grundlag, som vesterlændingene fremlagde for dem, som er, at det Vestlige system løser problemer med denne løsning, og Islam har ikke samme løsning. I deres sinde forbandt Muslimerne Kapitalismens løsning til problemer, til mægtigheden i deres opfindelser og industrier, og de søgte løsningen til dette problem i Islam, ligesom den Vestlige lovgivning havde løst det. Det var her der skete en fejl i deres studie og tænkning. På grund af dette fik deres tillid til Islams *Ahkam* et hårdt slag; hvis løsninger adskiller sig fra de løsninger, som udledes fra Vestens *Ahkam* og dens lovgivning!

Den Islamiske lovgivning udspringer visselig fra erkendelsen af Allah (swt), Hans Sendebude, Hans Bøger, Engle og Dommens Dag. Den udspringer med andre ord fra den Bærede *Qur'an* og Sendebudets *Sunnah*, som er blevet bevist til at være åbenbaring fra Allah (swt). Hvad end der forstås fra den Noble *Qur'an* og Profetens (saaws) *Sunnah* hvad angår omfattende beviser (*Adillah Ijmaliyyah*), generelle principper (*Qawa'id 'Ammah*), *Shari'amæssige* definitioner (*Ta'areef Shar'iyyah*), kollektive regler (*Ahkam Kulliyah*), eller de delvise regler (*Ahkam Juz'iyyah*), alt dette udgør Islamisk lovgivning. Enhver situation, som opstår, bliver underlagt disse bestanddele af den Islamiske lovgivning, og deres regler udledes til dem. Angående de nye spørgsmål, især dem der udelukkende finder sted i det kapitalistiske samfund; når Islam angribes af dem med udtalelsen, at den ikke har løsninger til dem, så skal realiteten af problemet forstås, og ikke dens specifikke regel. Når realiteten forstås, bliver hvad der eksisterer i lovgivningen (*Shari'ah*), med hensyn til tekster, principper, definitioner og regler, applikeret over denne realitet, og den Islamiske holdning gives til den. Hvad angår en specifik regel, så spørger man ikke om den er rigtig eller forkert. Man spørger ikke om den Islamiske *Shari'ah* stemmer overens med hvad det kapitalistiske system siger med hensyn til anpartsselskaber, forsikring, udenrigshandel og banker osv. Hvad man derimod søger, er den Islamiske lovgivnings holdning til disse begivenheder. Hvis denne *Shari'ah* giver sin holdning vedrørende enhver nyopståen sag, så er det en komplet *Shari'ah* uanset om denne holdning stemmer overens eller ej med hvad det kapitalistiske system har sagt. Men Muslimerne fremhævede ikke den Vestlige lovgivnings korrupsion, for dermed at fokusere direkte på korrupsionen i reglerne fra det kapitalistiske system. I deres sinde forbandt de derimod dets løsninger til mægtigheden i Vestens opfindelser og industrier. På samme måde så klargjorde de ikke, at sagen handlede om Islams regel til problemets realitet, og ikke at få Islam til at stemme overens med Vestlig lovgivning. Altså begyndte de at søge efter en holdning i Islam, som stemmer overens med det Vestlige system, eller som i det mindste ikke modstrider det, for dermed at bevise, at Islam er egnet til denne tidsalder. Denne indfaldsvinkel forårsagede det chokerende nederlag.

Eksempelvis, da Muslimerne blev spurgt om anpartsselskaber burde de ikke have overvejet, om Islam er i stand til at sige, hvad det kapitalistiske system siger om anpartsselskaber, i et forgæves forsøg på at blive anset for at være dygtig nok til at følge med tiden. Derimod burde Muslimerne have spurgt, hvad Islams holdning er til anpartsselskaber. Så ville svaret have været, at realiteten af problemet i et anpartsselskab er, at det er et selskab, der er grundlagt af partnere, som er ukendt for offentligheden. Grundlæggerne af et anpartsselskab er alle dem, som underskrev selskabets **umiddelbare** kontrakt. **Medlemskab** i selskabet påtages via personens forpligtelse til at købe en eller flere anparter i det nævnte selskab, til gengæld for deres nominelle værdi. Kontrakten i dette anpartsselskab finder sted på en af følgende to måder. I det første tilfælde begrænses selskabets anparter til selve grundlæggerne, som fordeler dem iblandt sig uden at tilbyde dem til offentligheden.

Underskrivning af konstitutionen, som strukturer selskabet, og inkluderer de vilkår, som selskabet arbejder på basis af, iværksætter dette. Enhver der underskriver konstitutionen, betragtes som grundlægger og en partner, og så snart de alle sammen har underskrevet, grundlægges selskabet.

En anden **indmeldelsesmåde** er hvor nogle få personer grundlægger selskabet og udfærdiger konstitutionen som indeholder selskabsvilkårene. Anparterne tilbydes derefter til offentligheden, til gengæld for en generel andel i selskabet; og når medlemskabets tid udløber, vil selskabets forsamling af grundlæggere kalde til møde, og vælge en bestyrelse til at drive selskabet, og selskabet vil så påbegynde sit arbejde. Dette selskab, dvs. aktieselskabet i det kapitalistiske system betragtes som én parts handling, dvs. fra et enkelt individ og ikke fra to personer.

Det defineres som den **enkelte viljes handling**, og dette forklarer hvorfor kapitalisterne siger, at oprettelsen af et aktieselskab er en særlig type af den enkelte viljehandling. Kontrakten betragtes generelt som en aftale imellem to (personers) vilje, og særlige transaktioner såsom salg og leasing bliver klassificeret som kontrakter. Udover kontrakten er der også **den enkelte viljehandling**, som er en specifik forpligtelse, individet påtager sig ligesom oprettelsen af et aktieselskab, **firma og testamente**.

Partneren i et aktieselskab forpligter sig for sit vedkommende at købe en bestemt mængde aktier og betaler en bestemt pris for at tilegne sig disse aktier, uanset de andre parters accept eller afvisning, og uanset deres lykke eller vrede. Så snart han har underskrevet kontrakten eller køber aktierne og så videre, bliver han en partner i det selskab. Altså sættes anparterne i et aktieselskab til salg ligesom obligationer og præmier sættes i omløb ligesom valuta pengesedler. Altså så snart køberen har betalt den påkrævede pris for aktierne bliver han en partner i dette selskab. De Vestlige kapitalister definerede aktieselskaberne som **”en kontrakt imellem to personer, hvori begge bliver enige om et økonomisk eller finansielt projekt ved at give en andel af kapitalen for dermed at dele imellem sig hvad end der kommer ud af projektet, med hensyn til profit eller tab.”** Dette er realiteten af aktieselskabet. En undersøgelse af denne type af selskab, i lyset af den Islamiske lovgivning, viser, at det er et ugyldigt selskab, og at det ikke er tilladt at deltage i det, fordi enhver ugyldig transaktion er *Haraam*.

Denne **ulovlighed** kommer af det faktum, at den Islamiske lovgivning har fastlagt selskabets realitet, struktur og regler. Definitionen af et selskab i Islam er at det er **”en kontrakt imellem to eller flere personer, som bliver enige om at påtage sig økonomisk eller finansielt arbejde, med det formål at (opnå) profit.”** Juridisk set er det en handling, som finder sted imellem to personer, og ikke en handling, som kan oprinde fra et individ. Så et selskab som det står, er en kontrakt uanset selskabets type eller natur. I Islam kræver kontrakten tilstedeværelsen af både tilbudet og accepten af

tilbudet. Der skal være to parter i kontrakten. Den ene part påtager sig ansvaret for tilbudet ved at fremlægge tilbudet, såsom ”Jeg gav til dig i ægteskab...” eller ”Jeg solgte til dig...” eller ”Jeg tilbød at ansætte dig...” eller ”Jeg deltog med dig...”, og så videre.

Den anden part påtager sig accepten ved at sige ”Jeg accepterede dette...” eller ”Jeg indvilligede til dette...”, og så videre. Hvis kontrakten ikke inkluderer de to parter, eller der ikke nævnes noget om et tilbud og accept så kan den ikke **afsluttes**, og kontrakten ville være ugyldig (*Baatil*). Der er ikke forskel i den Islamiske *Shari'ah* på kontrakten angående salg og firmastrukturen. Aktieselskabet oprettes ifølge den Vestlige lovgivning, og den anses for at være en handling relateret til **den enkeltes vilje**, og ikke ligesom i salgskontrakten. Altså indbefatter den ikke to parter.

Derimod består selskabet af en part eller gruppe, som har forpligtet sig til noget, og den har ikke forpligtet til denne ting med en anden gruppe eller part.

Islamisk lovgivning betragter firmaets struktur, ligesom den betragter kontrakten for salg, kontrakten for leasing, repræsentation (*Wakaalah*) og så videre. Den anser det ikke for at være ligesom handlinger angående velgørende donationer (*Waqf*), testamenter (*Wasiyyah*), tilbudet af incitament, og prissætning, og så videre. Derfor er dette aktieselskab juridisk set illegalt, og har intet grundlag i Islam. I denne sag blev spørgsmålets realitet applikeret til den *Shar'iamæssige* definition, og dens holdning blev givet udfra dette grundlag, og dermed blev Islams dom givet til denne sag. Den *Shari'amæssige* definition tages selvfølgelig fra de *Shari'amæssige* tekster. Naturen af firmastrukturen blev fastlagt af Allahs Sendebud (saaws); den havde to partnere, og blev afgjort med et tilbud og en accept.

حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَبِي كُبَيْرٍ حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ نَافِعٍ قَالَ سَمِعْتُ عَمْرَو بْنَ دِينَارٍ يَذْكُرُ عَنْ أَبِي الْمُنْهَالِ
أَنَّ زَيْدَ بْنَ أَرْقَمَ الْبَرَاءَانَ عَازِبِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ كَانَا يَكُونُ فَاشْتَرِيَا فَةً بِنَقْدٍ وَنَسِيئَةً فَبَلَغَ ذَلِكَ النَّبِيَّ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَمَرَهُمَا أَنْ مَا كَانَ بِنَقْدٍ فَأَجْبِرُوهُ وَكَانَ بِنَسِيئَةٍ فَرُدُّوهُ

”Zayd bin Arqam og Al-Baraa’ bin ’Aazib var partnere, hvor de købte sølv med kontanter og på kredit. Dette nåede Allahs Sendebud (saaws), som beordrede de to (således): **”Det som blev (anskaffet med) kontanter, behold det, men det som var på kredit, returnér det!”** [*Musnad Ahmed, Hadeeth nr. 18.502*]

[Side 30 i den arabiske PDF version]

Det blev også berettet om Profeten (saaws), at han sagde:

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُصَلَّبِيِّ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الرَّبْرِاقَانَ عَنْ أَبِي حَيَّانَ ثَيْمِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أُهْرَيْرَةَ
رَفَعَهُ قَالَ
إِنَّ اللَّهَ يَقُولُ أَنَا ثَالِثُ الشَّرِيكِينَ مَا لَمْ يَحُنْ أَحَدُهُمَا صَاحِبَهُ فَإِذَا خَانَهُ خَرَجْتُ مِنْ بَيْنِهِمَا

”Allah (swt) siger: ”Jeg er den tredje af de to partnere, så længe ingen af dem svigter sin kompagnon. Hvis en af dem svigtede den anden, vil Jeg træde ud af (denne forsamling).”

[Sunan Abu Dawod, Hadeeth nr. 2936]

Profeten (saaws) sagde også:

الربح على ما شرط العاقدان و الوضيعة على قدر المال

”Profitten er ifølge de betingelser, som kompagnonerne aftaler, og tabet er ifølge mængden af ejendom eller penge.” [?? ??]

Det blev også rapporteret, at Allahs Sendebud (saaws) formede et selskab sammen med 'Ammar bin Yasir (ra) og Sa'd bin Abi Waqqas (ra). Ud fra disse tekster konkluderes det, at en kontrakt i Islam foregår imellem to personer, og det er ikke en enkelt persons handling; således blev definitionen af et firma i Islam oprettet. Dette er Islams holdning med hensyn til aktieselskaber. Uanset om holdningen stemte overens med den kapitalistiske holdning til denne sag eller ej, skal man forholde sig til den. Det er *Haraam* at fabrikere en anden holdning imod Islam, og det er også *Haraam* at handle ifølge et andet direktiv end det Islamiske. Hvad der behøves her, er Islams holdning til aktieselskabet, og ikke Islams overensstemmelse med kapitalisternes holdning vedrørende samme sag.

Når Muslimerne bliver spurgt om forsikring, skal de ikke skynde sig for at afgøre om Islam kan sige, hvad kapitalisterne siger om forsikring, for at sikre Islam er istand til at følge med tiden.

Derimod burde der blive spurgt: Hvad er Islams holdning til forsikring? Det ville blive besvaret ved at sige, at forsikringens realitet er således, at det er en sikkerhed eller garanti, som forsikringsselskabet udsteder til personen, hvis ejendele skal forsikres. Hvis ejendelen mistes eller ødelægges, vil forsikringsselskabet enten tilbyde en erstatning eller midler svarende til værdien af den tabte eller ødelagte genstand. Altså er forsikring en garanti, og derfor applikeres reglerne angående garantier (*Dhamaan*) i Islam over den. Denne regel blev forklaret i en *Hadeeth* fra Profeten (saaws). Abu Sa'id al-Khudri (ra) sagde:

كنا مع النبي صلى الله عليه وسلم في جنازة فلما وضعت قال هل على صاحبكم من دين قالوا نعم درهمان فقال صلوا على صاحبكم فقال عليهما علي يا رسول الله وأنا لهما ضامن فقام رسول الله ثم اقبل على علي فقال جزاك الله خيرا عن الإسلام وفك رهانك كما فككت رهان أخيك

”Vi var med Profeten (saaws) til en begravelse (*Janaazah*). Da liget var placeret, så sagde han (saaws): **”Har jeres bror nogen gæld?”** De sagde, ”Ja, to Dirham.” Han (saaws) sagde, **”Bed over jeres ledsager.”** 'Ali (ra) sagde, ”De er mit ansvar, og jeg garanterer dem.” Profeten (saaws) rejste sig, og gik over til 'Ali (ra), og sagde, **”Må Allah belønne dit gode (arbejde) for Islam, og bevare din sikkerhed ligesom du bevarede din brors sikkerhed.” [?? ??]**

Det er tydeligt i denne Hadeeth, at garantien er et løfte, som gives for at forstærke et andet løfte, dvs. løftet om ansvar, som 'Ali (ra) gav, blev bundet til løftet, som debitoren gav. Garantien for gælden bevises også i det løfte om ansvar, som gives af den, der erklærer. Det er ydermere tydeligt, at det inkluderer garantøren og den garanterede, altså debitoren, og garantøren som er kreditoren. Det er også klart fra denne Hadeeth, at den garanterede ikke har nogen kompensation, og dette forklarer hvorfor definitionen af garantien (Dhamaan) ifølge den Islamiske Shari'ah er:

ضم ذمة إلى ذمة المضمون عنه في التزام الحق دون عوض.

”Forbindelsen imellem den garanteredes ansvar i forpligtelsen, til at betale en ret uden kompensation eller bøde.” Med andre ord, det er blot antagelsen af pligten vedrørende en ret, som grundfæstes i ansvaret, uden nogen kompensation. Udfra dette kan vi nu sige, at den Islamiske dom vedrørende spørgsmålet om en forsikring er, at den er *Haraam* og ikke tilladt. Dette er fordi det ikke handler om at forbinde et ansvar til et andet ansvar; desuden forbandt forsikringsselskabet ikke ansvaret til nogen som helst; der er heller ikke en finansiell ret, den garanterede er berettiget til, som forsikringsselskabet har lovet til nogen som helst; der er ingen garanti i denne kontrakt, og den blev lavet med kompensation (præmie som betales til selskabet). Altså mangler forsikrings-kontrakten alle de Islamiske garanti-betingelser, som stipuleres af Lovgiveren, og er derfor ugyldig (Baatil).

Alle ugyldige transaktioner er *Haraam*, og forsikring falder ind under denne kategori.

Dette er den *Shari'amæssige* holdning til forsikring, uanset om den stemmer overens med den kapitalistiske holdning eller ej. At Islams *Shari'ah* er istand til at behandle et problem i en bestemt tidsalder betyder ikke, at den løser et sådant problem i overensstemmelse med denne tidsalders fremherskende system. Derimod så giver den sin holdning, hvad angår disse problemer, på trods af karakteren af denne tidsalders fremherskende system.

Et andet eksempel er handel med andre stater. Det er ikke korrekt at spørge Muslimerne, om den Islamiske holdning til udenrigshandel accepterer princippet om udvekslingsfrihed eller protektionisme, princippet om en national økonomi eller en selvforsørgende politik. De skal derimod spørges om den Islamiske holdning til spørgsmålet om handelsrelationer. Svaret til dette er hvad Allah (swt) sagde:

وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ

”Og Allah tillod handel...” [MOQ *Al-Baqarah* 2:275]

Han (swt) sagde også:

إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ

”... medmindre det er en handel baseret på gensidig accept...” [MOQ *An-Nisaa* 4:29]

إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ

”... medmindre det er en aktuel handel, som I udfører på stedet indbyrdes...” [MOQ *Al-Baqarah* 2:282]

Islam tillader således salg og handel, ved at anvende en generel ordlyd, om end indenfor den Islamiske Stats domæne eller udenfor den. Dette inkluderer enhver, som er borger i den Islamiske Stat, Muslim eller ikke-muslim. Men den der ikke besidder borgerskabet (*Tabe'iyah*) i den Islamiske Stat, betragtes som en fjendtlig (kombattant) ligesom i tilfældet, hvor der var krig imellem Muslimerne og **hans stat, såsom (den Jødiske Entitet) "Israel"**; eller han betragtes som en fjendtlig (kombattant), selv hvis der ikke var krig, ligesom Muslimernes forhold til en stat som Tyskland.

Et individ der betragtes som fjendtlig, tillades ikke at træde ind i den Islamiske Stat, medmindre han har fået speciel tilladelse til hver gang han besøger Staten, hvis der ikke eksisterer nogen traktat imellem Staten og hans oprindelsesland. Når en sådan traktat eksisterer, vil han få lov til at indtræde Staten, ifølge traktatens betingelser. Reglen angående den fjendtlige person gælder både for ham og hans ejendom.

Det betyder, at det er tilladt for den Islamiske Stats borgere, at involvere sig i udenrigshandel uden restriktion medmindre det drejer sig om varer hvis handel kunne forårsage Staten skade. Angående andre staters borgere har Staten retten til at pålægge de restriktioner som den finder nødvendige uanset om der eksisterer traktater eller ej ifølge reglerne for fjendtlige personer eller befolkninger hvormed der er krigstilstand. Det burde ikke blive spurgt om denne holdning stemmer overens med denne særskilte æras fremherskende lovgivning men der burde kun blive spurgt om selve holdningen og de beviser den er udledt fra.

Banker er et andet eksempel. Det er ikke korrekt at spørge Muslimerne, om Islam udtrykker samme holdning som kapitalismen, angående banker og deres organisering, og tilladelsen af renter og åger (*faida ma'qula*). Muslimerne burde blive spurgt om Islams holdning til banker. Svaret er, at realiteten af problemet med banken er, at den bygger renter, når det giver langsigtede og kortsigtede lån, udover at operere med konto- og kreditfaciliteter og så videre. Hvad angår overførslen af midler og opretholdelsen af pant eller sikkerhed, så er det tilladt *Shari'amæssigt* at gøre det med eller uden et gebyr. Vedrørende transaktioner relateret til renter, så er de absolut *Haraam*. Dette er fordi Allah (swt) siger:

وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا

”... hvorimod Allah har tilladt handel men forbudt renter (Riba)...” [MOQ *Al-Baqarah* 2:275]

Han (swt) siger også:

وَإِنْ تَبْتُمْ فَلَكُمْ رُؤُوسُ أَمْوَالِكُمْ

”... men hvis I angrer, så skal I have jeres hovedkapital...” [MOQ Al-Baqarah 2:279]

Allahs Sendebud (saaws) sagde:

كَتَبْنَا أَبُو بَكْرٍ بِنِ مَيْ شَيْبَةَ وَعِمْرُو النَّاقِثُ وَإِسْحَاقُ بْنُ إِبرَاهِيمَ وَإِبْنُ أَبِي عُمَرَ وَاللَّفْظُ لِعَمْرٍو قَالَ إِسْحَاقُ
خَبَرْنَا وَقَالَ لِأَخْرُونَ حَدَّثَنَا سَفِيًّا بِنِ عَيْنَةَ عَنِ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي يَزِيدَ أَسْمَعَ عَبَّاسٌ يَقُولُ خَبَرَنِي
سَامَةَ بِنِ زَيْدٍ

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ إِنَّمَا الرِّبَا فِي النَّسِيئَةِ

”Sandelig Riba (renter) ligger i den forsinkede (betaling).” [Saheeh Muslim, Kitab Al-Musaqat]

Han (saaws) sagde også:

قَالَ فَاتَّيْنَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالذَّهَبِ وَالذَّهَبُ وَرِثَابُورِنٌ مَثَلًا بِمَثَلٍ وَالْفِضَّةُ وَالرِّثَابُورِنٌ
مَثَلًا بِمَثَلٍ فَمَنْ زَادَ أَوْ اسْتَرَادَ فَهُوَ رِبَاً

”Guld for guld, afmåling for afmåling, lige for lige; og sølv for sølv, afmåling for afmåling, lige for lige. Den der giver eller beder om forøgelse, så er det Riba.” [Saheeh Muslim, Kitab Al-Musaqat]

Termen *Riba* som findes i den Noble *Qur'an* og Sendebudets (saaws) *Hadeeth* kom i en generel form, som inkluderer enhver form for *Riba*, fordi det er en **fællesbetegnelse** forbundet til bogstaverne *Alif* og *Laam* - hvilket betyder, at alle former for *Riba* er inkluderet, om det er en **differentiel** (*Fadhl*) *Riba* eller den **forsinkede** (*Naseeah*) *Riba*, om det er en *Riba*, som var velkendt i Allahs Sendebuds (saaws) tid, eller en *Riba*, som ikke er kendt, og derfor er en ny sag. Derfor er der ikke mulighed for at gøre nogen som helst *Riba* tilladt (*Halaal*), fordi forbudet er kommet i en generel form. Den generelle term vil være generel hele tiden, medmindre der findes et bevis, som begrænser eller specificerer termen, dvs. gør den *Takhsees*.

I dette tilfælde findes der ikke noget bevis, som specificerer den; altså skal *Riba* betragtes ud fra sin generelle betydning.

Så Allahs (swt) ord: ”... I skal have jeres hovedkapital”, og Allahs Sendebuds (saaws) ord: ”Og den som giver eller beder om forøgelse, det er *Riba*”, er tydelige i deres forbud af enhver forøgelse i kapitalens sum, uanset dens værdi, hvilken transaktion det måtte være, og forøgelens natur.

Enhver *Riba* er derfor *Haraam*.

Dette er Islams holdning til *Riba* uanset om dens holdning stemmer overens med eller modstrider den kapitalistiske holdning, eller tidsalderens fremherskende opinion, eller interessen (*Maslahah*) (hos folk eller i samfundet). Alle disse ting er irrelevante, hvis de *Shari'amæssige* beviser har argumenteret for et forbud imod *Riba*.

Den Islamiske *Shari'ah* er velegnet. **Det er ikke fordi den ikke rummer muligheden for at levere en nødvendig tilladelse** af *Riba*, for at følge med tiden, adoptere interessen (hos folk), eller opretholde den økonomiske situation. Tværtimod er den velegnet fordi den leverer en holdning eller et synspunkt til ethvert problem som folk eller samfundet står overfor. Desuden er *Riba* en af de ting som er særegen for det kapitalistiske samfund, og hverken eksisterer i de kommunistiske eller de Islamiske samfund. Så når man søger en holdning fra Islam eller kommunismen vedrørende spørgsmålet om *Riba*, så er det holdningen til det aktuelle problem som søges, og ikke om den Islamiske eller kommunistiske holdning stemmer overens med det kapitalistiske systems holdning.

Dette var nogle af de sager, hvormed det kapitalistiske system udfordrede og angreb det Islamiske system og dets lovgivning med påstanden om, at den var uegnet til at følge med tiden og ikke kunne levere løsninger til problemerne. Svaret fra Muslimerne var ikke at forklare problemerne i forhold til hvad de detaljerede beviser indikerer, men derimod at prøve at finde løsninger fra Islam, som kunne stemme overens med den kapitalistiske holdning. Realiteten er således, at det ikke er muligt at finde slige løsninger fra Islam, på grund af de åbenbare modsigelser imellem de Islamiske og kapitalistiske ideologier. Det er derfor Muslimerne led nederlag, da de forsøgte at tolke Islam, så den kunne stemme overens med kapitalisme og vestlig lovgivning.

Denne sag blev udbredt, og der opstod mange fejlagtige koncepter såsom: "Islam er fleksibel og kan tilpasses", "Islam skal følge med tiden", og "Det er nødvendigt at frembringe harmoni imellem Islam og den moderne verden", og mange andre. Disse koncepter betød at Islam kunne tolkes til at levere de holdninger som ville stemme overens med det fremherskende synspunkt blandt folk, selv hvis det stred imod Islams fundament og værdier. Dette er hvad **tilpasning** og **følge med tiden** betød. Det betød at det var forkert at bevæge i en anden retning end den som Kuffar fulgte. Dette er fordi Kuffar dominerer i den moderne verden så Muslimerne måtte tolke Islam til at stemme overens med Kuffars situation for at skabe harmoni imellem Islam og den moderne verden. Adoptering af slige fejlagtige koncepter ville være ensbetydende med at forlade Islam, og i stedet følge efter kapitalisme, fordi Islam naturligvis modstrider den kapitalistiske levemåde og derfor er det ikke muligt at skabe en harmoni imellem de to. Så et kald til en tilpasning af eller harmonisering af Islam med kapitalisme er et kald til at forlade Islam og adoptere *Kufr*. Det er sandt at sige Islam kom i form af generelle principper og brede retningslinjer og overlod ansvaret til menneskets forstand at udlede de *Shari'amæssige* regler fra disse

grundlag, for at behandle de problemer som opstår dagligt i samfundet. Men dette indikerer ikke en fleksibilitet og udvikling for at give personer lov til at udlede enhver regel han ønsker fra disse grundlag. Disse principper og retningslinjer giver kun hvad der er påkrævet, indenfor grænsen af deres ordlyd, og den mening ordene indeholder. Så principperne vil kun give meninger og regler, angående situationen eller problemet, som opstår og skal behandles. Disse principper og retningslinjer betyder ikke at Islam stemmer overens med enhver æra eller tid. Dette betyder, at disse principper og retningslinjer kan finde løsninger til problemer i enhver tid og enhver æra i forhold til deres synspunkt og hvad der indikeres i meningen med enhver frase eller term, som udledes fra disse retningslinjer, men ikke i forhold til de synspunkter som den pågældende æra eller tids befolkning har.

Med hensyn til at skabe harmoni imellem Islam og den moderne verden, så betyder dette, at man forlader det Islamiske kald, og videreleverer *Kufr* tanker og inviterer Muslimerne til at adoptere disse tanker. Men den moderne verden betragtes ikke ud fra dens industri og opfindelser, og dens videnskab og opdagelser. Det er tydeligt, at disse faktorer ikke er årsag til konflikt i verden, og der er ikke behov for at skabe harmoni imellem disse ting og Islam. Derimod var kaldet til at skabe en harmoni imellem Islam og den moderne verden, vedrørende den ideologi og livssystem, som den moderne verden besad. For Muslimerne ville dette betyde, at man lever sit liv ifølge den Vestlige levemåde, og anvender det kapitalistiske system til at løse problemer, som rammer samfundet. Dette er det frembragte billede af den moderne verden, som skal være stridspunktet imellem Muslimerne og Vestens *Kuffar*. Den moderne vil sige kapitalismen, inklusive demokrati, civillov og deslige. Det Islamiske synspunkt er, at alt dette er *Kufr* og det skal angribes og fjernes for dermed at oprette Islams styre og gøre det Islamiske system til det eneste referencepunkt, for at løse problemerne som mennesket står overfor i verden i dag. Som Muslimer så skal vi sørge for, at hvad der anses for at være Islams ideologi, erstatter Vestens ideologi. På denne måde, hvordan er det muligt for en Muslim overhovedet at overveje frembringelsen af en harmoni imellem sig selv og den *Kufr* han skal kæmpe for at fjerne, så den kan blive erstattet med Islam?

Dette er realiteten af hvad disse koncepter kan føre til, og deres faretegn.

Med stor sorg, så dominerede disse koncepter Ummah til den grad, at **hun** forsøgte at tolke Islam på en måde som ville sikre, at den tilpasser sig det kapitalistiske synspunkt. Dette var hvad der førte til det knusende nederlag, som Muslimerne blev ramt af, og den uovertrufne sejr, som *Kuffar* opnåede over Muslimerne. Så snart *Kuffar* havde overvundet Muslimerne og nedlagt den Islamiske Stat, skete der en ændring i historiens **retning og kurs**.

Ydermere fra det tidspunkt blev suveræniteten i verden overdraget fra Muslimernes hænder til *Kuffars* hænder, dvs. fra Islam til det kapitalistiske system. Som en konsekvens af de nederlag Muslimerne blev ramt af på grund af udfordringen fra

Kuffar begyndte der at opstå **fejl** og **mangler** i den tillid Muslimer havde haft til Islams tanker og regler.

Der begyndte også at opstå spørgsmål om den Islamiske *Shari'ahs* egnethed til at løse den moderne tidsalders problemer og dens evne til at tilpasse sig den nuværende æra. Dette var starten på svagheder som invaderede nationens (*Ummah*) entitet. Det er fordi denne *Ummah* er en samling af folkeslag, som er forenet af en rationel verdensanskuelse, hvorfra der udspringer et system, som regulerer de daglige affærer i samfundet og blandt folk. Befolkningen i denne *Ummah* er knyttet sammen af en samling af koncepter, kriterier og overbevisninger, som er frembragt fra verdensanskuelsen.

Så hvis der begynder at opstå tvivl i disse koncepter og overbevisninger, ville det føre til tvivl i Statens entitet og eventuelt ramme den med nedgang og destruktion. Det er lige præcis hvad der skete, og selve resultatet af denne tvivl og usikkerhed, materialiserede sig indenfor et århundrede. Da *Kuffar* mistede håbet om at besejre den Islamiske Stat via militær magt, så udviklede de tanken om, at den Islamiske Stats hær ikke kunne besejres. *Kuffar* adopterede så en anden indfaldsvinkel, og angreb den Islamiske *Ummah* ved hjælp af de Vestlige tanker for at ryste hendes tillid til Islam og infiltrere hendes krop for at destruere den Islamiske Stat. Et angreb på *Ummahs* entitet ville medføre et angreb på Statens entitet - hvilket fører til svækkelsen af Statens entitet, og gør hendes destruktion mere ligetil og uundgåelig.

For at opnå deres formål vendte *Kuffar* sig hen imod den intellektuelle kamp, ved at anvende missionærgrupper, hemmelige **broderskaber**, skoler, hospitaler, løbesedler og bøger. I begyndelsen tog *Kuffar* Malta som deres operationelle center. I året 1625 e.kr. flyttede de til Beirut, og anvendte den som en operationel base. De påbegyndte også arbejde i Istanbul og brugte den som en anden operationel base. De Engelske og Franske ambassader arbejdede energisk og sammen med Amerikanske institutioner, som det Protestantiske College, som senere blev kendt som det Amerikanske Universitet i Beirut. Det var de Engelske og Franske ambassaders aktivitet i Istanbul, Damaskus, Beirut og Kairo, som var den mest hektiske. De forsøgte at ramme alle samfundslag, men koncentrerede sig om de politiske og intellektuelle medier til den grad, at mange studenter, som gik på disse colleges og universiteter, og mange af de uddannede personer, som besad indflydelsesrige stillinger i hæren og regeringen, blev tiltrukket af Vesten. Dette frembragte en kærlighed til den Vestlige kultur og Vestlig lovgivning i Muslimernes hjerter, og såede samtidig tvivl i Muslimernes sinde om Islams velegnethed i de moderne tider. Muslimerne ønskede at få gavn af den Vestlige **civilisation**, imens de hævdede at opretholde og bevare Islam.

Disse sager begyndte at **tære** på *Ummahs* krop, imedens den **tærede** på Staten. Den Islamiske Stat begyndte at ændre sig fra en tilstand af ekspansion til en tilstand af stagnation og nedgang, og *Ummahs* rolle ændrede sig fra at bære det Islamiske kald, til den grad, hvor *Kuffar* bar kaldet til *Kufr* til den Muslimske *Ummah*. Dette var

klare tegn på den svækkelse, som spredte sig i Ummah og begyndelsen på den Islamiske Stats fald. De intellektuelle og politiske kredse spillede en effektiv rolle heri, ved at følge *Kufr*-staternes instruktioner.

Da disse sager eskalerede, og de førende Vestlige nationer, især England og Frankrig, blev overbevist om en nedbrydning nu var påbegyndt i den Muslimske Ummah, og var i gang med at blive udbredt i den Islamiske Stat begyndte de at føre militærkampagner imod den Islamiske Stats regionale provinser, og erobrede dele af den fra Staten.

Grådighed var nu fremherskende i alle de førende Europæiske stater, og Tyskland og Rusland blev involveret i disse kampagner. Trods uenigheder blandt disse stater med hensyn til hvorledes opdelingen af den Islamiske Stats provinser skulle udføres, var de dog alle enige om fjernelsen og destruktions af Islams system. Det var derfor at de alle sammen seriøst overvejede idéen om at tvinge *Khalifaen* til at forlade Islams system indenfor styret, samfund og politik, og i stedet tvinge ham til at applikere Vestlig lovgivning i det **dømmende** system, det kapitalistiske system i økonomi, og det demokratiske system i styrets affærer. Af alle disse grunde blev Berlin Konferencen indkaldt i 1850 imellem de førende *Kufr* nationer i Europa. Blandt dem var *Kufr*-overhovedet, England, repræsenteret af sin Premierminister på daværende tidspunkt, jøden Disraeli; og Tyskland, som var repræsenteret af sin Kansler, Bismarck.

Konferencens deltagere aftalte at sende et memorandum til *Khalifaen* i Istanbul, hvori de krævede at han forlod det Islamiske system, og i stedet adopterede et system, som var baseret på **civillov**. Dette memorandum var formuleret med et meget hidsigt sprog og blev sendt på en truende måde.

Da dette memorandum blev overdraget til *Khalifaen* i Istanbul, begyndte de uddannede personer og de førende politikere at arbejde aktivt for kaldet til etableringen af et system, som var baseret på civillov, og som kunne følge med tiden. Dette påvirkede *Khalifaen*, og der opstod en offentlige opinion blandt de uddannede og politiske kredse, som kaldte til, at de Islamiske regler (*Al-Ahkam ash-Shar'iyah*) skulle afskaffes, og erstattes med Vestlig lovgivning. De behøvede dog ikke at vente længe. I 1275 EH (1858 e.kr.) blev den Osmanniske straffelov iværksat. Det følgende år (1859 e.kr.) blev **loven om handel og forretning indført**. I 1286 EH (1868 e.kr.) blev magasinet (*Al-Majallah Shar'iyah*) oprettet til transaktioner, fordi de retslærde (*'Ulema*) ikke kunne begrunde indførslen af civillovene, ligesom de havde gjort med tidligere dekretter. Altså tilsidesatte de civillovene for en tid og brugte magasinet (*Al-Majallah Shar'iyah*) som springbræt for at assistere til en justering fra *Ahkam Shar'iyah* til civillove. Derfor blev de Islamiske love ikke fremlagt på basis af styrken af deres beviser, men derimod i henhold til om de stemte overens med Fransk civillov.

I 1288 EH (1870 e.kr.) blev den Islamiske Stats domstole opdelt i to - de Islamiske domstole (*Mahakim Shar'iyah*), og de officielle domstole, og et regulatorisk system blev oprettet over dem begge. I 1295 EH (1877 e.kr.) blev en lov indført, for at modificere de officielle domstoles struktur, og i 1296 EH (1878 e.kr.) blev en lov angående principperne for individets rettigheder og **strafmæssige søgsmål** lagt på bordet. Altså tog de Vestlige love over for den Islamiske *Shari'ah*. Da tænkerne udførte dette blev politikerne bekymrede over vægten af Islamisk offentlig opinion. Ydermere, at Islam er det grundlag, hvorpå Staten er etableret på den internationale kampbane, og i den Islamiske verden, og at det er en Islamisk Stat, så blev disse regler adopteret, og *Fatawa* (juridiske domme) blev udgivet, som hævdede, at det var Islamiske love. Muhammed 'Ali og sine sønner, som var agenter for sine Franske herrer, behøvede ikke noget af dette i den Egyptiske provins, som de regerede over. Den gamle Egyptiske civillov blev kopieret fra den Franske civillov på Fransk, og derefter blev den oversat til Arabisk, for dermed at give en begrundelse. Vestlig lovgivning havde reelt erstattet Islams *Shari'ah* i praksis i den Islamiske Stat, hvilket ikke efterlod andet til Staten udover dens navn. De vestlige tanker og koncepter dominerede tænkerne og de uddannede folks sinde og også politikerne og hele det politiske medium og havde også en stærk indflydelse på alle andre kredse. Derfor var destruktoren af den Islamiske Stat allerede garanteret, og det eneste der var tilbage var hvornår, og ikke om, den Islamiske Stat ville blive destrueret.

Alt dette skete, fordi den Islamiske Ummah havde opgivet Islams regler angående styret og domstole; og hendes tillid til Islams evne til at behandle moderne problemer og følge med tiden var blevet rystet. Udover det begyndte de, som havde påtaget sig ansvaret for implementeringen af Islam, at overveje nødvendigheden af at forlade den og i stedet adoptere det kapitalistiske system. Alt hvad der var tilbage for disse folk var spørgsmålet om metoden for denne adaption.

Altså var den Islamiske Stats kollaps, og elimineringen af Khilafah-systemet, ikke nogen overraskelse. Ummahs tilstand nåede det stadie, hvor Sharif Hussein, som hævdede at være nedstammet fra datteren til Allahs Sendebud (saaws), og som regerede over Hijaz Emiraterne, erklærede krig imod *Khalifaen* fra den Hellige By, Makkah, og nabolaget omkring Allahs (swt) Ukrænkelige Hus. Han tog det skridt, at kæmpe denne krig ved siden af Englænderne, de førende *Kuffar*, og alligevel kunne man ikke finde en person i Ummah, som anså hans gerninger for at være vederstyggelige. Tydeligvis ville situationen aldrig være opstået, hvis Islam stadig kontrollerede og dominerede Ummahs tanker. Som om det ikke var slemt nok, så gjorde en officer i den Osmanniske hær, Mustafa Kemal, oprør imod *Khalifaen*, og oprettede en separat regering ved Ankara. Derefter kæmpede Kemal imod *Khalifaen*, besejrede ham og fjernede Khilafah-systemet fra Muslimernes liv. Trods det var der ingen i Ummah, som havde modet til at udfordre Kemal, eller kalde Muslimerne til at støtte *Khalifaen* i sin kamp imod Kemal. Derimod gik Ummah på Kemals side og meget få personer modsatte sig Kemal. *Khalifaen* faldt uundgåeligt, og Khilafah-systemet blev fjernet fra livets affærer.

Man burde spørge om dette kunne være sket, hvis Islam dominerede Ummahs tanker og følelser? Det var naturligt at formode, at elimineringen af Khilafah-systemet fra denne verden - når nu dets bevarelse og opretholdelse er ligeså vigtig for Muslimerne, som opretholdelsen af den Islamiske 'Aqeedah - ville forårsage voldsomme reaktioner og rystelser i den Muslimske verden, og hele Ummah. I virkeligheden var der ingen reaktion.

Der var ingen reaktion bortset fra individer i de Tyrkiske lande, som ikke kunne udvikle sig til masser, og fra et lille antal ubetydelige individer i de Arabiske lande. Tværtimod støttede de Arabiske folkeslag denne store forræder, Sharif Hussein, og hans sønner, Faisal og 'Abdullah, som løftede våben imod *Khalifaen*, og de kæmpede i de Engelske *Kuffars* hær imod den Islamiske Stats hære. De gik sammen med *Kuffar* for at dræbe og lemlæste Muslimerne. De Arabiske lande stod på samme side som Sharif Hussein's familie, og bakkede dem op uden at vise følelser for Khilafah. Følelser viste sig i nogle individer i Egypten, og manifesterede sig i form af poesi, og afholdelsen af en konference om Khilafah i 1924 e.kr., året hvor den blev elimineret. Det var Indiens folkeslag, som viste de største følelser og sorg over tabet af Khilafah.

Shawqi, må Allah (swt) være barmhjertig over ham, var blandt de Egyptiske poeter, som viste følelser for Khilafah, og dette viser sig i hans digt, som han komponerede som en sorg over tabet af Khilafah.

Han skrev: [side 35 i den Arabiske PDF version]

ونعيت بين معالم الأفراح
ودفنت عند تبلج الإصباح
في كل ناحية وسكرة صاح
وبكت عليك ممالك ونواح
تبكي عليك بمدمع سحاح
أحما من الأرض الخلافة ما؟
فقعدن فيه مقاعد الأنواح
قتلت بغير جريرة وجناح

عادت أغاني العرس رجع نواح
كفنت في ليل الزفاف بثوبه
شيعت من هلع بعبرة ضاحك
ضجت عليك مآذن منابر
الهند والهة ومصر حزينة
والشام تسأل والعراق وفارس
وأنت لك الجميع الجلائل مآتماً
يا للرجال لحرة مؤودة

**Bryllupssangene forvandlede sig til ekkoer af sorg,
Og din død blev bekendtgjort under tegnene på fryd,
Du blev iklædt på bryllupsnatten med dens klæde,
Og du blev begravet ved morgengryets tid,**

**Du blev eskorteret til din begravelse med klagesang, med tårer fra en leende
(person),**

I enhver omegn; og med beruselsens lidelse hos en ædru (person).

**Minareter og Manabir kaldte på dig,
Kongeriger og provinser råbte på dig,
Indien er fortvivlet og Egypten er bedrøvet,
Og hun råber på dig med strømmende tårer.
Ash-Sham, Irak og Persien spørger,
Er der nogen som slettede Khilafah i vores lande?
Alle de store og gode deltog i din begravelse,
De sad der på de sørgendes pladser,
O mænd! Se en myrdet nobelfødt (dame),
Hun blev myrdet uden synd eller skyld.**

Derefter fortsætter Shawqi så og beskriver dem, hvis krig imod Muslimernes fjende havde behandlet de sår Khilafah var blevet påført. Freden de indgik med de Allierede, som førte til mordet på, og elimineringen af Khilafah. Med deres egne hænder sønderrev og fratog de deres største mægtighed, og fjernede den skønneste juvel fra deres hals. Og på et øjeblik hurtigere end man kan forestille sig, ødelagde de tidernes mægtighed som de havde opbygget igennem århundreder. Han siger:

قتلتك سلمهمو بغير جراح
موشية بمواهب الفتحاح
ونضوا عن الأعطاف خير وشاح
قد طاح بين عشية وصباح

إن الذين أسست جراحك حربهم
هتكوا بأيديهم ملاءة فخرهم
نزعوا عن الأعناق خير قلادة
حسب أتى طول الليالي دونه

**Dem hvis krig behandlede dine sår,
Deres fred dræbte dig uden sår.
Med deres egne hænder sønderrev de deres mægtigheds klæde,
Broderet med erobrernes træk.
De tog den bedste halskæde fra deres hals,
Og fjernede det bedste tørklæde fra deres skuldre.
Respekten fra alle de lange dage, som var gået,
Var pludselig faldet ned.**

Herefter taler Shawqi så om Khilafahs bånd, og hvorledes dens knude blev brudt, når det var det mægtigste forhold som kunne knytte to brødre sammen og binde deres sjæle til hinanden. Den organiserede Muslimerne i et system, og stillede dem i en række under alle vilkår. Han viser at sådan en ond handling (destruktionen af Khilafah) kun kan gennemføres af en ond og skamløs person. Så siger han:

كانت أبر علائق الأرواح
جمعت عليه سرائر التراح
في كل غدوة جمعة ورواح
بالشرع عرييد القضاء وقاح

وعلاقة فصمت عرى أسبابها
جمعت على البير الحضور ورمما
نظمت صفوف المسلمين وخطوهم
بكت الصلاة وتلك فتنة عابث

**Et forhold hvis årsager og begrundelser blev brudt,
Det var det bedste forhold sjælene imellem,
På basis af gudfrygtighed samlede det dem som var tilstede, og måske,
Samlede det ovenpå denne (gudfrygtighed) endda de fraværendes
hemmeligheder,
Det lagde Muslimernes linjer og skridt i orden,
I enhver udgang og tilbagevendelse fra *Jumu'ah*,
Bønnen klagede og det er en intrige fra en violinist,
Med en *Shari'ah*, kontroversiel i afgørelse og uforskammet.**

Derefter erklærer han, at hvad denne onde og modbydelige man gjorde, er åbenbar *Kufr*, dvs. klar *Kufr*, som er blevet begået offentligt. Hermed refererer Shawqi til den noble *Hadeeth* fra Allahs Sendebud (saaws) hvor Sahabah (raa) spurgte ham (saaws):

”O Allahs sendebud, skal vi så ikke erklære krig imod dem?” Han (saaws) svarede:
”Nej, ikke så længe de opretholder bønnen iblandt jer, medmindre I ser åbenbar
Kufr.”

Shawqi ræsonnerer, at hvad denne uforskammede mand gjorde da han destruerede Khilafah, er ensbetydende med åbenbar *Kufr*, som man skal erklære krig. Han siger:

أفتى خزعبله وقال ضلالة
وأتى بكفر في البلاد بواح

***Fatwaen* han gav, er snyd, og hvad han sagde, er falskhed,
Han bragte den åbenbare *Kufr* ind i landet.**

Herefter giver han så Tyrkerne skylden, fordi de forblev tavse. Han siger om dem, at de lod Khilafah blive elimineret iblandt sig, og forstod ikke betydningen af hvad der skete; og de var kun blevet født til krig. De taler kun om krig, og de forstår kun krigens sprog. Shawqi vælger at miskreditere deres forståelse af denne horrible sag, og han siger derfor:

إن الذين جرى عليهم فقهم
إن حدثوا نطقوا بخرس كائب
خلقوا لفقهم كتيبة وسلاح
أو حوطبوا سمعوا بصم رمح

**Dem hans *Fiqh* (forståelse) blev overdraget til,
Er blevet født til kendskabet om krig og våben,
Hvis de talte, talte de som stumme kampe,
Og hvis de blev tiltalt, lyttede de med stumme spyd.**

Shawqi leder så efter en undskyldning for at angribe Mustafa Kemal, den han plejede at lovprise. Dette er fordi han betragter sandheden som noget der er mere helligt end folk, og derfor fortjener den mere støtte, og den mand, uanset hvor mægtig hans personlighed er, kan overvindes når han bliver angrebet med sandheden. Han siger:

<p>من كنت أدفع دونه وألاحي قلدته المأثور من أمداحي وقريع شهباء وكبش نطاح وأقول من ردّ الحقوق إباحي؟ وأحق منك بنصرة وكفاح أو حل عنك مواقف النصاح هرم غليظ مناكب الصفاح ترك الصراع مضعضع الألواح</p>	<p>استغفر الأخلاق لست يجاهد مالي أطوقه الملام وطالما هو ركن مملكة وحائط دولة أقول من أحيى الجماعة ملحد الحق أولى ممن وليك حرمة فامدح على الحق الرجال ولمهم ومن الرجال إذا انبريت لهدمهم فإذا قذفت الحق في أجلاده</p>
--	--

**Jeg søger de gode manerers (*Akhlaaq*) tilgivelse, for jeg er ikke utaknemmelig,
For den som jeg plejede at forsvare og argumentere for,
Hvorfor jeg giver ham skylden, skønt jeg ofte
Gav ham de bedste af mine lovprisninger.
Han er et kongeriges søjle og en stats væg,
Han er den største krigshelt og vædderen i en tomandskamp.
Ville jeg sige til den, som genoprejste samfundet, ateist?
Og ville jeg sige til den, som restaurerede rettighederne, anarkist?
Sandheden fortjener mere ukrænkelighed end dit venskab,
Den fortjener også støtte og kamp mere end dig,
Så lovpris folket og bebrejd dem på sandheden,
Eller afhold dig fra at give råd.
Der findes mænd hvis man satte sig for at udslette dem,
De er kolossale, med brede skuldre,
Men hvis man kaster sandheden mod deres kolossale krop,
Vil han forlade kampen med en ødelagt krop.**

Derpå beder han om at rådgive Mustafa Kemal, så han kan vende tilbage fra sin synd, fordi Kemal fjernede Islam som en verdensanskuelse og dens *Shari'ah* fra varetagelsen af Staten og livets affærer, og erstattede den med det Kapitalistiske

Kufr-system, Vestlig lovgivning, og en Verdensanskuelse som foreskriver, at man separerer religionen fra livets affærer (sekularisme). Shawqi siger:

أدوا إلى الغازي النصيحة يتصح	إن الجواد يثوب بعد جمحاح
إن الغرور سقى الرئيس براحه	كيف احتيالك في صريع الراح
نقل الشرائع والعقائد والقري	والناس نقل كئائب في الساح

**Giv rådet til denne *Ghazi*, så han tager imod det,
Væddeløbshesten vender sandelig tilbage efter ulydighed.
Hovmodigheden fyldte præsidenten med sin vin,
Hvordan kan det være din snilde med en afhængig af flasken?
Han overførte lovene og verdensanskuelserne,
Og folk som regimenterne, bæres og sættes i jorden.**

Så angriber han det Tyrkiske folkeslag, fordi de lod Mustafa gøre hvad han ville. For de løftede ham op på niveau med gud i deres hyldest af ham, og gav ham frie tøjler over sig, indtil han gjorde alt hvad Allah (swt) har forbudt. Kemal blev forundret over massernes hyldest og tilbedelse overfor ham. Det skete fordi Ummah ikke havde en høj grad af bevidsthed og en så uvidende Ummah ville ikke kunne sætte pris på niveauet af mægtighed, og ville heller ikke være parat til at dø for den, og hun ville ikke kende til mægtigheden, men kun som et skinnende fatamorgana. Shawqi fortsætter:

تركته كالشبح المؤله أمه	لم تسل بعد عبادة الأشباح
هم أطلقوا يده كقيصر فيهمو	حتى تناول كل غير مباح
غرته طاعات الجموع ودولة	وجد السواد لها هوى المرتاح
وإذا أخذت المجد من أمية	لم تعط غير سرابه اللماح

**Hans mor forlod ham ligesom det guddommelige spøgelse,
Hun spurgte ikke mere efter at have tilbedt spøgelse,
De gav ham frie hænder over sig ligesom Cæsar,
Altså begik han enhver ulovlig ting.
Massernes lydighed forundrede ham, og en stat
Hvortil majoriteten havde tilfredshedens kærlighed.
Hvis man tager mægtigheden fra analfabeten (Ummah),
Vil hun ikke få andet end dens skinnende fatamorgana.**

Så afslutter Shawqi sit digt ved at advare Muslimerne om konsekvenserne af destruktionen af Khilafah. Han forbød også Muslimerne at give Khilafah til Sharif Hussein, som havde forrådt Muslimerne ved at kæmpe på Englændernes side imod den Islamiske Stats hære. Shawqi går videre og giver en profeti om hvad der vil ske

nu hvor Khilafah er blevet nedlagt. Han advarer om, at der vil være mange, som kalder til falskhed og *Kufr*, for at vildlede Muslimerne væk fra Islams *Deen*. I enhver del af de Islamiske lande vil Muslimerne opleve et incitament til at forlade Islam, og afvige, fra sandhed til falskhed, og fra retledning til vildledning. Beviset, som enhver person skal følge, vil være fondene (bestikkelsen) og truslen. Med andre ord, det vil være løftet og truslen, guleroden og stokken, og så fremdeles. Han begynder med at give sin støtte til Khilafah i alle sine dage, og derefter kommer han til sin forudsigelse og siger:

لم يوحها غير النصيحة واح
 عن حوضها يبراعه نضاح
 وهوى لذات الحق والإصلاح
 حتى أكون فراشة المصباح
 وفتوح أنور فصلت بصفاحي
 وشبا يراعي غير ذات براح
 عزل يدافع دونه بالراح
 واليوم مد لهم يد الجراح
 يدعو إلى الكذاب أو لسجاح
 فيها يباع الدين بيع سماح
 وهوى النفوس وحقدتها الملحاح

من قائل للمسلمين مقالة
 عهد الخلافة في أول ذائد
 حب لذات الله كان ولم يزل
 إني أنا المصباح لست بضائع
 غزوات (أدهم) كللت بذوابلي
 ولت سيوفهما وبان فناما
 لا تبذلوا برد النبي لعاجز
 بالأمس أوهى المسلمين جراحة
 فلتسمعن بكل أرض داعياً
 ولتشهدن بكل أرض فتنة
 يفتي على ذهب المعز وسيفه

**Er der nogen som siger et ord til Muslimerne?
 Intet inspirerede det, men det er udelukkende et råd,
 Khilafahs æra fandt mig som den første til at forsvare,
 Dens domæne med en flydende pen (med blæk) i forsvar.
 Det var for kærligheden til Allah Selv og det vil fortsætte således,
 Og kærligheden til sandheden selv og til reformen.
 Sandelig, jeg er lampen og vil ikke gå tabt,
 Indtil jeg bliver som natsværmeren, draget til flammen (lampen).
 Adhams ekspeditioner blev kronet med mine ord,
 Og Anwars erobringer blev detaljeret i mine sider,
 Deres sværd er forgået og deres spyd delt,
 Og min pen rejste sig højt, uden vilje til at stoppe,
 Giv ikke Profetens klæde til inkompetente,
 En forsvarsløs, forsvaret med vinen.
 Førhen svækkede han Muslimerne med skader,
 Og i dag udstrakte han kirurgens hånd til dem.**

**I vil lytte i hvert eneste land til den, som kalder,
Til løgneren (*Musailima*) eller til *Sijaah*,
Og I vil bevidne i hvert eneste land en *Fitnah*,
Hvori denne *Deen* vil blive solgt for en ringe pris.
Fatawa blev givet til gengæld for guld, som tilhørte Al-Mu'iz, og hans sværd,
Og for sjælenes lyst og deres bestandige ondskab.**

Han refererede til Al-Mu'iz li-Deen Illah Al-Fatimi, for da han trådte ind i Kairo, løfte han både guld og sværd, og råbte: ”Dette er min stolthed og dette er min afstamning!” Så råbte folket til ham: ”Du er søn til datteren af Allahs Profet!” Shawqi siger i den sidste strofe, at disse *Fatawa* vil blive givet på dette grundlag, dvs. fondene og frygten.

Denne *****, som indikerer hjertets sorg over fjernelsen af Khilafah, var tilstede hos nogle individer, som kunne nå ud til hundredvis og endda tusinder af individer. Men individer er blot individer, og Khilafah besad ikke nok af dem, hvilket er derfor fjernelsen af Khilafah førte til destruktions af den Islamiske Stat, og fjernelsen af Islam fra det politiske liv og samfundet over hele jorden. Alligevel genererede dette ikke nogen følelser i den Islamiske Ummah som en helhed. Alt dette indikerer omfanget af det brud, som er fundet sted i den Islamiske Ummahs krop. Med Khilafahs destruktion begyndte *Kuffar* nu at regere over Muslimerne med den kapitalistiske levemåde i alle de Muslimske lande, og de indsatte regenter i deres sted, som var udvalgt blandt Muslimerne selv. Disse regenter havde et endnu større fjendskab til Islam end *Kuffar*, og de var meget optaget af at udslette Islam. Adskillige årtier senere, og den Islamiske Ummah forbliver stadig under *Kuffars* autoritet. Indflydelsen og styrken i *Kufr* er nået sådan en grad, at Ummah nu er tæt på destruktions rand og hvad der er tilbage imellem hende og dette punkt, er et spørgsmål om tid. Det eneste som vil frelse hende er Allahs (swt) Nåde for hun har intet tilbage hos fra Islam. Trods alt, er adskillelsen af *Deen* fra livet ikke en offentlig opinion, som er fremherskende over alle samfundets elementer, uden forskel imellem politikerne og masserne, uddannede og analfabeter, eller unge og gamle? Alle har adskillelsen af *Deen* fra livets affærer som en sag på grund af offentlig opinion.

Verdensanskuelsen som dikterer adskillelsen af *Deen* fra Statens affærer er en *Kufr* verdensanskuelse, og den som erkender den, er frafaldet Islam. Dette bevises med Allahs I Tale:

وَأَن أَحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ (المائدة 49)

”... Så styr iblandt dem med alt hvad Allah har åbenbaret.” [MOQ *Al-Maidah* 5:49]

Hvilket er det samme som benægtelsen af Hans I udtalelse:

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ (البقرة 110)

”... og oprethold bønnerne.” [MOQ *Al-Baqarah* 2:110]

Og af udtalelsen:

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا (المآءة 38)

”(Hvad angår) den mandlige og kvindelige tyv; hug deres (højre) hånd af (ved håndleddet).”

[MOQ Al-Maidah 5:38]

Og ydermere hvor Allah I siger:

وَأْتُوا الزَّكَاةَ (البقرة 110)

”... og giv Zakaah.” [MOQ Al-Baqarah 2:110]

Det er tydeligt, at verdensanskuelsen som dikterer adskillelsen af religion fra livets affærer er ensbetydende med benægtelse af disse *Ayaat* om styret (*Hukm*) og autoritet (*Sultan*), og de *Ayaat* om straffe (*'Uqubaat*) og transaktioner (*Mu'amalaat*), og indskrænker erkendelsen til de *Ayaat*, som kun omhandler verdensanskuelser og tilbedelse. Allah I siger:

أَفْتَوْمَثُونَ بَبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ (البقرة 85)

”... er det da en del af Skriften, som I erkender, men I benægter en anden del? Hvad er så resultatet for den som gør det blandt jer; andet end ydmygelse i dette jordiske liv, og på Opstandelsesdagen skal de blive tilskrevet den mest voldsomme straf.” [MOQ Al-Baqarah 2:85]

Og Han I siger:

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا (أولئك هم الكافرون حقا وأعدنا للكافرين عذابا مهيبا) النساء

151-150

”Sandelig, dem der benægter Allah og Hans Sendebud, ønsker at gøre en forskel imellem Allah og Hans Sendebud (ved at erkende Allah og benægte Hans Sendebude) med udtalelsen: ”Vi erkender en del men benægter andre dele”, og som ønsker at adoptere en vej imellem. De er i sandhed vantro. Og Vi har forberedt en ydmygende straf til de vantro.” [MOQ An-Nisaa 4:150-151]

Udover adskillelsen af *Deen* fra Staten i praksis, er sagen blevet et spørgsmål om offentlig opinion for hende dvs. den Muslimske *Jama'ah* i enhver lokalitet er begyndt at se effekterne af adskillelsen som et fællesskab og et spørgsmål om offentlig opinion. Selv der hvor de fleste individer ikke accepterer denne sag, men de betragter den som befolkningen har betragtet den. Er det ydermere ikke tilfældet, at forholdet som eksisterer imellem Muslimerne er på basis af venskab, nabolag og fælles interesser? Er det Islamiske Broderskabs bånd imellem Muslimerne ikke forsvundet,

så Muslimernes offentlige opinion ikke længere refererer til dette bånd imellem de forskellige Muslimske lande? Derimod, så taler den offentlige opinion i de Muslimske lande om forholdet, som er baseret på venskab, nabolag og at fremme de fælles interesser. I dag er der ingen der taler om det Islamiske Broderskabs bånd udover adskillige individer, skønt det eneste bånd, som vil binde Muslimerne sammen, er det Islamiske Broderskabs bånd, og intet andet.

Allah I siger:

إِتْمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةً (الحجرات 10)

”Sandelig folk med Iman er udelukkende ét broderskab!” [MOQ Al-Hujuraat 49:10]

Derudover sagde Allahs Sendebud r:

حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ حَدَّثَنَا اللَّيْثُ عَنْ عُقَيْلٍ عَنْ ابْنِ شَهَابٍ أَنَّ سَالِمًا أَخْبَرَهُ أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَخْبَرَهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يُسْلَمُهُ وَمَنْ كَانَ فِي حَاجَةِ أَخِيهِ كَانَ اللَّهُ فِي حَاجَتِهِ وَمَنْ فَرَّجَ عَنْ مُسْلِمٍ كَرْبَةً كَرَّبَهُ اللَّهُ عَنْهُ كَرْبَةً مِنْ كَرْبَاتِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَمَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

”Muslimen er en anden Muslims bror! ...”

[Saheeh Al-Bukhari, Kitab Al-Madhalim wal Ghasib, Hadeeth nr. 2262]

Sagen stoppede dog ikke der - men båndet imellem det samme folk udviklede sig til et bånd til hjemlandet (patriotisme) eller et bånd til racen (nationalisme). Var det ikke også tilfældet, at Muslimerne begyndte at betragte Tyrkeren i Syrien som en udlænding, Iraneren i Libanon som en udlænding, og Inderen i Hijaz også som en udlænding? Det vil sige Muslimer i de forskellige lande i den Islamiske Ummah, bliver betragtet som udlændinge. Provokeres Muslimerne ikke af kaldet til deres hjemlande, således at deres følelser vækkes; men der er ingen følelser for kaldet til at restaurere den Islamiske Khilafah og styret med Islam? Er de ikke også blevet overbevist om, at det er upassende at stå overfor den Kristne, og kalde ham en *Kaafir*, og at han i stedet blot skal betragtes som en borger.

Skønt Allahs I Tale vedrørende dette er:

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ
(المائدة 72)

”Sandelig de er Kuffar, dem som siger: ’Sandelig, Allah er Messias, søn af Maryam.’
Men Messias sagde: ’O Israels Børn! Tilbed Allah, min Herre og jeres Herre.’ [MOQ Al-Maidah 5:72]

Er det i dag ikke tilfældet, at Jihad betragtes som defensiv og ikke udspredelsen af Islam med fysiske midler? Er ”Politik er løgn og bedrageri”, ”Islam er Demokrati”, og ”Islam harmonerer med Socialisme”, og mange andre koncepter, som Islam betragter som *Kufr*, ikke dominerende koncepter, som Muslimerne bærer på i dag? Er

kriteriet for domsafsigelse imellem Muslimerne i dag ikke blevet gavn og interesse, til fordel for de Islamiske beviser? Er det ikke forstanden eller menneskets sind, som nu er blevet kriteriet for ret (*Husn*) og slet (*Qubh*), og ikke *Shari'ah*, som ikke underkaster sig det menneskelige sind? Var det ikke kriteriet for fjendskab til de Vestlige stater, som førte til at man kun betragtede dem som kolonialister, og ikke *Kuffar*? Er det ikke sandt, at Muslimer i dag anser tilbagevendelsen af Khilafah og restaureringen af Islams styre for at være en umulig drøm? Dette er Ummahs situation i dag - hvor hun ikke længere er en krop, som er blevet til en enhed på basis af en verdensanskuelse, hvorfra et system af regler og reguleringer udspringer.

I dag er Ummahs situation således at systemet, som burde regere over hende nu er blevet adskilt fra hendes *'Aqeedah* på en praktisk måde, og er blevet fjernet fra den offentlige opinions spillerum. Hun har nu fuldt ud accepteret denne situation i dag. Hvordan kunne Ummah forblive fuldstændig slavebundet, hvis hun var en folkegruppe som var i besiddelse af en kollektion af opfattelser, kriterier og overbevisninger, som udspringer fra en *'Aqeedah*? I dag er majoriteten af de opfattelser, kriterier og overbevisninger, som Ummah besidder, uislamiske, så hvordan skulle Ummahs entitet forblive uændret når faktorerne, som ville gøre Ummah til en stærk Islamisk Ummah er blevet ændret og svækket? Der er ingen tvivl om, at den Islamiske Ummah er på ruinens rand. Det er forkert at sige, at Ummah står ved en skillevej, fordi det skete for et århundrede siden da Ummah begyndte at adoptere og tage imod den Vestlige Kapitalismes tanker ved siden af Islams tanker. Det er også ukorrekt at sige, at Ummah er blevet ruineret, fordi det skete den dag Khilafah blev nedlagt og Allahs I styre forsvandt fra jordens overflade.

Nu er sagen om adskillelsen af *Deen* fra Staten, og dermed adskillelsen af Islams regler, blevet en accepteret offentlig opinion blandt Muslimerne i dag, og har deres tillid og loyalitet. Islams tanker er blevet overladt til den historiske fortid, som kræver en spirituel loyalitet fra nogle få individer, og frembringer fjendtlighed og foragt fra majoriteten af Muslimer i dag.

De Islamiske følelser for varetagelsen af Muslimernes affærer og hele verden eksisterer ikke mere. Følgerne af alt dette er, at den Islamiske Ummah nu er kommet til destruktionens rand, og intet står nu imellem hende og den destruktion. Faktisk ville det være korrekt at sige, at skyer fyldt med destruktion og ruin er i færd med at samle sig over den Islamiske Ummah, parat til dominere og udslutte hende.

O Muslimer!

Dette er realiteten af den Islamiske Ummah: Hun har mistet tilliden til Islams egnethed som et livssystem i den moderne tid. Islams tanker og dens syn på livet, er blevet separeret fra dette livs affærer. Den Islamiske lovgivning er blevet separeret fra staten. De betragter denne adskillelse af tanker og lovgivning som vital for livet, nødvendiggjort af vores eksistens og vores fremskridt blandt andre nationer. Altså er

Ummahs krise er en krise vedrørende tillid til Islams system, og ikke en krise vedrørende tillid til Islam. På grund af denne krise har Ummah mistet sin drivkraft, som plejede at gøre hende sulten efter livet. Hun har nået denne passive og ineffektive status, som har bragt hende til afgrundens rand, og tæt på tilintetgørelsen. Altså, sagen om den Islamiske Ummah handler om den mistede tillid, til hvad der udspringer fra Islams *'Aqeedah*, hvad angår tanker om livet, og systemer som organiserer forholdene. Det var et tab af tillid, som nåede den grad, at det blev en komplet overbevisning. Dette resulterede i tabet af den stærke motivation, som driver hele Ummah i livet. Dette er sagen, som vi kan identificere tydeligt, og den skal være det, som enten skal studeres eller behandles.

Det er en fejl at sige vores problem er den Islamiske *'Aqeedah* fordi det betyder at man anklager Muslimerne med hensyn til deres Iman, og dette er ikke korrekt, og desuden noget, som er meget farligt. Den Islamiske *'Aqeedah* er tilstede i enhver Muslim, men den har mistet tre vigtige ting.

1. Den har mistet sit forhold til tankerne om livet og de lovgivende systemer, og derfor er dens vitalitet formindsket. Dette er fordi, når den rationelle verdensanskuelse adskilles fra sine tanker, så dør den og bliver et livløst korpus.
2. Den har også mistet sin forestilling af hvad der kommer efter livet, så den overvejer ikke Dommens Dag og regnskabet i livet. Den skælver ikke mere på grund af Allahs straf, og den inciteres heller ikke af *Jahannam*, eller forskrækkes af Helvedesilden (*Al-Jaheem*). Derudover stiler den ikke efter *Jannah*, og længes heller ikke efter dens lyksalighed. Den tiltrækkes ikke af Paradisets bestandige lykke, som intet øje har set, og intet øre har hørt, og som et menneskes forstand aldrig har kunnet forestille sig. Den søger heller ikke Allahs Tilfredshed, som er det højeste mål for alle Muslimer.
3. Den har ligeledes mistet båndet imellem Muslimerne som et fællesskab med denne *'Aqeedah*, via det Islamiske broderskab. Altså er de blevet forskellige folkeslag og stater, forskellige forbindelser og familier; de er endda blevet individer, adskilt fra andre individer.

Disse tre ting i den Islamiske *'Aqeedah* er gået tabt fra Muslimernes sinde, og dermed er den blevet et livløst korpus. Hvad angår den Islamiske *'Aqeedah* i sig selv, så eksisterer den stadigvæk i enhver Muslim, og hver eneste Muslim siger stadig لا إله إلا الله ”*La ilaha ill Allah Muhammadur Rasoolullah*” (der findes ingen anden Guddom end Allah, og Muhammed er Hans Sendebud), selvom udtalelsen ikke bevæger et eneste hår på hans krop, og fremprovokerer heller ikke en eneste reaktion i hans hjerte eller en eneste af hans følelser, og driver ham heller ikke en centimeter i livet, og hindrer ham heller ikke i at være tilbagestående eller ramt af nedgang. Derfor har Muslimerne ikke mistet den Islamiske *'Aqeedah* men de har derimod mistet tilliden til hvad der udspringer fra denne Islamiske *'Aqeedah*.

Det er også vildledende at sige problemet har at gøre med økonomien, fordi dette betyder fattigdom er årsag til nedgang og fremskridt er årsag til oprejsning. Dette er uden tvivl ugyldig. Rigdom oprejsner ikke individet og oprejsner heller ikke Ummah, fordi oprejsning er den intellektuelle ophøjnelse (*Irtifa' Fikri*). Den korrekte oprejsning er den intellektuelle ophøjnelse, på basis af det åndelige grundlag. Når tanker eksisterer, vil denne oprejsning eksistere, og når tanker forsvinder, så vil der være forfald. Derfor er tanker i enhver nation den mægtigste rigdom, som den kan tilegne sig i livet, hvis det er en nyligt etableret nation. Denne rigdom er den mægtigste gave en generation kan give til en anden hvis nationen er gammel og dybt grundfæstet i tænkning. Hvis nationens materielle rigdom ødelægges, så er det muligt for den at blive restaureret hurtigt, så længe nationen bevarer sin intellektuelle rigdom. Men hvis den intellektuelle rigdom kollapser, og en nation fortsat kun bevarer sin materielle rigdom, så vil rigdommen snart formindske sig, og nationen vil vende tilbage til fattigdom; skønt realiteten af den Islamiske Ummah er således, at den er en af de rigeste nationer, hvis ikke den rigeste, når dens resurser bringes sammen i én stat, som Islam forlanger den skal være for alle Muslimer. For at økonomien ydermere kan vokse og udvikle sig fra blot at være landbrugsmæssig til landbrugsmæssig og industriel, således at industrien bliver spydspids, skal der være et incitament, som motiverer Ummah til at stræbe for økonomien. Dette stærke incitament udspringer ikke fra andet end tanken. Den allerstørste tanke er den intellektuelle verdensanskuelse, hvorfra tankerne om livet udspringer. Derfor er selve problemet ikke økonomisk, men derimod intellektuelt, dvs. det handler om tilliden til de tanker, som udspringer fra deres verdensanskuelse.

Det er overfladisk at sige, at problemet handler om uddannelse og videnskab. Fordi det betyder, at videnskab frem for tankerne er incitamentet skønt realiteten er således at tankerne er incitamentet og videnskaben bliver påvirket af tankerne i henhold til oprejsning, forfald, eksistens eller forsvinden.

Forskellen på tanke og videnskab er at tanker er synet på ting og handlinger for at kunne tage stilling til dem. Hvad angår videnskab så er det synet på selve tingene så at man kan tilegne sig viden om deres essens. Hvad der fastlægger livets retning er tanker og ikke videnskab. Hvis de fleste videnskabelige tanker, som en nation kommer frem til går tabt, så kan de genopdages af denne nation så længe den ikke mister sin tækningsmåde. Men hvis den mister sin tækningsmåde, dvs. mister sin tanke, vil den snart gå baglæns, og miste hvad end den havde af opdagelser og opfindelser. Selvom den Islamiske Ummah har et enormt antal af studenter og uddannede personer, som tæller millionvis, så er denne Ummah stadig tilbagestående indenfor opdagelser og opfindelser fordi hun ikke har tanker til at styre disse discipliner og videnskaber henimod et specifikt formål, hvilket vil drive hende til at tjene dette højere formål. Ydermere, så findes der eksperter og opfindere overalt i verden, som er ansatte. Det er muligt at bringe dem fra enhver nation som ansatte, men at bringe dem eller andre ligesom dem, vil ikke løse problemet, medmindre der er tanke. Altså drejer sagen sig om tanke.

Det er upræcist at sige problemet er relateret til lovgivning og love. Det ville betyde at kanoner er grundlaget for livet og staten, hvilket ikke er korrekt. Dette er fordi love og regler blot er løsninger til folkets daglige problemer, som (dvs. disse løsninger) udspringer fra synet på livet. Altså, kernen er synet hvorfra disse love udspringer og ikke selve lovene. Ser man ikke, at reglerne, som blev implementeret over ikke-muslimske borgere i den Islamiske Stat, var de samme som reglerne der blev implementeret over Muslimerne og der var ingen forskel på dem og Muslimerne i forhold til disse regler? Så Muslimerne og *Kuffar* var ligestillet foran dommeren og regenten.

Trods dette, så var Muslimerne i den Islamiske Stat et folk med et Budskab (*Risalah*), som var *Da'wah*-bærere, og oprejsning (*Nahda*) var eksemplificeret i dem. Dette var mens *Kuffar* var under Islams skygge, og betalte *Jizyah* med villig underkastelse og en følelse af underdanighed. Er det ikke tydeligt i dag, hvordan Muslimerne i de fleste områder af verden får den Vestlige lovgivning og love applikeret over sig, mens de stadig erkender den Islamiske '*Aqeedah*, hvorimod disse love ikke udspringer fra deres '*Aqeedah*, men de udspringer derimod fra hvad der var blevet til offentlig opinion iblandt dem? Trods dette indhentede de ikke Vesten i henhold til *Nahda* (oprejsning), og de er heller ikke intellektuelt eleveret. De er stadig degraderet og bagved Vesten med århundreder og generationer selvom de Vestlige love er blevet applikeret over dem siden 1918. Alt dette indikerer, at sagen ikke drejer sig lovgivning og love, men derimod synet på livet hvorfra lovene udspringer. Det handler med andre ord om at gøre Islams '*Aqeedah* til kilden for lovene, og tilliden til deres egnetted eller at få loven til at udspringe fra en '*Aqeedah*. Problemet vedrører derfor tillid til lovene, i henhold til, at de udspringer fra denne '*Aqeedah*, dvs. problemet er relateret til synet på livet, eller hvad der er kendt i den moderne tid som 'ideologi'.

Derfor er problemet relateret til Muslimerne som en Ummah og som en Islamisk Ummah. Den Islamiske Ummahs problem løses ikke ved at frembringe den Islamiske '*Aqeedah* i hende (på ny), og heller ikke ved at styrke økonomien, eller ved at hæve niveauet af uddannelse og kultur. Det løses heller ikke gennem reform af lovgivningen, eller skabelsen af en konstitution og love for hende. Løsningen er tværtimod at forbinde hendes '*Aqeedah* med hendes konstitution og love. Derimod går løsningen ud på at få den absolutte overbevisning (erkendelse?), som stemmer overens med realiteten, og er tilstede i Ummah, til at fokusere på tankerne og *Ahkam Shar'iyah*, som er udledt fra Bogen (dvs. Qur'anen) og Sunnah, og hvad end Bogen og Sunnah har indikeret er *Shari'amæssige* beviser. Med andre ord, det handler om at skabe tillid til de tanker og systemer, som udspringer fra den Islamiske '*Aqeedah*. Dette er den præcise og specifikke løsning.

Hvad angår hvorledes vi skal løse dette problem, så er løsningen begrænset til at vende tilbage til punktet hvorfra fejlen skete, for at rektificere denne fejltagelse, og

det er intet mere end dette. Altså er Muslimerne stadig Muslimer trods deres nuværende situation. Deres *'Aqeedah* er stadig Islamisk. Grundlæggende, så er Islam stadig Bogen og Sunnah, ligesom den var på Allahs Sendebuds r tid. De udledte *Ahkam Shar'iyah* er stadig ligesom de var under den tidsperiode, hvor de for første gang blev udledt, dvs. i de Umayyadiske eller Abbasidiske æraer. Udledningsmetoden er stadig som den var i tidsperioden, hvor faget om principperne for Islamisk Jurisprudens (*Usul ul-Fiqh*) blev grundlagt. Der er ingen mangler blandt Muslimerne i deres Iman på Islam, og der har heller aldrig været nogen ændring i Islam. Derimod er der kun den rystede tillid til de tanker og regler, som udspringer fra den Islamiske *'Aqeedah*. Dette resulterede i svagheder i Ummahs entitet og i Statens entitet. Og det førte i sidste ende til destruktions af Staten, og drev Ummah til vejen mod deres destruktions, indtil det førte hende til afgrundens rand, tæt på udslettelse. Altså skal løsningen findes ved at man vender tilbage til punktet hvorfra fejlen begyndte, dvs. ved at behandle den rystede tillid til de tanker og regler, som udspringer fra den Islamiske *'Aqeedah*. Det var dette chok, som destruerede staten, og næsten udslettede Ummah. Løsningen formål er at genoprejse Ummah, og reetablere Staten, for at genoptage den Islamiske levemåde, og bære den Islamiske *Da'wah* til verden. Dette er sagen, og dette er problemets kerne.

Nogen siger, at tillid kommer fra overbevisningen (*Qana'ah*) om en tings korrekthed og sanddruelighed, og at denne overbevisning kommer fra følelserne. Altså kommer overbevisningen til mennesket uden beviser og vil gå væk fra mennesket uden beviser. Derfor opnås overbevisning ikke med beviser og logik (*ManTiq*) men ved at frembringe en overbevisning som kommer tilfældigt og går væk tilfældigt. Denne udtalelse er ugyldig, og ikke overensstemmende med realiteten. Det er korrekt, at tillid opstår på grund af overbevisningen om en tings korrekthed og sanddruelighed, dvs. med dens overensstemmelse med realiteten, eller med den naturlige disposition (*FiTrah*). Men den opstår (ydermere) på basis af et bevis, som etablerer tingens korrekthed og sanddruelighed. Dette bevis kan være intellektuelt, og forbundet til følelserne, dvs. det rationelle bevis har etableret sagens korrekthed og sanddruelighed, og personen føler dybt dens korrekthed og sanddruelighed.

Eller han kan føle dens korrekthed og sanddruelighed, dog uden et rationelt bevis, som kan bevise den; men ved at gøre det gentagne gange, så opnås overbevisningen og tilliden udvikles. Altså kommer tillid ikke ved et tilfælde, og den mistes ikke ved et tilfælde. Derimod kommer den ved gentagne gange at bevise, at tanken er i overensstemmelse med realiteten, eller med den naturlige disposition (*FiTrah*), intellektuelt eller følelsesmæssigt, dvs. ved gentagne gange at bevise tingens korrekthed og sanddruelighed. Den mistes også ved at man gentagne gange beviser tankens ukorrekthed og falskhed. Dette er hvad der vil frembringe denne overbevisning, og dette er også hvad der vil ryste tilliden og få den til at forsvinde. Dette betyder, at før man kan frembringe tillid, så skal sagens korrekthed og sanddruelighed bevæge sig fra punktet, hvor dens bevis etableres, til punktet hvor den er indlysende. Det vil finde sted ved gentagne gange at bevise dens korrekthed og

sanddruelighed med beviset, rationelt og gennem følelserne. Ligesom det er besværligt at frembringe tillid, især i en atmosfære af tvivl, på samme måde er det besværligt at ryste tilliden, især i en atmosfære af Iman. Det var besværligt for *Kuffar*, Vesterlændingene, at ryste tilliden til de Islamiske *Shari'a*-reglers egnethed til at løse den moderne tidsalders problemstillinger når atmosfæren var præget af Iman. Ligeledes er det ikke nemt for dem der arbejder for Islam i denne atmosfære af tvivl, at restaurere tilliden til Islams egnethed, dvs. at konsolidere det Islamiske syn på livet eller den særskilte levemåde, som er den Islamiske ideologi.

Tillid kan kun indplantes i Muslimerne og resten af befolkningens sinde ved at etablere det intellektuelle og følelsesmæssige bevis angående de Islamiske tanker og reglers korrekthed og sanddruelighed. Derfor bør det første skridt i restaurering af tilliden, for at genoprejse Ummah og etablere Staten, være at de håndgribelige hændelser og aktuelle begivenheder skal afspejle de Islamiske tanker og reglers korrekthed, sanddruelighed og egnethed. Dette vil indlede de intellektuelle og følelsesmæssige beviser, hvilket vil frembringe denne overbevisning om korrektheden og sanddrueligheden, som så vil frembringe tilliden. Hvad angår hvorledes man får disse hændelser til at afspejle dette, så vil det blive gjort, ved at man bærer den Islamiske *Da'wah* med den politiske metode. Dette sker ved at arbejde for at oprette den Islamiske Stat via de Islamiske tanker, som har en realitet ifølge hvilken folket vekselvirker med hinanden, hvormed deres tanker er relateret til livets affærer, eller selve organiseringen af forholdene. Med andre ord, det er med det politiske arbejde, for at etablere den Islamiske Khilafah, via udspredelsen af de Islamiske tanker og kampen på denne vej.

Dette er fordi folk regeres af en eksisterende myndighed, som er blevet taget af regenter, som var blandt dem eller fra andre. Disse regenter varetager borgernes affærer med specifikke tanker og love. Denne varetagelse udføres med specifikke tanker til specifikke hændelser, dvs. specifikke problemer behandles med specifikke løsninger. Så disse hændelser er håndgribelige og sanselige, og deres løsninger er håndgribelige og sanselige, og deres resultat, i henhold til at afstedkomme interessen og opretholde den, er også sanselig. Alt hvad der kræves af dem, som arbejder for at etablere den Islamiske Stat ovenpå ruinerne af dette styresystem, er at de henleder folkets opmærksomhed til disse løsnings korrupsion, dvs. til ugyldigheden af de tanker og regler, hvormed disse hændelser behandles. De skal også demonstrere, at den korrekte løsning til slige hændelser, er en særskilt tanke eller en særskilt regel, og at dette er Islams tanke og Islams regel. Altså applikeres den Islamiske tanke eller den Islamiske regel over den aktuelle hændelse. Dermed forstås realiteten af reglen og dens betydning opfattes, hvilket vil provokere tænkningen, og incitere følelserne. Hvad angår at demonstrere ugyldigheden af de tanker og regler hvormed regenterne behandler disse hændelser, så er det ikke korrekt at gøre dette i henhold til at realisere eller ikke realisere en interesse. Derimod skal opklaringen være ud fra den betragtning, at de er *Kufr* tanker eller *Kufr* regler. Det er ikke korrekt, at deres ugyldighed demonstreres ved at påvise, at de ikke afstedkommer en interesse, eller at

en skade forårsages af disse tanker og regler, eller at de ikke bevarer en interesse, eller at de forspilder en interesse. Derimod skal deres ugyldighed demonstreres ved at påvise, at de er uislamiske regler, og at de er *Kufr* regler, og at styre med dem, vil sige at styre med *Taghoot*. Ugyldigheden, som skal påvises er, at de er *Kufr* tanker og regler, fordi sagen drejer sig om *Kufr* og Islam, og ikke interesse eller skade. Ligeledes når den korrekte løsning påvises som en bestemt tanke eller regel, og det er Islams tanke eller regel, så ville det ikke være korrekt at påvise dens egnethed, og forklare dens korrekthed i henhold til at realisere en interesse, eller fjerne en skade. Derimod skal dens korrekthed påvises, og dens egnethed forklares på basis af, at det er en *Hukm Shar'i* ved at bringe dens *Shari'amæssige* bevis fra Bogen (dvs. Qur'anen) og Sunnah, eller fra et princip som er udledt fra Bogen og Sunnah, eller ud fra den betragtning, at det er en forgrening eller en sag med forbindelse til en *Hukm Shar'is* forgreninger og sager, hvis beviser er velkendte.

Dette er måden hvorpå ugyldigheden af specifikke løsninger som regenterne behandler specifikke problemer med, påvises, og hvormed korrektheden og gyldigheden af Islams tanker og regler, ligeledes påvises. Altså skal løsningen til aktuelle hændelser være direkte forbundet til den Islamiske '*Aqeedah*. Så den Islamiske '*Aqeedah* tages som det eneste grundlag, hvorpå disse tanker og regler anskues. De betragtes ud fra Islam og *Kufr*, og intet andet. Fordi regler i verden er enten Islams regler eller *Kufr* regler, og der findes ingen tredje kategori. Man kan også sige at hele verden enten er *Dar ul-Islam* eller *Dar ul-Kufr*, og der findes ingen tredje kategori. Derfor skal afkræftelsen af tanker og regler ske udelukkende på dette grundlag dvs. Islam eller *Kufr* og intet noget andet. Så vi bør sige om en tanke eller en regel, at den er *Kufr*, hvis den er *Kufr*, eller at den er *Haram*, hvis den er *Haram*, og det *Shari'amæssige* bevis vil vise, at den er *Kufr*, og det *Shari'amæssige* bevis vil vise, at den er *Haram*. Man bør forklare folk at den der adopterer en uislamisk tanke eller regel, vil forlade Islams fold og dermed begå *Kufr* og frafald (apostasi), hvis tanken eller reglen hører ind under Allahs I påbud vedrørende Iman, ligesom tanken om at adskille religion fra staten, eller at give penge til oprettelse af en kirke. Han vil begå en synd, og vil blive straffet for den i helvedesilden, hvis tanken eller reglen var fra Allahs I påbud, som er relateret til handlinger, og ikke til Iman, såsom tanken om nationalisme, eller at tage et rentebaseret lån i banken. Altså skal grundlaget for tankerne og reglerne være den Islamiske '*Aqeedah*, og deres kriterier skal være Islam og *Kufr*, og *Halal* og *Haram*. Altså bedømmes deres falskhed eller korrekthed på dette grundlag og ifølge disse kriterier.

Når opmærksomheden henledes til de aktuelle løsningers korrupsion, så gøres det for at opklare korrupsionen i det eksisterende samfund, dvs. korrupsionen i de eksisterende forhold imellem folk. Deres korrupsion opstår ikke ud fra det faktum, at de realiserer en interesse, eller forhindrer skade, eller det modsatte. Derimod er den et resultat af korrupsionen ved det livssyn som kontrollerer forholdene, og hvorfra disse løsninger udspringer. Det er derfor vi skal forbinde løsningerne til deres grundlag, og

deres fejlagtighed skal forklares i henhold til falskheden i deres grundlag og ikke interesse eller skade.

Altså er det uundgåeligt, at løsningerne skal forbindes til den *'Aqeedah* hvorfra de udspringer. Løsningerne skal så udfordres ud fra den betragtning, at de udspringer fra en korrupt verdensanskuelse. Med andre ord, så skal de udfordres som *Kufr* regler og tanker, uanset tilstedeværelsen eller fraværet af en interesse. Derfor er det afgørende, at udfordringen af eksisterende forhold blandt folk, udføres ud fra den vinkel, at det er forhold, som er etableret på basis af *Kufr* tanker og regler, og udfordringen skal være koncentreret om dette grundlag. Det er fordi formålet med at udfordre dem er at ændre det eksisterende samfund i og med det er et uislamisk samfund, og at fjerne de nuværende tanker og regler i og med det er *Kufr* tanker og regler. Dette gøres for at etablere et Islamisk samfund, og frembringe Islams tanker og regler i de eksisterende forhold imellem folk. Så formålet går ud på at gøre det Islamiske syn på livet fremherskende, og gøre den Islamiske levemåde til folkets levemåde lige meget om de er Muslimer eller ikke-muslimer. Det vil ikke blive opnået ved at forklare fordele og ulemper. Det vil kun blive opnået, ved at gøre den Islamiske *'Aqeedah* til det eneste livsgrundlag, og *Halal* og *Haram* til det eneste handlingskriterium.

Så problemet vedrører, at restaurere tilliden til Islams tanker og regler, i og med det er Islamiske tanker, og udledte regler fra Bogen (dvs. Qur'anen) og Sunnah, eller hvad Bogen og Sunnah peger på som beviser. Det handler ikke om at restaurere tilliden til Islams tanker og regler, på basis af interesse eller skade. Den direkte handling som skal påtages, er angrebet imod de eksisterende forhold hvis falskhed og korrupsion kommer fra det (livs)syn, hvorfra forholdene udsprang. Derfor er det afgørende, at angrebet imod de eksisterende forhold dvs. imod de tanker og regler hvormed regenterne varetager folks affærer og løser deres problemer, bliver et angreb imod disse *Kufr* tanker og regler, i deres kapacitet som værende *Kufr*, med de Islamiske tanker og de Islamiske regler i deres kapacitet som værende Islamiske, og intet andet. Det er her den heftige kamp finder sted, dvs. omkring disse tanker og regler. Det er en ideologisk kamp, hvori sinde og hjerter støder sammen intellektuelt og følelsesmæssigt, hvilket slår gnister og dermed skinner sandhedens lys og dens storhed stråler og de nuværende tanker og følelsers korrupsion bliver tydelig ved at demonstrere korrupsionen i det (livs)syn de udsprang fra. Så mærker Muslimerne forbindelsen imellem disse *Kufr* doktriner, og deres udspring fra et *Kufr* (livs)syn, ligesom en *Kaafir* og hykler mærker det, fra den intellektuelle kamp og dybe diskussion, at dette *Kufr* (livs)syn er fejlagtigt, og at det Islamiske (livs)syn er korrekt.

Derefter vil folket mærke de eksisterende regimers korrupsion, og korrektheden ved Islams styre (*Hukm*). Hermed vil de håndgribelige hændelser og aktuelle begivenheder afspejle korrektheden og sanddrueligheden i Islams tanker og regler, og der vil være overbevisning om dem. Fra denne overbevisning vil tilliden til disse tanker og regler alene udvikle sig til udelukkelsen af alle andre tanker og regler, som

er tilstede i verden. Når denne overbevisning bliver almindelig blandt folk og tilliden bliver koncentreret i sindene, og der er offentlig opinion som udspringer fra en generel bevidsthed, vil oprejsning uden tvivl være sivet ind i Ummah, og hun vil have etableret staten, uanset hvilke hindringer, der stod i vejen for hende. Dette er fordi, at de dynamiske tanker blæser den stærke politiske magt væk, og destruerer enhver falsk tanke og enhver korrupt regel. Det er denne metode, som får begivenhederne og hændelserne til at afspejle korrektheden og sanddrueligheden ved Islams tanker og regler. Den går ud på at engagere os i politik på basis af Islam ved at udsprede Islams tanker og regler på det politiske grundlag. Det vil med andre sige at bære den Islamiske *Da'wah* ifølge den politiske metode. Følgelig forstår vi hemmeligheden bag den kampagne, som *Kuffar* påtog sig, ved hjælp af deres Muslimske agenter, at distancere Muslimerne fra politik, at drive dem væk fra politik og få politik til at virke i modstrid med Islams sublime natur og spiritualitet. Vi indser også hemmeligheden bag kampen, som blev udkæmpet af de vantro (*Kaafir*) stater og regenterne, som er agenter for *Kuffar*, imod de Islamiske politiske bevægelser. Disse er de eneste entiteter, som vil oprejse Ummah, etablere Staten, angribe *Kufr*, og returnere storheden til Islam. Ummahs tillid vil ikke vende tilbage, den Islamiske Ummah vil ikke blive oprejt, den Islamiske Khilafah vil ikke blive etableret, og den Islamiske Stat vil ikke vende tilbage, medmindre man engagerer sig i politik på basis af Islam.

Derfor går sagen hvad angår at frelse Ummah fra udslettelse ud på at restaurere hendes tillid til korrektheden, sanddrueligheden og egnetheden ved Islams tanker og regler. Det opnås ved at få begivenheder og hændelser til at afspejle denne korrekthed og sanddruelighed, så den absolutte overbevisning dermed kan tilegnes. Det er med andre ord gennem at bære den Islamiske *Da'wah* på dens politiske bane, dvs. gennem arbejdet for at bringe den Islamiske Khilafah tilbage, via udspredelsen af de Islamiske tanker og kampen for denne sag. Det er denne bane, hvormed Allahs Sendebud r tilvejebragte den Islamiske Ummah, og den Islamiske Stat. Udover det faktum, at det er en håndgribelig realitet, som driver personen til at tage denne bane, og ikke adoptere nogen anden bane, er det en *Hukm Shar'i*, som Muslimen skal forholde sig til, og han skal holde sig til dens bane og ikke følge nogen andre baner. Altså er dette alene den bane som Muslimer er pålagt at følge. Så det eneste arbejde Muslimer er forpligtet til at påtage sig i dag, før de påtager sig nogen som helst anden handling, er etableringen af den Islamiske Stat, dvs. genetableringen af den Islamiske Khilafah. Metoden for dette er den intellektuelle og politiske omvæltning, som destruerer de falske tanker, og nedriver det korrupte styre.

Dette rejser et spørgsmål: Hvad vil Islams tanker opnå i den Islamiske verden, altemens *Kufr* har dækket hver eneste del af den? *Kufr* love behandler forholdene imellem individer, og forholdene imellem stater, som er til stede i den Islamiske verden, og blandt deres borgere, er også etableret på basis af *Kufr* reglerne. Muslimske sinde og følelser er også domineret af *Kufr* tanker. Hvad kan de Islamiske tanker opnå, altemens *Kufr* bliver implementeret i alle livets aspekter, og Islam kun

eksisterer i moskéer, kopier af Qur'anen, og et mindretal af Muslimer? Svaret til det spørgsmål er, at ethvert samfund i verden lever indenfor to tykke mure, som hindrer de fremmede tanker og følelser i at infiltrere det. **Den første** er den eksterne mur, som er den grundlæggende verdensanskuelses mur, dvs. den omfattende tanker vedrørende universet, mennesket og livet, hvad der gik forud for dette jordiske liv, og hvad der vil komme efter det og det jordiske livs forhold til hvad der gik forud for det, og hvad der vil komme efter det. **Den anden** mur er systemernes mur, som behandler folkets forhold og deres levemåde. Når man ønsker at omvende dette samfund via dets eget folk og ændre det fundamentalt, så skal man angribe den eksterne mur først, med den nye verdensanskuelse, og angrebet på den eksterne mur skal være forbundet til angrebet på den interne mur. Men dette angreb på den interne mur, skal være baseret på tanker hvormed den eksterne mur angribes. Altså vil dette angreb producere en intellektuel kamp imellem de gamle tanker og de nye tanker. Politisk kamp vil også finde sted, indtil den eksterne mur rives ned. Med dens nedrivning vil den interne mur være destrueret, og den intellektuelle og følelsesmæssige omvæltning vil finde sted. Altså vil der være en politisk omvæltning, dvs. hele samfundet vil ændre sig, og regeringen og resten af forholdene vil ændre sig. Dette er hvad Allahs Sendebud r forsøgte i samfundet i Makkah, og hvad han faktisk opnåede i samfundet i Madinah. En intellektuel og fysisk styrke er nødvendig, for at nedlægge et samfund som dette. Angående samfundet i dag i de Islamiske lande så har det kun en mur, som er den interne mur. Det er ikke nødvendigt for hele muren at blive fjernet af det intellektuelle angreb, derimod vil et enkelt hul være nok til at komme ind og tage magten. Så vil den blive revet ned på én gang med et omvæltende slag indefra, så længe den udvendige mur ikke eksisterer. Dette er fordi, at det besværlige ligger i at fjerne den eksterne mur, og det ville ikke være muligt at komme ind i samfundet, medmindre man destruerer den først. Men så længe der ikke er nogen ekstern mur, vil arbejdet være meget nemmere, end hvis der havde været en. Det er derfor, at sagen ikke kræver andet end at angribe de tanker og regler, hvorpå den indvendige mur er etableret, og opklare de Islamiske tanker og regler, som i sig selv er Ummahs verdensanskuelse, for at bringe tilliden til dem tilbage. Dermed vil det være nemt at lave en åbning, og genopbygge samfundet.

Derfor vil arbejdet ikke sige, at udsprede de Islamiske tanker i et *Kafir* samfund, men derimod at udsprede de Islamiske tanker til Muslimer i et ikke-islamisk samfund. Med andre ord, det vil ikke sige, at invitere *Kuffar* til at blive overbevist om Islam; derimod går det ud på at kalde Muslimer til at arbejde for, og med Islam via metoden som foreskriver udsprelsen af Islams tanker og kampen på deres vej. Selvom det er en særdeles hård og besværlig opgave, så er det det eneste produktive arbejde, og det er meget nemmere, end at arbejde i et *Kafir* samfund.

Men man skal vide, at vores fjender, *Kuffar*, ikke vil lade os arbejde for at oprejse den Islamiske Ummah, og etablere den Islamiske Khilafah. De vil ikke give os lov til at restaurere tilliden til Islams tanker og reglers korrekthed, sanddruelighed og egnethed. Tværtimod vil de hindre os i at påtage os arbejdet på forskellige måder, ved

hjælp af forskellige midler. Grunden til, at de rystede den Islamiske Ummahs tillid til sin Deens tanker og regler var fordi (de ønskede), at destruere hendes Stat, og knuse hende fuldstændigt. De påførte et knusende nederlag, som destruerede den Islamiske Stat, og ledte den Islamiske Ummah på vejen mod degradering indtil hun var på randen af udslettelse. Vil de så tillade hende at vende tilbage som en Islamisk Ummah, hvor den Islamiske Khilafah bliver etableret over hende, og hun er under skyggen af Islams flag for at genoptage overdragelsen af hendes *Risalah*, ved at bære den Islamiske *Da'wah* til verden? De vil aldrig tillade hende at gøre det; derimod vil de bekæmpe hende intenst. Altså skal arbejdet påtages imod deres vilje, ved at stræbe imod dem og deres agenter og generere offentlig opinion og endda offentlig bevidsthed som vil feje *Kuffar* væk fra den Islamiske vej. Derfor er det ikke besværligt at udsprede tankerne til Muslimerne, for at oprejse Ummah og etablere Staten, men derimod at være standhaftig i kampen imod *Kuffar* og hyklere, mens man udspreder Islams tanker.

Kafir staterne, som bevidnede den Islamiske Stat og det Islamiske styre, især Englænderne, Franskmændene og Russerne, vil bekæmpe os fordi de har set det ideologiske kald til Islam i den Islamiske Ummah og de har sanset Jihads styrke og kontinuitet i den Islamiske Stat for at beskytte Islam og bære dens kald. De så også at den Islamiske Stat var den førende stat i mange århundreder, og derfor har de smagt smerten fra Muslimers sværd og de Islamiske tankers styrke. Så blot at nævne Islam skræmmer dem, og de ryster af frygt for tanken om dens tilbagevendelse ved den Islamiske Khilafahs genankomst og oprejsningen af den Islamiske Ummah. *Kafir* staterne i dag, især Englænderne, Franskmændene, Amerikanerne og Russerne ved meget godt, at når dens Ummah igen oprejses og dens Stat vender tilbage, vil Islam ikke lade nogen stat stå i vejen for den, og ingen ideologi vil udfordre den. Altså vil Kapitalismens råddenskab blive fjernet af Islams tanker og regler, og den latterlige ateistiske Kommunisme vil blive omdannet til støv af den intellektuelle oprejsning af Islams tanker og regler, som er bygget på dens solide åndelige grundlag. Dette betyder, at tilbagevendelsen af den Islamiske Stat som førende nation på verdensarenaen er noget som ingen af *Kuffar* vil acceptere. Derfor skal vi være agtpågivende overfor *Kuffar* og deres taktik og manøvrer, og vi skal opfatte med en fuld bevidsthed og værdsættelse, at det besværlige ligger i mødet med vores fjender, Islams fjender blandt *Kuffar* og hyklere, og ikke i udsprelsen af Islams tanker.

Både England og Rusland har smagt den Tyske hær's katastrofer, og det er derfor, at de arbejder på trods af modsigelserne i deres værdier, for at holde Tyskland opdelt og svag, og står som en hindring for at den får sin magt tilbage; og de modstår enhver handling som kan styrke den så den Tyske hær ikke vender tilbage da den vil udgøre en trussel for dem. Amerika og England betragter Sovjetunionen som en trussel for dem og deres ideologi. Det er derfor de arbejder for at bekæmpe den og bekæmpe dens ideologi med ethvert middel og adskillige manøvrer, til den grad, at Amerika har den holdning, at Amerikanske borgere ikke kan være i sikkerhed, medmindre Sovjetunionen slettes fra (verdens)kortet, og Kommunismen tilintetgøres. Dette er

situationen med Tyskland og Rusland, hvor hadet til dem er mindre end hadet til Islam og Muslimerne. Dette er fordi det er et nyt had, hvorimod hadet til Islam er historisk og traditionelt, og beskæftiger kernen i deres tanker og følelser. Det er derfor, at de opdelte de Islamiske lande i stater og folkeslag. De bekæmper fortsat Islam intellektuelt og politisk med skjult foragt. De gjorde alt dette, så den Islamiske Stat ikke vender tilbage og så den Islamiske Ummah ikke oprejses. Dette skal forstås af Muslimerne og reflekteres over, fordi dette er årsagen til nedgangen mod en endelig vanærelse. Det er det, som hindrer os fra det liv, som Allah I foreskrev Sine slaver.

Vores fjende har ændret vores had til dem fra Iman og *Kufr* til et had til Kolonialisme og Imperialisme. Det ændrede sagen fra Muslimernes had til *Kuffar* til de koloniseredes fjendskab til kolonialisterne; og ændrede vores had fra Muslimers had til patrioters had til fremmede (udlændinge). Dermed fik de os til at glemme nederlagets bitterhed i vores kapacitet som Muslimer, og fjernede det faktum fra nederlaget, at det var et nederlag for Islam af *Kufr*. Dette blev gjort for at vores kamp imod dem skulle ændre sig fra at være en Jihad hvori vi søger Jannah og Allahs I tilfredshed, til at blive en billig kamp, såsom demonstrationer og protester for at opnå selvstændighed, dvs. at separere os fra resten af Islams lande. Derfor skal vi returnere kampen imellem os og dem til dens oprindelige grund: **En kamp imellem Islam og *Kufr*, som finder sted imellem Muslimerne og *Kuffar***, fordi kampen imellem dem og os er ikke kun fordi de er kolonialister, men fordi de er *Kuffar* og kolonialister. Med andre ord, det vigtigste aspekt er, at de er *Kuffar*, og grunden til, at vi bekæmper dem, er deres *Kufr*. Altså skal vi vide hvem vores fjende er, og tage ham som en fjende. Hvis vi ikke kender den korrekte natur af fjendskabet imellem os og dem, og årsagen som gør dem fjendtlige overfor os, kan vi ikke frelse os fra deres handlinger, og så kan vi ikke overvinde dem. Hvis vi ikke tager dem som en fjende, vil vi uden tvivl underlægge os deres kontrol, og være afhængig af deres nåde. Han I siger:

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا

”*Shaytan er visselig en fjende for jer, så tag (behandl) ham som en fjende!*” [MOQ *Fatir* 35:6]

Qur’anen har nævnt måden, hvorpå vi bør behandle *Kuffar* i tydelige *Ayaat*, som alarmerer ens tænkning, og som vækker intellektet og inciterer følelserne. Han I sagde:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْفُونَ إِلَيْهِمْ بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ

”*O I som har Iman! Tag ikke Min fjende og jeres fjende som venner, og vise dem venlighed mens de har benægtet hvad der kom til jer af Sandheden.*” [MOQ *Al-Mumtahinah* 60:1]

Og Han I sagde:

لَا يَتَّخِذُ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ

”De Troende skal ikke tage de vanthro som awliyaa (hjælpere, støtter) i stedet for de Troende; og den der gør dette vil ikke blive hjulpet af Allah på nogen som helst måde.” [MOQ Ale 'Imran 3:28]

Og Han I sagde:

وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً

”De ønsker, at I benægter, som de har benægtet, således at I bliver lige.” [MOQ An-Nisaa 4:89]

Og Han I sagde:

بَشِّرِ الْمُنَافِقِينَ بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ

”Giv hyklerne nyheden, at de skal have en smertefuld straf; som tager de vanthro som awliyaa (hjælpere, beskyttere) i stedet for de Troende.” [MOQ An-Nisaa 4:138-139]

Og Han I sagde:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أُرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا

”O I som har Iman! Tag ikke de vanthro som awliyaa (hjælpere, beskyttere) i stedet for de Troende. Ønsker I at give Allah et soleklart bevis imod jer selv?” [MOQ An-Nisaa 4:144]

Og Han I sagde:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُؤًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكَافِرَ أَوْلِيَاءَ

”O I som har Iman! Tag ikke dem, der betragter jeres Deen med hån og leg, som awliyaa (hjælpere, beskyttere), blandt dem der modtog Skriften før jer, og heller ikke blandt de vanthro.” [MOQ Al-Maidah 5:57]

Og Han I sagde:

إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا

”Sandelig de vanthro er jeres åbenbare fjende.” [MOQ An-Nisaa 4:101]

Og Han I sagde:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيحًا مِّنَ الْكِتَابِ يَشْتَرُونَ الضَّلَالَةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَضِلُّوا السَّبِيلَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ

”Har du ikke set dem der blev givet en del af Bogen (Jøderne), som køber vildledningen og ønsker, at I skal fare vild fra den (rigtige) vej? Og Allah kender jeres fjender bedst.” [MOQ An-Nisaa 4:44-45]

Dette er den fjendtlige behandling, som vi bør give *Kuffar*, at vise dem had, og ikke være venner med dem. Hvis der er krig imellem dem og os, bør de blive behandlet ifølge reglerne om Jihad.

Englænderne, Franskmændene, Amerikanerne, Russerne, og andre *Kufr* stater, er *Kuffar* og vores fjender, skønt det er Englænderne, Amerikanerne og Franskmændene, som reelt bekæmper Muslimernes oprejsning og tilbagevendelsen af deres stat. Det er dem der står i vejen for udspredelsen af de Islamiske tanker på den politiske måde, for at restaurere tilliden til deres korrekthed, sanddruelighed og egnethed. Altså er det uundgåeligt, at der vil være en bitter kamp under udspredelsen af Islams tanker. Kampen vil være imod dem og deres agenter, bedragerne og hyklerne.

Dette rejser måske et spørgsmål: Er det sandt, at de Islamiske lande er opdelt i stater, men de er befriet fra Kolonialisme og fra *Kuffars* autoritet, deres regenter er Muslimer, men de styrer ifølge et *Kufr* system, så kampen skal udkæmpes imod *Kufr* systemet, og ikke imod *Kuffar*? Svaret er, at den Islamiske Ummah er ramt af to katastrofer: Den første er, at regenterne er agenter for de kolonialistiske *Kuffar*, og den anden er, at de ikke styrer ifølge hvad Allah I har åbenbaret, dvs. de styrer med et *Kufr* system. Det er derfor, at det er obligatorisk i lande hvor regenterne ikke er agenter for *Kuffar*, såsom Tyrkiet og Afghanistan (**dette er ikke tilfældet mere**), at kæmpe imod *Kufr* systemet, for at eliminere det, og arbejde henimod styret med hvad Allah I har åbenbaret, dvs. at etablere den Islamiske Khilafah. Hvad angår lande, hvori regenterne er agenter såsom Pakistan, Irak, Jordan, Libanon, Saudi Arabien, Iran, den Forenede Arabiske Republik (Egypten og Syrien?), Indonesien, Sudan og andre, så er det *Fard* for Ummah at kæmpe imod agenternes tjeneste, og afsløre dem og deres gerninger. Der skal også finde en kamp sted imod *Kufr* systemet for at fjerne det, og etablere Islams autoritet og Qur'anens styre. *Kuffars* agenter kæmper absolut imod udspredelsen af Islams tanker på den politiske måde, selvmotiveret og med provokation fra *Kufr* staterne. Dette er fordi regenterne i den Islamiske verden er kontrolleret af tre situationer, som har påvirket dem til den grad, at en del af dem har mistet deres Iman på Islam som styresystem og som levemåde. Som en konsekvens heraf er de blevet *Kuffar*, selv hvis de laver *Salah* eller faster; og nogle af dem har mistet al håb om at reformere denne Ummah, men de har stadig Iman på Islam som styresystem og levemåde. Hvad angår de tre situationer, så er de: For det første, en manglende tillid til Islam som en universel ideologi for livet, styret og internationale forhold. For det andet, manglende tillid til den Islamiske Ummah som en Ummah, der er i stand til at tage den førende position blandt andre nationer. For det tredje, frygten som blev kastet i deres hjerter af de magtfulde *Kufr* nationer, og hvad de har af masseødelæggelsesvåben, og brugen af underhånds- og bedrageriske midler. Dette har fået dem til at føle sig svage overfor *Kufr* supermagterne, medmindre de er afhængige af en af disse magter hvilket har fået dem (regenterne) til at indse afskrækkelsen imod dem og deres land, fra enhver handling for arbejdet henimod at

genetablere den Islamiske Stat. Det er derfor de holder deres afstand til Islam, og de har gjort deres søgen om hjælp fra supermagterne, og afhængighed af dem, til en (afgørende) søjle for at de bliver ved magten, i stedet for at afhænge af magten i deres eget land, eller hos deres egen befolkning. De har underkastet sig til de krigsførende *Kuffar*. Altså vil de i deres kapacitet som værktøjer for de Vestlige *Kuffar* modsætte sig at tillid til Islams tanker og regler vender tilbage, dvs. udspredelsen af Islams tanker på den politiske måde. Denne modstand er derfor i virkeligheden fra de Vestlige *Kuffar*, og ikke fra de Muslimske regenter! Altså skal vi forstå besværligheden ud fra dette punkt. Vi skal vide at dette er den fundamentale besværlighed i oprejsning af Ummah og genetablering af Staten, og at Muslimer skal være velforberejede til dette. Denne kamp skal finde sted, og det er en *Fard*, ligesom pligten om Jihad.

Nogle vil måske sige, at der er en anden besværlighed udover denne kamp, som er Islams evne til at følge med tiden, især vedrørende de politiske handlinger. Så det handler ikke kun om at etablere Staten, for dette er nemt. Derimod handler sagen om denne stats ståsted på den internationale arena, dens forsøg på at tilegne sig en prominent position blandt staterne, og dens evne til at påvirke den internationale arena, imens den bevarer Islams tanker. Altså er den nød til at bringe løsninger til de problemer, som tidens karakter og ændringer nødvendiggør. Man kan sige, at begivenheder forekommer hele tiden, så derfor skal Islam følge med tiden.

Svaret til dette punkt er, at udtrykket 'at følge med tiden', er utydeligt og uklart. Hvis det betyder, at reglerne skal stemme overens med det, som er fremherskende i denne tid, så er dette ikke tilladt. Altså er åger/renter *Haram* i et Islamisk samfund. Da dette samfund kom under et kapitalistisk system, og det blev et uislamisk samfund, og åger/renter blev en økonomisk nødvendighed for dette samfund, blev åger/renter gjort *Halal* i dette samfund. Denne handling er en *Munkar* og den er ikke tilladt; derimod forbliver åger/renter *Haram* lige indtil Dommens Dag. Der gives ingen værdi til ændring i tiden, eller ændring i omstændighed, eller ændring i samfund, selv hvis åger/renter blev en af livets nødvendigheder. Så samfundet skal ændres, og ikke den Shari'amæssige dom (*Hukm*). Hvis "at følge med tiden" betyder, at der skal være løsninger til de problemer, som man finder til enhver tid, så er det noget som skal finde sted. Muslimerne plejede for eksempel at blive adspurgte af Khalifaen, som hidkaldte deres repræsentanter, og han plejede at kende deres repræsentanter. Når statens konsultation af folket kræver oprettelsen af et *Shura* råd som vælges af folket, således at staten søger deres mening, så skal denne sag forstås ifølge sin realitet. Et råd som er beregnet til konsultation og at stille regenterne til regnskab, og ikke at lovgive eller at styre, bliver altså noget som er befalet af Lovgiveren.

Han I sagde:

(وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ (آل عمران 159)
"... Og konsultér dem i sagen." [MOQ Ale 'Imran 3:159]

Han I sagde:

(وَأْمُرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ) (الشورى 38)

”... Og deres sag (affærer behandles) med konsultation.” [MOQ *Ash-Shura* 42:38]

Og han r sagde:

كَذَّبْنَا الْقَاسِمُ بْنُ دِينَارٍ الْكُوفِيُّ حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ مُصْعَبٍ أَبُو يَزِيدَ حَدَّثَنَا إِسْرَائِيلُ عَنْ مُحَمَّدٍ بِحَدَاةِ
نِ عَطِيَّةٍ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخَدْرِيِّ

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ إِنَّ مِنْ أَعْظَمِ الْجِهَادِ كَلِمَةً عَدَلَ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ
قَالَ أَبُو عَيْسَى وَفِي الْبَابِ عَنْ أَبِي أَمَامَةَ وَهَذَا حَدِيثٌ حَسَنٌ غَرِيبٌ مِنْ هَذَا الْوَجْهِ

”En af de mægtigste (former for) Jihad er, at sige et retfærdigt ord foran en tyrannisk regent.” [*Sunan At-Tirmidhi, Al-Fitan 'an Rasool Allah, Hadeeth nr. 2100*]

Derfor oprettes dette råd, og reglen om repræsentation (*Wikalah*) skal applikeres i selve valgprocessen. Dette er fordi disse folk er medlemmer af rådet så de er folkets repræsentanter, hvad angår deres opinion (mening). Repræsentation i mening er tilladt såsom repræsentation i en stridighed, ejendom, eller noget andet. Eftersom repræsentation i opinion er tilladt har enhver person retten til at udpege hvem han vil, til at repræsentere hans mening, om han er en mand, kvinde, Muslim eller ikke-muslim; og han kan være en repræsentant for hvem han vil, lige meget om det er en mand, kvinde, Muslim eller ikke-muslim. Men ikke-muslimen kan ikke være en repræsentant i lovgivning, fordi lovgivning er *Ahkam Shar'iyah*, og de kan ikke være for ikke-muslimen. Ikke-muslimen tillades heller ikke, at deltage i at finde de nominerede til Khalifahposten, fordi kun Muslimer kan give Bai'ah til Khalifaen.

Altså har enhver person ret til at udpege en anden som sin repræsentant, og han kan også være repræsentant for andre i ethvert anliggende, som *Shari'ah* har givet dem retten til at udøve selv. Så den der besidder Statsborgerskab kan udvælge hvem han vil, og han kan selv blive udvalgt af hvem end, der vil have ham i Shura rådet. Denne regel betyder ikke, at Islam følger med tiden, tværtimod er det en evne som *Shari'ah* har, dvs. islam kan behandle ethvert problem, som opstår til enhver tid. Hvis termen ”at følge med tiden” vil sige de tilladte handlinger, som de Mubah ting der ikke eksisterede før, og altså hvad der stemmer overens med den fremherskende smag, såsom at have en hat på, i stedet for en Fez, fordi man bor i Europa, eller (en leder) ansætter livvagter og lave aftaler for at arrangere sine møder så er det udførslen af en handling, som er tilladt uanset tidsalder, selv om det ser ud til at være ”at følge med tiden”. Hvis frasen vedrører ændring i forhold i internationale relationer, på grund af ændringer i omstændigheder og situationer, så er det tilladt men det skal være i overensstemmelse med *Ahkam Shar'iyah*. Det er for eksempel tilladt for den Islamiske Stat, at underskrive en traktat om gode naboforhold med en *Kufr* stat, og afvise at underskrive en med anden stat.

Dette er fordi den handler ifølge hvad den mener, er gavnligt. Så Allahs Sendebud r underskrev aftaler om gode naboforhold med Bani Medlaj og deres allierede fra Bani Dhamra, men angreb andre stammer.

Et andet eksempel på konceptet er, at det er tilladt for den Islamiske Stat at lade være med at erobre et land og styre det med Islam skønt den har evnen til at gøre det grundet noget som er relateret til den internationale situation eller Statens specifikke planer. Profeten r underskrev traktater med regenten over Ailat, Yuhannah bin Ru'bah på den betingelse, at Yuhannah gav *Jizyah* til Muslimerne, og Allahs Sendebud r garanterede så beskyttelsen af hans skibe på havet, og konvojer på land. Han r accepterede, at han forblev regent over sit folk trods det faktum, at de var *Kuffar*, dvs. han godkendte at de vedblev med at følge *Kufr* og styre med den. Han gjorde det samme med Jerba- og Azrahfolket, ved at give dem lov til at forblive *Kuffar*, og blive styret med *Kufr*. Disse tre stammer var blandt Roms fyrstendømmer og Allahs Sendebud r var i stand til at belejre dem. I *Tabuk* havde han tredive tusind mænd, og den romerske hær flygtede så snart de hørte om ham, endda før de mødte ham (på slagmarken). Han var i stand til at belejre disse fyrstendømmer men han lod dem være. Ydermere, så foreskriver denne *Hukm Shar'i*, at *Kuffar* skal betale *Jizyah* til den Islamiske Stat, men der kan ske en ændring i omstændighederne, så den Islamiske Stat betaler *Jizyah* til *Kufr* staterne grundet en situation som har ramt den.

Så Allahs Sendebud r opdagede under *Ahzab* (de Allierede) kampen, at Muslimernes frygt var intensiv, og at situationen havde nået det punkt, hvor en del af dem var i tvivl om sejren fra Allah I.

Allah I beskrev situationen med sin I udtalelse:

إِذْ جَاءُوكُم مِّن فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ
الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونًا. هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا
{الأحزاب 10-11}

”Da de kom til jer fra (steder, der lå) højere en jer og fra (steder, der lå) levere end jer, og da blikkende veg (i angst) og hjerterne nåede halsen, I tænkte (forskellige vildfarne) tanker om Allah.” [Vers: Al-Ahzab: 10-11].

I denne situation foretog Rasool ul-Allah (saaw) en manøvre for at splitte *Kuffar*'s blok, hvilket gjorde at enkelte af dem træk sig tilbage for kampen. Med det samme sendte han (saaw) bud efter 'Uyayna b. Husn b. Huzayfa b. Badr og for al-Harith b. 'Awf b. Abi Haritha al-Madhar – som begge var ledere af Ghatafan – og han (saaw) forhandlede med dem om at give en tredjedel af Madinah's afgrøder, hvis de, med deres folk, forlod ham (saaw) og hans følgesvende. De accepterede; så en midlertidig

mundtlig aftale var iværksat mellem dem indtil de havde aftalen på skrift. Før han (saaw) skrev under på aftalen sendte han bud efter S'ad b. Mu'az and S'ad b. 'Ubaadah og omtalte, blev vist aftalen og spurgt om deres mening. De svarede:

"يا رسول الله: أمراً تحبه فتصنعه أم شيئاً أمرك الله به لا بد لنا من الحمل به أم شيئاً تصنعه لنا. قال: بل شئى أصنعه لكم. والله ما أصنع ذلك إلا لأني رأيت العرب قد رمتكم عن قوس واحدة و كالبوكم (أي أشدوا عليكم) من كل جانب فأردت أن أكسر عنكم من شوكتهم إلى أمر ما. فقال له سعد بن معاذ: يا رسول الله قد كنا نحن وهؤلاء القوم على الشرك بالله و عبادة الأوثان لا نعبد الله ولا نعرفه و لا هم يطعمون أن يأكلوا منا ثمرة إلا قرى أو بيعاً. أفحين أكرمنا الله بالإسلام و هداانا له و أعزنا بك و به نعطيهم أموالنا؟ والله ما لنا بهذا من حاجة. والله لا نعطيهم إلا السيف حتى يحكم الله بيننا و بينهم. قال رسول الله: (و أنت و ذاك)

”O Allahs sendebud: Er det en sag du ønsker vi udfører, eller er det noget du er blevet beordret af Allah hvilket vi skal udføre, eller er det noget du gør for vores skyld? Han (saaw) sagde: **Nej, det er noget jeg gør for jeres skyld. Ved Allah! Jeg ville ikke gøre det, hvis ikke det var for det faktum at jeg havde set araberne skyde efter jer med en kollektiv bue og er samlet omkring jer fra hver en side, og derfor ønsker jeg at afbryde deres offensiv imod jer.** ”

S'ad b. Mu'az sagde: ”O Rasool ul-Allah! Dette folk og os selv var polyteister, vi tilbedte ikke Allah ej heller kendte vi til ham, og de håbede aldrig på at spise en enkelt af vores dadler, undtagen som gæster eller gennem handel. Nu efter at Allah har bæret os og guidet os til Islam og gjort os berømte gennem dig, skal vi så give dem vores ejendom? Ved Allah! Vi vil ikke give dem andet end sværdet indtil Allah dømmer mellem dem og os.” Rasool ul-Allah sagde: ”**Du skal få det således.**” Så Sa'd tog papiret og slettede hvad der var skrevet og sagde: ”lad dem gøre deres værste imod os.” Således, Rasool ul-Allah (saaw) så at muslimerne var i en situation der gjorde dem udeafstand til at fortsætte krigen. Så han forhandlede med Kuffar og gav dem midler og således endte forhandlingerne med deres samtykke. Men før han kunne underskrive aftalen indså han, gennem konsultationen med S'ad b. Mu'az og S'ad b.'Ubaadah, at muslimerne faktisk var i stand til at fortsætte krigen. Så han ændrede sit intellekt og sendte meddelelserne tilbage for at fortælle dem: ”Gå tilbage, for jer er der kun sværdet.” Dette betyder, selvom faktummet at Kuffar betaler Jizyah, hvis staten indså at omstændighederne kræver at muslimerne betaler Jizyah, da er det tilladt for dem at give agt overfor omstændighederne og betale Jizyah til Kufra staten. Alle disse er hændelser der indikerer reglen er sat for et problem og var egnet for en bestemt tid og situation. Reglen var forladt og problemet var givet en anden regel på dets plads grundet statens anderledes situation. Skønt det kunne forekomme at være at følge op med tiden, er det i realiteten at flytte med Hukm Shar'i og ikke med tiden. Det er derfor det ikke er tilladt at ændre Hukm Shar'i medmindre der er et Shar'i bevis der tillader dets ændring, altså anvendelsen af en anden regel for problemet indenfor dets plads. Derfor, når muslimerne er på et stadie af svaghed, er det tilladt

for staten at betale midler til Kufr stater, men det er ikke tilladt for den, at tillade nogen Kufr stat at have militærbaser og lufthavne på dens territorier, fordi det vil give Kuffar autoritet over dele af statens territorium, en sag som ikke er tilladt. Ligeledes, det er ikke tilladt for staten at underskrive grænseaftaler, hvor den er begrænset indenfor bestemte grænser, fordi det netop så ville betyde suspenderingen af Jihad. Imidlertid, det er tilladt for staten at respektere omkringliggende statsgrænser indenfor en specifik periode, men ikke på ubestemt tid uden at specificere perioden. Således, det er tilladt at have forskellige handlemåder indenfor de internationale relationer i henhold til de forskellige omstændigheder, men alt dette skal være i overensstemmelse med Hukm Shar'i, og det er ikke, på nogen måde, tilladt at afvige fra den.

Hvis, gennem at "følge med tiden", betyder at udlægge en politik som stemmer overens med kravene for tidsalderen, da er det ikke tilladt. Det er fordi det er valget af valgfrie sager (*Mubah*). Så politik er indtagende indenfor aktiviteter der påvirker de mulige valg for at transformere dem på linie med situationen vi tilsigter, så længe denne situation var indenfor grænsen af det mulige. Dette betyder selvfølgelig indenfor Mubah relateret sager. Så staten kan vælge en krigspolitik eller også vælge en diplomatisk politik. Med andre ord, den kan lægge planer der i virkeligheden tilsigter krig, så den forbliver i et konstant beredskabsstadium, og den reagerer på enhver politisk manøvre gennem det aktuelle beredskab, og er på spring til krig og indtræde slaget. Staten kan lægge planer for udførelsen af politiske manøvre der tilsigter at skabe problemer for fjenden, hvorved den har svært ved at komme ud af problemet, når den træder ind i andre. Staten ville forberede en frygtindgydende styrke for dette, for således at vove at skabe problemer for fjenden og skubbe dem ind i dem. Derfor, så snart fjenden begyndte en krig, ville staten reagere fra hvert slag med to af dens egne slag. Politik såsom disse to er tilladt. Så nu staten indser at tidsalderen nødvendiggør en af dem men ikke behøver nødvendiggøre den anden, da ville den fremstå som om den ville følge med tiden, men i realiteten ville den have valgt den tilladte handling der er krævet af tidsalderen. Således, med hensyn til emnet om at følge med tidsalderen, da er problemerne forklaret når flertydigheden er fjernet fra dette emne. Når betydningen af ethvert problem er defineret og betydningen af Shari'ah vedrørende det er kendt, da vil svagheden fra dette emne forsvinde. Derfor er det sandt at sige at den islamiske Shari'ah følger med enhver tidsalder, hvis vi mener at dens generelle tekster er i stand til at takle et hvert problem i enhver tidsalder samt fastsætte en løsning for dem. Imidlertid, hvis, gennem denne udtagelse, det betyder at dens regler viser tolerance for tidsalderens skyld, så følger Islam ikke med tidsalderen.

Imidlertid, at følge med tiden, hvad enten der er indenfor politik eller lovgivning, er kun indenfor den praktiske realisme (*al-haaqiyyah al-a'maliyyah*). Dem som er praktiske og realister følge absolut med tiden, selv hvis de var de mest konservative, altså dem som vil bevare det gamle, bare fordi det er gammelt. Dem som ikke er praktiske og som ikke er realister, kan ikke forblive på det høje niveau hele tiden; de bliver snarere uregerlige og forvirrede. Det mest farlige indenfor lovgivning og

politik er teoretiske antagelser og logiske emner; idet de bevirker alvorlige skader, endda fejl og vildledelse. Det er fordi ethvert politisk og lovgivende emne behandler en sanset realitet og et belevenheds (*'umraan*) emne. Det er kendt at enhver realitet har dens egen omstændigheder og betingelser. Og den må aldrig blive afsondret fra dem. Det er snarere nødvendigt at lægge mærke til de specifikke omstændigheder for hver realitet og emne. Derfor er det nødvendigt at formulerer generaliseringen (*taa'meem*) og omstændighedernes (*tajreed*) adskillelse indenfor politisk og lovgivning. Således, ikke et af indbyggere/belevenheds emner er bedømt gennem analogi på andre emner, bare på grund af den tilsyneladende lighed mellem dem. Det er fordi der måske kan være ligheder i et aspekt, alt imens der er forskel i mange andre. Det mest farlige anliggende indenfor politik og lovgivning er emnet omfattende analogi (*al-qiyas ush-shamooli*). Hvad angår lovgivning kom lovgivning i særdeleshed gennem åbenbaring (*Al-Wahy*), det er regler (*ahkaam*) til bestemte handlinger; og de kan ikke anvendes undtagen på disse handlinger. Derfor er ingen analogi lavet med dem blot fordi der er tilstedeværelsen af lighed. Reglen (*Hukm*) er snarere givet til andre handlinger hvis de var individuelle eksempler af denne slags eller type, og ikke fordi de ligner den. Hvis teksten indeholder en årsag (*illah*), er den kun anvendt af typen af denne beskrivelse (*wasf*) hvilket i sig selv er fra årsagen (*illah*) til reglen (*Hukm*), og ikke på hvad der ligner den. Hvis emnet går bort fra dette ville det ikke være en hukm shar'i udledt fra et bevis (*Daleel*). Det er fordi beviset (*Daleel*) ikke indikerer det; snarere indikerer det det som ligner det. Derfor, nogle lærde, ligesom Ibn Hazam, forsvarede fastholdelsen af den synlige (*thaahir*) mening i teksten. Dette er af frygt for noget andet end slagsen eller typen af reglen (*Hukm*) værende inkluderet under den, bare på grund af tilstedeværelsen af lighed, eller at teksten er ladet med en betydning forskelligt fra hvad der indikeres gennem sprog eller *shar'i*. Andre lærde, som Imam Jafar, forsvarede ligeledes undladelsen af at anvende analogi (*Qiyas*). Det er fordi, udfra deres betragtninger, når tekster kommer med en årsag (*illah*), bliver dets årsag et tegn/bevis for reglen (*Hukm*). Således siger de, 'Allah sagde at reglen for dette er det og det, og dette er dets tegn (*a'lamah*)', og således er der ingen analogi i denne sag. Alle disse forholdsregler er anvendt grundet faren af den teoretiske antagelse og logiske sager der leder til fejl og vildledelse, forårsaget af en forkert analogi (*Qiyas*) bare fordi der var en tilstedeværelse af lighed. Indenfor politik, er sagen værre idet der er behandling til enkeltstående sager hvor to af dem sjældent kommer tæt på hinanden. De er snarere aldeles indviklet og har brug for hårfin forståelse og lavet af gribende begivenheder. Derfor, med mindre hver begivenhed er studeret alene og en specifik hukm givet til den, vil det ikke være muligt at opnå sandheden, undtagen ved et sammentræf, altså uden forventning. Uden denne tilgang, ville det være svært at forstå det, og fejl vil følgelig opstå i behandlingen. Derfor, for at lovgivning og politik holder trit med behovet og kravene hver gang, i henhold til et pålideligt grundlag der ikke er genstand for ændring, er det nødvendigt at alle begivenheder er studeret ifølge deres komplette realitet. Ingen vægt skal gives mellem deres lighedspunkter. Det praktiske aspekt skal også overvejes ved behandlingstidspunktet, hvilket er, om end løsningen er mulig eller ej; med andre ord, om end det kan blive implementeret. Således er den teoretiske

antagelse og de logiske sager sat til side. Endvidere, er generaliseringen og afsondringen af omstændigheder rundt om begivenhederne fjernet; og kan være et værn mod brugen af forkert analogi. Dette bevarer lovgivningen og politikken i en storslået blomstring. Ifølge deres ord, forbliver Ummah i stand til at holde trit med tiden, og således til en hver tid opretholde af bemærkelsesværdig position indenfor internationale forhold; altså, opretholdelsen af en position som den ledende stat blandt andre nationer.

Det kan blive sagt, at de brede udvidende islamiske lande, er opdelt i mange stater; og der er i dem forskellige forfatninger og love. Mere end fyrretyve år er gået medens de er blevet regeret af forfatninger der dementerer Islam, og Ahkaam Shari'ah; alle af dem værende Kufr systemer og Kufr regler. Så hvis vanskelighederne var overvundet vedrørende at følge med tiden, forbliver det stadig vedrørende forfatning og love. Derfor er det nødvendigt at fremsætte en forfatning for den islamiske stat der lægger mærke til forskellene indenfor begivenheder, betingelser og omstændigheder indenfor diverse islamiske lande, og det er nødvendigt at fremsætte love der behandler alle problemer i den nye tidsalder. Svaret til dette er, at grundlaget er til for at genererer tillid til de islamiske tanker og reglernes (*Ahkaam*) validitet, der udspringer fra åbenbaringen (*Wahy*) af Allah (swt), viderebragt gennem Jibreel (as), som løsninger til menneskets handlinger, for således at de indser deres lykke. Så snart denne overvejelse eksistere ville staten eksistere.

Det er sandt at '*Aqeedah* eksisterer i Ummah, og at Ummah er en islamisk frem for en *Kaafir* Ummah. Imidlertid har denne '*Aqeedah* tabt sin forbindelse til livets tanker og systemerne for lovgivning. Således faldt vitaliteten fra den og blev ufleksibel, og blev endda en død '*Aqeedah*. Muslimerne har ikke længere en levende motivation der driver dem til at besejre verden, regerer menneskeheden, sprede retledning og rejse retfærdighedens og sandhedens (*Haqq*) banner. Denne '*Aqeedah* mistede snarere dens higen efter himlende og begrænsede sit syn til jorden. Den mistede dens ihukommelse af Allah, higen til Ham og søgen efter hjælp fra Ham. Den vendte fra at se på skabelsen og søgen efter at hjælpe mennesker og forøge fremtvinge af rigdom. Denne '*Aqeedah* mistede endda, inde i muslimen, opfattelsen om dommedagen. Den mistede længslen efter *Jannah* og længslen efter *Akhira's* bekvemmelighed. Den mistede idealet hvilket er at opnå Allahs tilfredshed. Den fokuserede dens interesser indenfor underholdningens lyster. Så muslimerne begyndte at længes efter kolossale huse med flotte pejse og smukke biler. Denne længsel fokuserede på opnåelsen af materialistiske ønsker, og behagede dem som er i stand til at opnå disse ønsker. Denne '*Aqeedah*, selv for dem som udfører qiyam (nattebøn) om natten, udfører ekstra fastedage om dagen, og føler forbrydelsen ved at begå synder, går ikke udover disse tilbedelsesritualer, og vender i stedet for sin opmærksomhed mod dunyaa (jordiske liv) alene. Blivende ved Allahs *Hukm*, som det blev åbenbaret, ophørte med at dominere den. Oprejse Allahs ord og alene at gøre det suverænt, ophørte med at have nogen tilstedeværelse i handlingerne eller nogen del i tankerne. Hvordan er det så anmodet, for at etablerer staten for denne Ummah, at forfatningen og lovene er fastlagt før placeringen af de fundamentale tanker hvorudfra forfatningen og lovene

udspringer; sådanne tanker giver til forfatningen og lovene *Ahkaams* karakter, altså, kvaliteten af kendetegnede af behandlingen der er tænkt over gennem Allahs åbenbaring? Det er nødvendigt at oprejse den islamiske '*Aqeedah* i muslimerne, således at deres hjerter før deres tunger udtrykker at Islams tanker og love er den mest sikre motivation for vores eksistens, vores oprigtighed til dem overstiger enhver anden oprigtighed, og vores loyalitet overstiger enhver anden loyalitet. Så snart deres hjerter udtrykker alt dette og at Allah og Hans sendebud bliver mere kært for os end alt andet, da vil ideen der forener Ummah som en Ummah, hvorpå staten er etableret og hvorfra lovene udspringer, genererer liv i Ummah. Og da ville det blive let at fastlægge forfatningen og lovene. Altså, spørgsmålet er først og fremmest og før noget som helst andet, at placerer behovet i intellekterne og hjerterne. Sandelig er dens fravær årsagen til sygdommen og grundlaget for ulykke og dens plantning er løsningen, medicinen og helbredelsen. Hovedformålet er at oprejse Ummah og etablerer staten. Oprejsning af Ummah sker kun gennem tanken og ikke gennem forfatningen og lovene. At etablerer staten betyder udpegelsen af en Kalif for muslimerne. Udpegelsen af en Kalif er for etableringen af styret skyld og styring er politik i dens høje betydning; dette er en handling gennem intellektet og hjertet. Altså den islamiske '*Aqeedah*, hvorfra tanker omkring livet udspringer, fylder intellektet med bevidsthed, og hjertet med et sæt af følelser; og fra dem begge grundlægges handlingen. Denne handling er *hukm*, som er forvaltningen af mennesker. Den behøver ikke, først, en forfatning og love for at eksisterer; den behøver snarere et intellekt og et hjerte fuldt med oplyste tanker, og først efter det opstår behovet for forfatning og love. Således, det der er krævet allerførst og før noget som helst andet, er tanken vedrørende livssynet, altså, først en levende islamisk '*Aqeedah* før alt andet. Så snart denne eksistere vil staten eksistere. Og efter dette kommer forfatningen og lovene til at eksistere.

Lovene og reglerne er løsninger til de daglige problemer som mennesker møder. Disse love og regler udspringer fra livssynet, altså, fra den levende rationelle '*Aqeedah* der etablerede denne autoritet og forårsaget at den er bygget på den. Således, forfatningen og lovene er værktøjer for styre og ikke grundlaget for den. De er ligeledes en målestok for bedømmelse på handlinger gennem hvilket regenten står ved og begrænser borgerne til hvem de regerer over. Dette er de forhold der etablerer styret og driver Ummah til at udpege (en Kalif). De er forholdene der forårsager at regenten regerer Ummah og varetage affærerne ifølge en specifik måde og en specifik metode. Det er en politik der udspringer fra både intellektet og hjertet, realistisk forstået og følelser der banker med den. Den genererer således i regenten en regeringsvarme, og gør hans politik levende og banker med livet. Så grundlaget i at etablerer staten gennem Ummah er ikke gennem forfatningen og lovene. Det er snarere ved at genererer liv i den rationelle '*Aqeedah* hvorfra forfatningen og lovene udspringer. Med andre ord, grundlaget for at redde Ummah fra den konstaterede destruktion, er at oprejse hende gennem Islams tanker og etablere det islamiske Kalifat. Med andre ord, genoprette i hende tilliden til de islamiske tankers

korrekthed, deres validitet og velegnethed. For at formulere det på en anden måde, der skal i muslimernes hjerter genereres liv i den islamiske *'Aqeedah*.

O Muslimer!

Sandelig, vores Ummah var skabt som den bedste Ummah frembragt for menneskeheden. Det er forbudt for Ummah at blive ødelagt og det er en forbrydelse for hende at stå foran en tilintetgørelse. Hun er den Ummah der spredte retledning til verden og realiserede retfærdighed for menneskeheden. Hun varetog befolkningen med sandhedens styre og skænkede folket barmhjertelighed, omfavnede dem med omsorg, spredte tryghed og skabte stabilitet. Hun skænkede enhver som reagerede på hendes *Da'wah* lykke i livet. Hun er den Ummah der levede for at frelse mennesket fra *Shirk* og *Kufr*.

Millioner af hendes sønner har erklæret *Shahadah* for at rejse Allahs ord højst. Hendes primære funktion i livet var at udføre den islamiske *Da'wah* til menneskeheden og hendes ultimative mål var at stræbe efter Allahs tilfredshed.

Det er den nådige og noble Ummah der bar byrden til hele menneskeheden, den tog dem ud fra det dybeste mørke og førte dem ind i lyset. Menneskeheden har stadig behov for at hun igen redder dem fra grådigheden og materialismens bekymring, til bekvemmeligheden ved at frygte Gud (*Taqwa*) og trygheden af Iman. I dag er Ummah på kanten af tilintetgørelse. *Kufr*, i alle aspekter, fremskynder sine skridt for at gøre en ende på hende en gang for alle. *Kuffar* oprørte tvivl i hendes Deen's tanker og regler i en periode hvor solen af *Kuffar's* industri og opfindelser, og i varmen af dens materielle fremgang, skinnede på den intellektuelle oprejsning; så de viste Ummah tankerne af *Kufr* gennem at fremvise opfindelserne og falskhedens love ved at præsentere industrier. Hun fandt således sig selv testet og *Kuffar* lykkedes med at sætte tvivl i hendes tanker og regler om Islam, indtil hun fandt sig selv i midten af en korsvej. Så snart de destruerede den islamiske stat og fjernede det islamiske kalifat eksistens, førte de denne Ummah, mens hun stadig var på et stadie af bestyrtelse og forvirring, ned af ruinernes vej og reducerede hende så hun ikke havde nogen effekt. I dag efter at have fortsat på denne måde i mere end 40 år, har de slæbt hende til vejens ende og de har skubbet Ummah til kanten af hullet, sådan at hun nu ser den endelige rædsel foran hende. Så vil du efterlade hende til at forgå ligesom de tidligere nationer forgik før hende? Da på den tid, vil Allah rejse dem der bære Hans budskab, fører Hans *Da'wah* og støtter Hans *Deen*. Og Han vil erstatte dig med andre. Han (swt) siger meningsmæssigt oversat:

”Hvis I vender jer bort, så vil Han bringe et andet folk i stedet for jer, og så vil de ikke ligne jer” [Muhammad: 38]

Og Han (swt) siger meningsmæssigt oversat:

”Hvis I ikke drager ud, så vil Han straffe jer med en smertefuld straf og indsætte et andet folk i jeres sted” [At-Tauba: 39]

Eller er du parat til at ofre dit blod og din sjæl for at redde hende, så hun på ny kan genvinde hendes styrke og levere hendes budskab til verden, for at redde den fra *Kufr*, vildledelse, korrupsion og elendighed og fører den ud fra mørket og indtil lyset?

O Muslimer!

Jeres Ummah kan ikke blive reddet med mindre i vender tilbage Allah (swt), styrker jeres forhold til Ham, søger Hans hjælp, sætter jeres lid til Ham og gør opnåelsen af Allahs tilfredshed til det ultimative mål i dette liv. Udsprelsen af Allahs Deen, rejse Allahs ord højst, og leverer barmhjerteligheden til Allahs skabninger og bringe lykke til Allahs tjenere, vil fuldende jeres Ummahs redning. Dette betyder at *Kufr's* hjerne skal knuses, *Taghut's* hoved destrueres og ateismen og falskheden ødelægges. Intet af dette kan opnås undtagen gennem den bitre kamp med den oplyste tankes sværd og gennem oprigtig *Jihad* for at rejse Allahs ord højst, samt at sælge jeres liv og jeres sjæle for Allahs skyld. Derfor, du har ingen magt undtaget gennem Allah og du har ingen støtte foruden Allahs. Allah er Den eneste hjælper og Den eneste der giver sejr. Han er den bedste beskytter og hjælper.

O Muslimer!

Jeres vedhæftelse til jorden har været lang, så løft jeres syn til himlen. Jeres interesse i *Dynya's* nydelser er forøget, så drag jeres opmærksomhed på salighedens fryd i *Akhira*. Det er på tide i bevæger jer for jeres længsel efter *Jannah* og at I rejser jer og dufter dens velduft og stræber efter dens velsignelse. Gør længslen efter *Jannah* jeres båd som bærer jer til kamp markerne og krigenes slag. Besvar Allahs kald når Han siger meningsmæssigt oversat:

”Og kappes om at nå tilgivelse fra jeres Herre og en have, hvis vidde er himlene og jorden, beredt for de retfærdige” [Al-Imran:

133]

Og tag imod opfordringen fra sendebudet (saaw) når han siger:

قوموا إلى جنة عرضها السوات والأرض

”**Stå op for et paradys hvis vidde er som himlen og jorden**”. Folk som gav det andet lydighedsløfte ved 'Aqabah sagde: ”Vi tog Allahs sendebud til os skønt vi kunne miste vores ejendom og vores notabilitet kunne lade livet. De sagde til profeten (saaw): Hvad er der for os O Rasool ul-Allah, hvis vi giver dig vores loyalitet. Rasool ul-Allah svarere med overbevisning: **Paradiset**”.

O Muslimer!

Sandelig, paradiset er belønningen for vores anstrengelse på Allahs vej for at udbrede Islam og rejse Allahs ord højst.

Han (swt) siger:

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ {البرهه 111}

”Allah er sandelig købt de troendes liv og ejendom af dem, mod at de skal få paradiset have, de kæmper på Allahs vej, og de dræber og bliver dræbt” [At-Tauba: 111]

Ja! Paradiset, O muslimer, er aftalen de indgik med Allah hvorved de vil kæmpe på Allahs vej. Så de vil dræbe og vil blive dræbt. Er det ikke på tide at du længes inderligt for *Jannah* og laver en aftale med Allah som du aldrig vil tabe, hvorved du sælger dig selv i søgen efter Hans tilfredshed, og svare Ham når Han kalder dig til det som giver liv?

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ

”O I som erkender, svar Allah og sendebudet, når han kalder jer til det som giver jer liv” [Al-Anfal: 24]

O Muslimer!

Sandelig, jeres frygtelige katastrofe er det som har forårsaget at den islamiske *'Aqeedah's* lys er slukket fra jeres hjerter og dets effekt på jeres handlinger forsvundet. Den har mistet sin varme i jeres adfærd og blevet død i jeres sjæle. Så oplys den med reglerne fra Koranen og genopliv den ved ihukommelsen (*Zikr*) af Allah. Få den tilbage til jer som et anderledes folk ligesom de første muslimer fra *Sahabah*, *Tabi'én* og *Tabi'i it-Tabi'én*. Oplys den med overbevisning om Islams tanker og regler gennem at arbejde for at reetablerer Islams autoritet og gennem at rejse Koranens banner. Oplys den gennem at bære da'wah til hele menneskeheden, så du måske kan tage dem ud fra *Kufr's* mørke og vildledelse og indtil Islams lys, fra helvedes plage og lidelse til tryghedens og lykkens velsignelse. Oprejs den ved frygte Allah og adlyd Ham, ved at frygte Hans straf og ønsket om Hans paradis, gennem at styrke båndet med Ham og ihukomme Ham i jeres adfærd samt tænke på Ham indenfor enhver handling. Oprejs den ved at knytte båndet til Ham og ikke kun gennem bøn, faste, *Zakah*, og *Du'a*. Men ved at ytre sandheden hvor end det er nødvendigt, kæmpe mod falskheden hvor end den eksisterer og bekæmpe *Kuffar* og hyklerne hele tiden og ved enhver lejlighed.

O Muslimer!

Jeres sygdom er blevet diagnosticeret som værende en rystet tillid til Islams tanker og regler, og helbredelsen er blevet afklaret for jer, nemlig etableringen af den Islamiske Khilafah med Islams tanker og regler. Så kursen for handling er blevet gjort klart for jer som middagssolen. Målet er blevet defineret sådan at enhver person håndgribeligt kan sanse det. Det er derfor vi kalder jer til at puste liv i den Islamiske *'Aqeedah* i jeres hjerter gennem jeres vedvarende bånd med Allah og jeres udholdenhed i at kalde folk til Allah og at have tillid til Allahs *Shari'ah*, samt gennem at gøre det Islamiske broderskab det eneste bånd som binder alle muslimer. Vi kalder jer til at arbejde utrætteligt og uafbrudt med fuldkommen bevidsthed og oprigtig ofring for at reetablerer den Islamiske Khilafah gennem at udbrede Islams tanker samt kæmpe for jeres skyld. Dette er at rejse Islams flag over alle andre flag, samt at gøre Allahs ord

det højeste og at genoptage at bære Islams budskab til verden som lys, retledning og barmhjertelighed.

15 Jumada I 1382 AH

Hizb ut-Tahrir

13. oktober 1962

Bismillah al-Rahman al-Rahim

Reflekter på dette kald:

1. *Kuffar* i vesten, i lyset af deres opfindelser og opdagelser, foretog et lemlæstede intellektuelt angreb mod muslimerne. De oprørte tvivl i tankerne hvorpå den Islamiske stat var etableret for at tilintetgøre den. Det er fordi de kendte til måden hvorpå ideologiske stater er destrueret, hvilket er at ryste politikere og tænkere tillid til opfattelser, målestokke og overbevisninger der former statens entitet. Det var derfor de var i stand til at tilintetgøre den Islamiske stats livlighed før de tog initiativet til at ødelægge den i realiteten.
2. Gennem fjernelsen af Khilafah systemet og bevirke at de muslimske politikere og tænkere elsker vestens tanker og lovgivning; vestens *Kuffar* blev det folk som havde den absolutte autoritet over Islams lande. Således anvendte de *Kufr* systemer over muslimerne med det formål at rejse tvivl blandt muslimernes tanker og Islams regler, samt rystede deres tillid indenfor opfattelser, målestokke og overbevisninger som deres Ummah er etableret på. Så de svækkede det bånd der bringer muslimerne sammen og de førte Ummah ned af destruktionsens vej.
3. *Kuffar's* fortsatte kontrol over muslimerne og konsolideringen af *Kufr* systemer i deres forhold i omtrent to generationer har vagt fortvivlelse, hos muslimernes sjæle, i at genoplive Islams tanker og regler. De anstiftede ligeledes håbløshed i muslimerne vedrørende deres tilbagevendelse som værende en stat og en Ummah. Således, Ummah er noget kanten af afgrundens ødelæggelse, og hun er bekymret over at hun måske bliver tilintetgjort.
4. Måden hvorpå Ummah reddes fra total tilintetgørelse er at genvinde hendes tillid til Islams tanker og regler samt at oprejse den Islamiske vitalitet i hendes hjerter med denne tillid. Det er derfor det ikke er tilladt for muslimerne at fravige det arbejde der restaurerer denne tillid, og ej heller er det tilladt for ham på hans vej at læne sig tilbage fra den politiske og ideologiske kamp.

5. Den Islamiske Khilafah er hvad der forener muslimernes ord under dets flag, beskytter Islams kraft med dets autoritet samt muliggør at bringe muslimernes kald (*Da'wah*) til verden. Den gør dem til en international magt der påvirker internationale forhold og nationers skæbne. Allah (swt) har gjort det *Fard* over alle muslimer. Det er derfor det er obligatorisk for enhver muslim at stræbe efter at etablerer den gennem at bære den Islamiske *Da'wah* gennem den politiske vej. Det er fordi kun dens oprettelse vil redde Ummah fra destruktion samt på ny gøre hende til den bedste Ummah frembragt for menneskeheden.